ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ

ΣΑΤΑΝ

2983

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ

(ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ)

Γιαννιάδης

1915

ΤΙΜΑΤΑΙ 3 ΓΡΟΣΙΑ

ΕΠΑΡΧΙΑΙ 4, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ 1 ΦΡ.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΣΑΤΑΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΟΥ

1915

Τιμᾶται **3** Γρόσια

Διὰ τὰς ἐπαρχίας γρ. *4*.— Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. *1*

Γραφεῖα : Γαλατᾷ, Couteaux *χάν, 15-17.*

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ ΑΡ. 37

SISMANOGLIO

ΚΟΝΙΑΚ ΜΕΤΑΞΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῆς ἀξιοτίμου πελατείας μας ἐπὶ τῶν κάτωθι:

ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ ΚΟΝΙΑΚ τοῦ ἐργοστασίου μας φέρει τὴν παλαιὰν καὶ γνωστὴν εἰς τοὺς κ.κ. καταναλωτὰς Ἐτικέτταν μας, πρὸς δὲ περιλαίμιον ταινίαν μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἔχουσαν οὕτω:

Ἀριθμ. 25255.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Πιστοποιεῖ ᾧδε, ὅτι Ἐργοστάσιον κατασκευῆς Κονιὰκ ὑπὸ τὸν τίτλον ἰδιοκτησίας Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ ***ὑπάρχει "ΕΝ μόνον ἱδρυμένον ἐν Πειραιεῖ.***

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Προσέτι κάθετον ταινίαν μὲ πιστοποίησιν καὶ σφραγῖδα τοῦ ἐπισήμου χημικοῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου κ. Συγγροῦ ἔχουσαν οὕτω:

Ἀριθ. 6000.

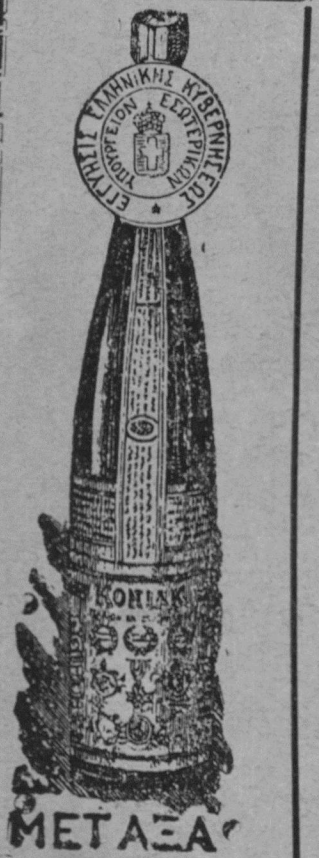

Πιστοποιῶ τὴν γνησιότητα τοῦ Κονιὰκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἐργοστασίου Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ ***κατόπιν ἐπισταμένης ἀκριβοῦς ἀναλύσεως.*** Κ. ΣΥΓΓΡΟΣ

Τὰ ἀνωτέρω πρὸς πλήρη ἐξασφάλισιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ ἀπὸ τὰς παραποιήσεις καὶ πρὸς διάκρισιν παντὸς *ἄλλου Κονιὰκ*, ὅπερ ἤθελε φέρει τὸ ὄνομα *ΜΕΤΑΞΑ*, καθόσον ταῦτα *ΔΕΝ* εἶναι *γνήσια Κονιὰκ* τοῦ Ἐργοστασίου μας καὶ δέον οἱ κ.κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν ἐπὶ τῶν φιαλῶν ὅλας τὰς σημειωθείσας ἐγγυήσεις πρὸς ἀποφυγὴν *ΑΠΑΤΗΣ*.

Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
ἐν Γαλατᾷ, ὁδῷ Μουμχανέ, Γαλατᾷ χάν. 9.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΣ & ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΣΗΜ.—Οἱ κ.κ. πελάται μας δέον νὰ ἔχωσιν ΥΠ' ΟΨΙΝ ΟΤΙ τὸ Ἐργοστάσιόν μας οὐδεμίαν ἐμπορικὴν ἢ ἄλλην σχέσιν ἔχει μὲ κανὲν ἄλον Ἐργοστάσιον.

ΟΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΑΙ
Σ. καὶ Η. καὶ Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

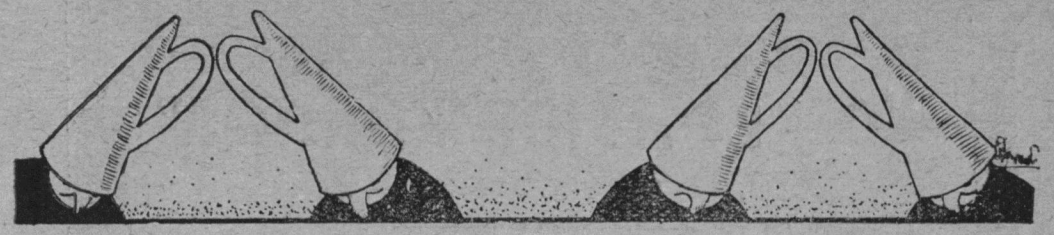

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ 1915

ΕΠΟΧΑΙ

Ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τοὺς Ο'.	Ἔτη	7,422
» χαλασμοῦ κόσμου.	Ἐποχὴ	σύγχρονος
» τῆς κηρύξεως τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. . .	Μῆνες	6
» τῆς λήξεως αὐτοῦ.	Βλέπε «Σατὰν»	1948
» τῆς ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.	Ἔτη	586
» τῆς ἐξοντώσεως τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τῆς πυρίτιδος.	Ἐπίκειται κι'	αὐτό
» τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ χάρτου ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς μας.	Μῆνες	4
» τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Μ. Πρωτεκδίκου. . . .	Ἔτη	40
» τῆς καθαιρέσεως αὐτοῦ.	»	5
» τῆς ἐπανορθώσεως αὐτοῦ.	»	2
» τῆς ἐπανόδου τοῦ κ. Αὐθεντοπούλου ἐξ Ἑσπερίας.	Μῆνες	5
» τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξ. Καμπούρογλου. . . .	Ἔτη	2
» τῆς καταγραφῆς τῆς περιουσίας του.	Ἔτη	3
» τῆς ἐνσκήψεως τῆς ἐπιδημίας τοῦ ὕπνου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.	Ἔτη	2

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἔαρ.— Ἄρχεται ἀφότου ἀγαποῦν.
Θέρος. Ἀφότου ζηλοτυποῦν.
Φθινόπωρον.— Ἀφότου μισοῦν καὶ φθονοῦν.
Χειμών.— Ἀφότου δὲν κάμνουν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Ἔαρ.— Ἀφότου θυσιάζουν τὰ πάντα εἰς τὸν ἔρωτα.
Θέρος.— Ἀφότου θυσιάζουν τὸν ἔρωτα χάριν τῆς προίκας.
Φθινόπωρον.— Ἀφότου οἱ ἔγγαμοι μπλέκουν μὲ τὰς ὑπηρετρίας τῶν καὶ οἱ ἄγαμοι μὲ τὰς νοικοκυράς των.
Χειμών.—Ἀφότου τρέχουν τὰ σάλια των ἐπὶ τῇ θέᾳ μιᾶς γάμπας.

ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

"Ο ΚΕΡΑΤΙΟΣ ΚΟΛΠΟΣ"

10. — Ὁδὸς Χαρατσῆ. — 10.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ **Ν. ΦΩΣΚΟΛΟΣ**

ΖΥΘΟΙ ΖΥΘΟΙ ΖΥΘΟΙ

ΣΠΑΤΕΝ | DREHER | ΣΑΛΒΑΤΩΡ | ΝΕΚΤΑΡ | ΜΠΟΜΟΝΤΙ

ΣΤΡΕΙΔΙΑ ΝΩΠΟΤΑΤΑ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΕΖΕΔΩΝ!!! | ΠΟΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΝ

ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΜΑΙΕΥΤΗΡΟΣ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "ΙΕΡΕΜΙΑ"

ΠΕΡΑΝ, Ὁδὸς Μαργαρίτ, 2-5 μ.μ.

(παρὰ τὸν Ἑλλ. Φιλολογικὸν Σύλλογον)

Ἐκτελοῦνται ἐν τῇ κλινικῇ, ἐν ἰδίᾳ ἀσηπτικῇ αἰθούσῃ, εἰς πᾶσαν ὥραν ἡμέρας καὶ νυκτός, ΤΟΚΕΤΟΙ ὁμαλοὶ καὶ ἀνώμαλοι. (Προαπαιτεῖται συνεννόησις μετὰ τοῦ ἰατροῦ).

Ἐκτελοῦνται ἐν τῇ Κλινικῇ πᾶσαι αἱ μικραὶ γυναικολογικαὶ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ἄνευ χλωριοφορμίου, διὰ τῆς τελειοποιηθείσης τοπικῆς ἀναισθησίας.

ΕΙΔΙΚΗ θεραπεία ἔν τε τῇ Κλινικῇ καὶ κατ' οἶκον τῆς ἀσθενοῦς τῶν ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ καὶ τῶν ΕΠΙΛΟΧΕΙΩΝ ΠΥΡΕΤΩΝ ὡς καὶ πασῶν τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῶν (ἐπισχέσεων ὑστέρων, αἱμορραγιῶν κτλ.)

ΤΕΛΕΙΑ θεραπεία πασῶν τῶν παθήσεων τῆς ΜΗΤΡΑΣ διὰ τῶν νεωτάτων καὶ τελειοτάτων μεθόδων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον *ἄνευ ἐγχειρήσεως.*

Συμβουλαὶ γυναικολογικαὶ καθ' ἑκάστην 2-5 μ.μ. Ἅπαξ δὲ τῆς ἑβδομάδος, κατὰ πᾶσαν Δευτέραν, 10—11 π.μ. ἐν τῷ νοσοκομείῳ ΙΕΡΕΜΙΑ *δωρεάν.*

ΣΗΜ.—*Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπίτηδες ἢ ἐκ μητρικῶν νοσημάτων πάσχουσαι εὑρίσκουσιν ἐν τῇ Κλινικῇ ἰδιαιτέραν οἰκογενειακὴν ὅλως περιποίησιν.*

Ὁ πεθερός. — *Καὶ ζητεῖς σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις μετρητὰ γιὰ προῖκα;*

Ὁ γαμβρός.—*Ἂν θέτε μπορεῖτε νὰ μὲ δώσετε ἀμέτρητα.*

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

Δὲν ὑπάρχει ἐφέτος πασχάλιον οὔτε πασχάλια διότι τάχουμε χαμένα.

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ

Τῶν διδασκάλων μας.	189
Τῶν στομάχων των.	368
Τῶν ἐμπολέμων.	0

Τοῦ Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου, ἐκτὸς τῆς ἡμέρας τῶν ἀρχαιρεσιῶν ὅλαι αἱ ἄλλαι.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Τ'ῆς Περιτομῆς... Τῶν μισθῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Γορδίου μάρτυρος.— Ἑορτάζει ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος.

Τῶν Φώτων.—Στὸ Λονδῖνον δὲν θἄχουν ἐφέτος φῶτα διὰ τὸν φόβον τῶν Τζέππελιν.

Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.— Ἑορτάζουν οἱ ἐκδόται τῶν Σατυρικῶν ἡμερολογίων ἐκτὸς ἂν δὲν τὰ πωλήσουν.

Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.— Ἑορτάζει ἡ πιάτσα μας.

Ξένης τῆς ὁσίας.— Ἑορτάζουν οἱ σύζυγοι.

Ἁγνῆς μάρτυρος. Ἑορτάζει ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Σεισμοπλήκτων.

Νικηφόρου μάρτυρος.— Ἑορτάζουν στὴν Εὐρώπην ὅλων τῶν ἐμπολέμων τὰ Γενικὰ Στρατηγεῖα.

Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.— Ἑορτάζουν οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων.

Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου.— Ἑορτάζουν μόνουν ὅσοι ἔχουν ζάχαρι.

Ἰωσὴφ τοῦ ὑμνογράφου.— Ἑορτάζει ὁ Μ. Πρωτέκδικος καὶ ἡ «Σύγχρονος Ἱεραρχία» τόμος Β'.

Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.— Ἑορτάζει τὸ Ἐθνικὸν ταμεῖον.

Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος.— Δὲν ἑορτάζει ἐφέτος λόγῳ πένθους.

Ἰὼβ τοῦ πολυάθλου.— Ἑορτάζει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Τοῦ Τυφλοῦ.— Ἑορτάζει ὁ ἄγγλος ναύαρχος ποῦ ἐβομβάρδισε τὴν Ἀλεξανδρέτταν.

Τ'ῆς Ἀναλήψεως.— Ἑορτάζουν οἱ κληρονόμοι τῆς μακαρίτιδος Ἑλένης Ζαρίφη.

Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.— Ἑορτάζουν οἱ ἔμποροί μας.

Βαρούχ τοῦ προφήτου.— Ἑορτάζει τὸ «γεραρὸν σωματεῖον».

Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος τῆς πανευφήμου.— Ἑορτάζει ὁ κ. Αὐθεντόπουλος καὶ ὅλοι οἱ μετριόφρονες.

Μελάνης τῆς ὁσίας — Ἑορτάζουν ὅλοι οἱ καλαμαράδες.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ χρυσοῦ, ἀόρατος διὰ τὸν κ. Χρυσόν.

Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ μισθοῦ τῶν διδασκάλων, ὁρατὴ στὰς πειναλέας ὄψεις των.

Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ κ. Τζὼν Χατζοπούλου καὶ *ἐπισκότισις* τοῦ *Φαναρίου.*

Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου ὁρατὴ παντοῦ ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀγγλίας.

Ὁλικωτάτη ἔκλειψις τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας.

Δακτυλοειδὴς ἔκλειψις τῶν ἐφημερίδων ποῦ θὰ βγαίνουν ὁσονούπω εἰς σχῆμα ὕφους ἑνὸς μόνον δακτύλου.

Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ «Σατὰν» ἅμα τῇ ἐκδόσει του.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

— Μιὰ ποῦ δὲν ἔχουμε ζάχαρι καὶ μιὰ ποῦ μοῦ εἶπε χθὲς τ' ἀφεντικὸ πῶς στάζουν τὰ χείλη μου ζάχαρι· ἂς τοῦ βάλω κι' ἐγὼ λίγο σάλιο στὸν καφέ του.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΟΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Τὸ νέον ἔτος ἄρχεται διὰ μὲν τοὺς πλουσίους τὴν 1 Ἰανουαρίου, διὰ δὲ τοὺς πτωχοὺς ἀφοῦ περάσουν αἱ ἑορταί.

Ἐφέτος ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἔρχεται ἀπ' τὴν Καϊσέριε. Καλὰ δὲ θὰ ἦτο νἄφερνε καὶ μερικὰ κασέρια. Ἀλλ' οὐδ' αὐτὸ νὰ περιμένετε ἐφέτος.

Τὰ ἀϊβασιλιάτικα δῶρα αὐτοκαταργοῦνται διὰ λόγους πολὺ πολὺ εὐνοήτους. Μόνον ὁ κ. Ζαρίφης θεᾶται ἀγοράζων διὰ τὰ ἐγγονάκια του ἀπὸ μιὰ κουκλίτσα εἴκοσι παράδων. Καὶ τὸ γεγονὸς μετ' ἐκπλήξεως τὸ ἀναγράφουν αἱ ἐφημερίδες.

Τὸ Πατριαρχεῖον καταργεῖ τὰ ἐλέη καὶ διανέμει εἰς τοὺς πτωχοὺς

ΓΑΜΗΛΙΟΝ

Ἀναχώρησις.

ἀπὸ μίαν ἐλαίαν. Εἰς τὸν κ. Ζαρίφην ὅμως, καθ' ὃ Μ. Ἐθνικὸν Εὐεργέτην, δίδει δύο ἐλαίας.

Βαροχειμωνιά. Τὰ κάρβουνα πωλοῦνται πλέον εἰς τὰ φαρμακεῖα μέσα σὲ καψύλια. Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐλλείψει καυσίμου ὕλης καῖνε τὰ ἀρχεῖά των καὶ ζεστένουνται.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἀρχίζουν οἱ δημόσιοι χοροί. Εἰς τὸν πρῶτον πηγαίνουν μόνον οἱ μουσικοί. Εἰς τὸν δεύτερον πηγαίνει καὶ ὁ χοροδιδάσκαλος. Εἰς τὸν τρίτον παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν θεᾶται καὶ ἓν ζεῦγος μασκαρωμένων. Ἐξετάσεως γενομένης ἀνακαλύπτεται ὅτι ἦσαν κάτοικοι τοῦ Ἄρεως καταβάντες πρὸ ὀλίγου ἐξ οὐρανῶν καὶ μὴ γνωρίζοντες τὰ ἐπὶ τῆς Γῆς διατρέχοντα, ἂν καὶ ἄρειοι. Ὁπωσδήποτε συλλαμβάνονται καὶ ἐγκλείονται εἰς φρενοκομεῖον.

Ὁ Πάπας προτείνει στοὺς ἐμπολέμους ὅπως ἑορτάζωνται διὰ ἀνακωχῆς ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ὅσιοι τοῦ Συναξαριστοῦ. Οἱ ἐμπόλεμοι ἀντιπροτείνουν νὰ αὐξήσουν αἱ ὧραι τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς 25, ὅπως οὕτω ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των μίαν ὥραν περισσότερον γιὰ ν' ἀλληλοσκοτόνωνται.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ἐπιστροφή.

Ἐλλείψει χάρτου αἱ ἐφημερίδες μικραίνουν τὸ σχῆμά των εἰς τὸ τέταρτον τοῦ σημερινοῦ. Ὁ κ. Κεσίσογλους θησαυρίζει καὶ δὲν ξεύρει σὲ ποιὰν τράπεζαν νὰ τὰ καταθέσῃ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Κρύο φοβερό. Ὁ ἅγ. Καδήκιοϊ ὑποβάλλει στὴν Σύνοδον αἴτησιν ζητῶν ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον 45 παρ. διὰ ν' ἀγοράσῃ μίαν ὀκᾶν κάρβουνα. Ἡ αἰτησίς του παραπέμπεται εἰς τὸ Ἐθν. Συμβούλιον καὶ ἀπορρίπτεται.

Ἀναμιγνύεται εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἡ Ὁλλανδία, τὸ δὲ ἐν Χάγῃ Μέγαρον τῆς Εἰρήνης μεταβάλλεται εἰς ἀποθήκην ὑλικοῦ πολέμου.

Ἐκλογὴ Ἐθν. Συμβούλων. Ἐπιτυγχάνει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ κ. Χατζόπουλος. Ἀλλά...δὲν δέχεται.

Διαταγῇ τοῦ Ὑψίστου ὁ μονογενὴς αὐτοῦ υἱὸς κατέρχεται καὶ πάλιν στὴν Κ. Εὐρώπην διδάσκων : Εἰρήνη ὑμῖν. Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Συλλαμβάνεται ὅμως καὶ κοινῇ ἀποφάσει τῶν ἐπιτελείων τῶν ἐμπολέμων τυφεκίζεται ὡς προσπαθῶν νὰ δηλητηριάσῃ τὸ πατριωτικὸν μένος τῶν ἐμπολέμων.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἕνεκα δυσπραγίας τοῦ Ἐθν. Ταμείου ὁ ἁγ. Καδήκιοι προσφέρεται νὰ τῷ δανείσῃ ἀτόκως 2,000 λιρῶν. Τὴν εὐγενῆ του προσφορὰν ἀνακοινοῖ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Σύνοδον τὴν...1ην Ἀπριλίου.

Ἡ Ρουμανία ἀποφασίζει κατ' ἀρχὴν νὰ δράσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὰ πρὸς Α. σύνορά της διαπιστοῦται ἡ παρουσία 3 Κοζάκων, εἰς δὲ τὰ πρὸς Β. ἡ παρουσία 2 οὐγγαρέζικων ἀλόγων ἄνευ ἱππέων, ἀναβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς γενναίας της ἀποφάσεως εἰς καιροὺς εὐθετωτέρους.

Ὅλοι οἱ μητροπολῖται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐλλείψει ἐπαρχιῶν διορίζονται προϊστάμενοι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ Γαλλία καλεῖ ὑπὸ τὰ ὅπλα τοὺς ἐκ τῶν ἐφετεινῶν γάμων μέλλοντας νὰ γεννηθῶσιν ἄρρενας.

Ἡ Ἀγγλία χορηγεῖ εἰς τὰς γυναῖκας ὅλα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρός, θεσπίζει τὴν ὑποχρεωτικὴν θητείαν καὶ στρατολογεῖ ὅλας τὰς σουφραζέττας.

Εἰς τὰ σχολεῖα αἱ ἐξετάσεις εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας ἀναβάλλονται διὰ τὸ ἀσαφὲς ἔτι τῶν ὁρίων τῶν διαφόρων κρατῶν τοῦ κόσμου.

ΜΑΪΟΣ

Ὁ κ. Ἀνδρεάδης φορτώνεται καρτερικῶς εἰς τὴν ράχιν του ἕνα ἔτι χιονοστεφῆ μάϊον.

Αἱ ἐφημερίδες ἐλλείψει χάρτου ἐκδίδονται εἰν σχῆμα εἰσιτηρίου τῶν τραμβάϊ. Ὁ κ. Κεσίσογλου *κόβει λίρα*...χαρτένια καὶ τυπώνει τὴν ἐφημερίδα του. Καὶ κερδίζει ἔτσι ἀμύθητα πλούτη.

Τὸ Μαυροβούνιον ἀπειλεῖ τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν ὅτι ἂν δὲν σπεύσουν νὰ κλείσουν μαζύ του εἰρήνην ὑφ' οὓς ὅρους θέλει θὰ τοὺς κηρύξῃ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν πόλεμον.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὅλαι αἱ ἑταιρεῖαι στὴν Εὐρώπην φαλίρουν. Τοὐναντίον μεγάλοι ἀμερικανοὶ κεφαλαιοῦχοι ἔρχονται εἰς τὰ Παρίσια καὶ διὰ κεφαλαίων 5 δισεκατομμυρίων δολλαρίων ἱδρύουσι παγκόσμιον διεθνὲς τρῶστ κατασκευῆς ξυλίνων κνημῶν καὶ βραχιόνων. Αἱ μετοχαὶ τῆς ἑταιρίας γίνονται ἀνάρπασται καθὼς καὶ τὰ προϊόντά της.

Ἐλλείψει τελείᾳ χάρτου τῶν ἐφημερίδων αἱ ἐφημερίδες παύουν πλέον ἐκδιδόμεναι. Ἐν τούτοις ὁ κ. Κεσίσογλους διὰ νὰ μὴ μᾶς στερήσῃ τοῦ φύλλου του ἀναγράφει καθ' ἑκάστην ὅλα τὰ νέα τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ράχιν του καὶ ἐκτίθεται γυμνὸς εἰς τὴν βιτρίναν τοῦ Τοκατλιάν. Ἄπειρον πλῆθος συρρέει καὶ τὴν διαβάζει. Παρατηρεῖται μάλιστα ἐξαιρετικὸς συνωστιμὸς κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Οἱ τελειόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μὴ ἔχοντες ποῦ νὰ πᾶνε ἀποφοιτῶντες, συνωμοτοῦν καὶ ἀποτυγχάνουν ὅλοι εἰς τὰς διδακτορικάς

των ἐξετάσεις. Ἔτσι μένουν στάσιμοι καὶ ἐξασφαλίζουν ἓν ἔτος ἀκόμη διαβιώσεως ἐν τῇ Σχολῇ.

Καθ' ἑκάστην πλήθη λουομένων εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὰς προσκρούουν εἰς τορπίλλας καὶ καταβυθίζονται...αὔτανδροι.

Ἡ Ἐφορεία τοῦ Ζωγραφείου Γυμνασίου καθ' ὅλους τοὺς μῆνας τῶν θερινῶν διακοπῶν πληρώνει εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητάς...διπλοῦς μισθούς. Ὁ κ. Βραχάμης ζητεῖ ν' ἀναδιορισθῇ τοὐλάχιστον δι' αὐτοὺς μόνον τοὺς μῆνας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αἰτήσει τοῦ ἰδίου ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων κ. Γ. Ξανθόπουλος διορίζεται ἐποπτευτικὸν μέλος τῆς Ἐφορείας παρὰ τῷ μαγειρείῳ τῶν Καταστημάτων. Ὁ κ. Ξανθόπουλος ἀναλαμβάνει καὶ ἐκπληροῖ τὰ νέα του καθήκοντα μετ' ἐκπληκτικῆς αὐταπαρνήσεως.

Ἀγγλικὸν σκάφος ἀνακαλύπτει ἔν τινι ἀγνώστῳ νήσῳ τῆς Πολυνησίας περίεργον γένος ἀνθρωποφάγων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα ν' ἀναπαράγωνται σὰν κουνέλια καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν ἐντὸς 2 μόνον ἑβδομάδων. Τοὺς στρατολογεῖ καὶ τοὺς φέρει κατὰ τῆς Γερμανίας.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀρχίζουν τὰ σχολεῖα. Ἐσωτερικὸς μαθητὴς εἷς καὶ μόνον ἐμφανίζεται καθ' ὅλον τὸν ἐκπαιδευτικὸν ὁρίζοντα τῆς ηὐλογημένης Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ τὸν διεκδικοῦν μετὰ λύσσης ἡ Ἐμπορικὴ Σχολὴ Χάλκης καὶ τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον. Ἐπὶ τέλους συμφωνοῦν καὶ τὸν παίρνουν μισὸ καὶ μισό.

Ἄγνωστος δωρεῖται εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον 60 γρόσια. Τὰ Δύο Σώματα εὐγνωμόνως ἀποδεχόμενα τὴν προσφορὰν θεσπίζουν ὅπως κατ' ἔτος εἰς μνήμην τῆς ἡγεμονικῆς ταύτης δωρεᾶς τελῆται πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία, καθ' ἣν νὰ μνημονεύωνται ὀκτὼ γενεαὶ ἀνιόντων καὶ ἄλλαι τόσαι κατιόντων συγγενῶν τοῦ δωρητοῦ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἡ Ρουμανία ἀποφασίζει πλέον νὰ δράσῃ μὲ τὰ ὅλα της. Προκειμένου ὅμως νὰ καθορισθῇ ὑπὲρ τίνος τῶν ἐμπολέμων θὰ ταχθῇ καὶ κατὰ τίνος θ' ἀνασπάσῃ τὸ ξίφος της, ἡ Βουλὴ ἀποφασίζῃ νὰ σταλῇ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ ὅπως ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον.

Δύο ἀλβανοὶ ποιμένες ἐρίζουν καὶ ἀλληλοσκοτόνωνται στὸ Ἐλβασάν. Ἡ Ἰταλία ἡ «ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν τυχῶν τῆς δυστήνου Ἀλβανίας» καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν χώραν διὰ νὰ τὴν εἰρηνεύσῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὴν φυγαδευθεῖσαν τάξιν καὶ ἡσυχίαν.

Ἕνεκα τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως ἀναβάλλονται καὶ πάλιν αἱ ἐκλο-

SISMANOGLIO MEGARO

γαὶ ἐφοροεπιτρόπων. Οἱ ὑπάρχοντες καψιμάληδες καὶ παγκαρτζῆδες, ἀπὸ τριετίας παραμένοντες οἱ ἴδιοι, ἀποκτοῦν τέτοιο ἕνα πάχος, ὥστε καὶ ἂν διενηργοῦντο ἐκλογαὶ ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ τοὺς μετακινήσῃ τις ἀπ' τὰ παγκάρια.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐλλείψει χάρτου καὶ ἐφημερίδων ὁ κ. Κεσίσογλους ἀνοίγει κινηματογράφον ὅπου ἐπάνω στὸ σεντόνι τῆς καριόλας του προβάλλει ὅλας τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας. Εἴσοδος 5 μόνον παράδες.

Ὁ καθηγητὴς κ. Προκοπιεύς, ὁ συγγραφεὺς τῆς περιφήμου *Καλλιστοῦς*, συγγράφει νέον δρᾶμα εἰς πράξεις 14 μετὰ 20 εἰκόνων προλόγου καὶ ἐπιλόγου. Πανικὸς καταλαμβάνει τὸ δημόσιον. Εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει θίασος διὰ νὰ διδαχθῇ τὸ ἔργον καὶ ἔτσι ὁ κ.κόσμος...ἀναπνέει.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ. Οἱ Ἀμερικανοὶ στέλλουν πάλιν δῶρα εἰς τὰ ὀρφανὰ τῶν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν φονευθέντων. Τόσα ὅμως εἶναι τὰ ὀρφανά, ὥστε ὁλόκληρος ὁ στόλος τῆς Ἀμερικῆς, ὅ τε πολεμικὸς καὶ ὁ ἐμπορικός, μόλις ἐπαρκεῖ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν δώρων.

Ὁ Κάρνεζι ἀποφασίζει νὰ ἱδρύσῃ ἐν Χάγῃ νέον Λευκὸν Μέγαρον, τοῦ πολέμου τὴν φορὰν αὐτήν, ἴσως καὶ ἐπιτύχῃ ἔτσι τὴν σύναψιν καὶ ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης.

Τὰ σατυρικὰ ἡμερολόγια ἀπαγορεύονται ἀστυνομικῶς διὰ νὰ μὴ ὑπερτιμηθοῦν πάλιν τὰ κάρβουνα.

Εἰς τὰ πατριαρχεῖα ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀϊβασιλόπητας διεξάγεται ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Ἀντὶ χρυσοῦ νομίσματος τίθεται στὴν πῆτα μιὰ νικέλινη πεντάρα. Κι' αὐτὴ δὲ κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν λαχαίνει στὸν κ. Ἀνδρόνικον Βλαστόν.

Μοιράζονται καὶ πρωτοχρονιάτικα μανδήλια, ὄχι ὅμως μεταξωτά, ἀλλὰ πένθιμα....γιὰ νὰ κλαῖμε.

«Ο ΣΑΤΑΝ»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΜΠΡΟΣ,,

Ι. Λ. Ἀλευροπούλου καὶ Κ. Γ. Μακρίδου

Γαλατᾷ, Περσεμπέ Παζάρ, ἀρ. 37. — Κωνσταντινούπολις

Ἐκτυποῦνται βιβλία, περιοδικά, ἐφημερίδες, ἐκθέσεις, λογοδοσίαι, ἀγγελτήρια, ἐπιστολόχαρτα, φάκελλοι, ἐπισκεπτήρια καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ ἐργασίαι τῆς τυπογραφίας μὲ ἐκτέλεσιν ἐπιμελεστάτην καὶ τιμὰς εὐθηνοτάτας.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Α'.

Ἔβλεπα τὸν κόσμο ἀπ' τὸ παραθύρι
κι' ἡ κακιά μου γλῶσσα τέτοια παρελήρει :

—

Νηόνυφο ζευγάρι
πέρασε μὲ χάρι
καὶ τῆς γειτονιᾶς του κίνησε τὸν φθόνον.
Μὰ καὶ τὸ 'παινοῦσε
κι' ἔλεγε πῶς ζοῦσε
ὥσπερ ζευγαράκι τρυφερῶν τρυγόνων

—

Ἦτο ὅλο χάδι...
Ἀλλὰ πρὸς τὸ βράδυ
μὲ τὰ ἴδιά μου ἤκουσα τ' αὐτιὰ
ὅτι τὸ ζευγάρι
πῆγε στὸ Φανάρι
καὶ διαζυγίου πῆρε τὰ χαρτιά.

—

Μπρὲ ἀμάν ! τί τρέχει ; Στήνεται μετζλῆσι
κι' ὅλες βρίσκουν ὅτι γιὰ νὰ διαλύσῃ
ἀσφαλῶς θὰ εἶχε λόγους ἀπορρήτους...
Ὡς ποῦ πνευστιῶσα φθάνει κι' ἡ μαμμή τους
ἡ κυρὰ Παγῶνα
καὶ ἀνακοινώνει ὅτι ἡ τρυγόνα
δύο μόνον μῆνες ἀπὸ τὴν χαρὰ
δύο στὸν καλό της χάρισε μωρά.

Β'.

Ἀσχημη κοκῶνα
βγαίνει ἀπ' τὸν λουτρῶνα
κι' ἀπὸ πίσω δούλα, μ' Ἀφροδίτης κάλλη,
τῆς βαστᾷ τὸν μπόγο κάτ' ἀπ' τὴν μασχάλη.

Μάστοροι, τσιράκια
μὲ γλυκὰ ματάκια
χάσκουνε τὴν δούλα καὶ κανείς, κανεὶς
τὴν κυρὰ δὲν βλέπει ποῦναι κι᾽ εὐγενής.

—

«Ὅλο γειὰ» φωνάζουν εἰς τὸ δουλικό της.
Ἀλλὰ μόλις φθάνουν αἱ λουσθεῖσαι σπίτι
ἡ κυρὰ τὰ βάζει μὲ τὴν Ἀφροδίτη
καὶ τὴν ξεπετάει ἀπ᾽ τ᾽ ἀρχοντικό της.

—

Πρὸς τὸ βράδυ ὅμως ἔρχεται κι᾽ ὁ κύρης·
καὶ μαθὼν τῆς δούλας τὴν ἀποπομπὴ
ξεπορτᾷ καὶ οὗτος ἔξαλλος, φρενήρης
κι᾽ «ὅλο γειὰ» τῆς δούλας τρέχει νὰ τῆς πῇ.

Γ'.

Μέγας καυγᾶς στὴν γειτονιά,
κατηγοροῦνε κάποια νηὰ
ποῦ με τὸν διάκο τάχῃ·
ὅλες τῆς ρίχνουνται γερὰ
κι᾽ ἔτσι ἀρχίζει τρομερὰ
ἐκ τοῦ συστάδην μάχη.

—

— Δικός μου εἶναι! λέγ᾽ αὐτή·
— Δικός μου! κράζ᾽ ἡ ἄλλη·
— Μοῦ τῶπ᾽ ἐμένανε στὸ αὐτὶ
μπροστὰ στὸ μανουάλι.
— Κι᾽ ἐμένα μοῦ τὸ δήλωσε ἀπ᾽ τ᾽ ἄμβωνος τῆς σκάλες
μπροστὰ σὲ τόσες ἄλλες.

—

Μὰ μέσ᾽ στῆς μάχης τὸν καπνὸ
νά σου κι᾽ ὁ διάκος φθάνει,

πάει σὰν βλάκας τὸν ξυπνὸ
στὴν κάθε μιὰ νὰ κάνει
πλὴν ὅλες τότε συμμαχοῦν καὶ ἄγριες σὰν Οὔννοι
ὁρμοῦν καὶ δὲν τ᾽ ἀφίνουνε μιὰ τρίχα στὸ πηγοῦνι.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

Εἰς συναναστροφήν.

Ἐκεῖνος (πρὸς γεροντοκόρην).—Χθὲς δεσποινίς, εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς σὰς ἐζήτησα εἰς γάμον. Τί νὰ σημαίνῃ ἆρά γε αὐτό;

Ἐκείνη.— Σημαίνει πῶς στὸν ὕπνον σας εἴσθε πολὺ ἔξυπνος παρὰ ὅταν ἤσθε ἔξυπνος.

Συζυγικὴ λεπτότης.

— Ἔχετε μεγάλην διαφορὰν ἡλικίας οἱ δύο σύζυγοι;

— Ἐγεννήθημεν τὸ ἴδιο ἔτος· ἀλλὰ τώρα ἡ γυναῖκά μου εἶναι βέβαια νεωτέρα ἀπὸ μένα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, ματμαζέλ, νὰ λουσαρίζεσθε τόσῳ πολύ, ἐπειδὴ αὐτὸς ποῦ ἔχουμε ἀπόψε στὸ τραπέζι εἶναι παντρεμένος καὶ μὲ τέσσερα παιδιὰ μάλιστα.

Δ. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Δέχεται ἑκάστην Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον,
ἐν Μπέϊογλου, Παρμάκ-καποῦ, Ἄφρικα χάν, ἀρ. 3.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ, ΜΠΕ·Ι·ΟΓΛΟΥ, 1373.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

«ETOILE ROUMAINE»

Ἀνώνυμος Ἑταιρία Πετρελαίων ἐν Βουκουρεστίῳ

Πρακτορεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

Μεγαλείτεροι εἰσαγωγεῖς τῶν ἑξῆς Ρουμανικῶν προϊόντων :

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ ΦΩΤΙΣΜΟΥ πρωτίστης ποιότητος.
ΜΗΧΑΝΕΛΑΙΑ
ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ ἀκατέργαστον διὰ μηχανὰς Moteurs Diesel (Gazoil)
ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ διὰ μηχανάς.
ΠΑΡΑΦΙΝΗ πρὸς κατασκευὴν κηρίων.
ΜΑΖΟΥΤ διὰ κλιβάνους κ.τ.λ.
ΒΕΝΖΙΝΗ παντὸς βαθμοῦ δι' αὐτοκίνητα, μηχανὰς κ.τ.λ.

Διὰ πλείσνας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας ἐν *Γαλατᾶ*, ἐπὶ τῆς προκυμαίας, *Μερκὲζ Ριχτὶμ Χάν*, 3ον Πάτωμα, Ἀρ. 2.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡ. 952—953, ΠΕΡΑ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

Χειροῦργος τῶν Ἐθνικῶν Νοσοκομείων

ΔΕΧΕΤΑΙ

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 2-5 μ.μ. εἰς τὸ φαρμακεῖον Νικοπύθη, Γαλατᾶ, Γενὴ-Γιὸλ Ἀρ. 11 (δίπλα στὸ Co-opérative) καὶ 5-7 μ.μ. ἐν τῇ κατοικίᾳ του, Rue Rodolphe No. 23, Appart. No. 1.

Ὁ σύζυγος.— Ὥστε ἀγαπᾷς πολὺ κι' ἀπὸ μένα τὸ σκυλάκι.

Ἡ σύζυγος.— Ἀφοῦ μὲ ὑπακούει περισσότερο...

© SISMANOGLIO MEGARO

POSTE RESTANTE

— *Τί σοῦ γράφει ;*

— *Δὲν εἶναι ὁ δικός μου. Γράφει κάποιος ἄλλος καὶ ἔρριψαν κατὰ λάθος στὸ δικό μου τὸ κουτί..... Ἀλλὰ γράφει τόσον ὡραῖα καὶ ἔξυπνα ὥστε.... θὰ πάγω στὸ ραντεβοῦ ποῦ δίδει.*

ΕΚΛΟΓΗ ΕΡΑΣΤΟΥ

(Ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Ἀσπασίας Κ... πρὸς τὴν κυρίαν Ἰουλίαν Φ...)

Μὲ ὀλίγας λέξεις εὐμορφογραμμένας μοὶ ἀναγγέλλεις, ἀγαπητή μου ἀνεψιά, ὅτι δέκα μηνῶν συζυγικὸς βίος σὲ ἔφερεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι παρὰ τοῦ συζύγου σου δὲν ἀναμένεις πλέον τέρψεις καὶ ὅτι θὰ ἦσο εὐτυχὴς ἀποκτῶσα ἐραστήν. Κι' ἐπειδὴ ὑπὸ τὸ χαριέστατον μέτωπόν σου κρύπτεται νοῦς σοβαρᾶς γυναικὸς καὶ δὲν θέλεις συνεπῶς νὰ ἐκλέξῃς τὸν ἐραστὴν αὐτὸν τυχαίως μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν κολάκων σου, ἐνθυμεῖσαι λίαν ἐπικαίρως ὅτι ἡ γραία θεία σου, ἡ ἀναθρέψασά σε, λογίζεται κάτοχος κάποιας πείρας σχετικῆς μὲ τὸ ζήτημα καὶ τῇ ὑποβάλλεις τὴν περίπτωσίν σου, ζητοῦσα τὴν γνώμην της.

Τοῦτο εἶναι, μικροῦλά μου, μία γλυκεῖα φιλοφρόνησις ἐκ μέρους σου, ἡ ὁποία μὲ συγκινεῖ! Ἀφ' ἧς στιγμῆς μοῦ ἐκόμισαν εἰς τὴν Πρίγκηπον τὴν ἐπιστολήν σου αἰσθάνομαι ὅτι ἔγεινα πάλιν νέα, ζωηρὰ καὶ εὔθυμος. Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶσαι πλησίον μου μὲ τὰ δεκαοκτώ σου ἔτη κοσμοῦντα καὶ τέρποντα τὰ ἰδικά μου ἑβδομηκονταπέντε ὅπως μία δράνα δροσερὰ καὶ τρελλὴ στολίζει ἕνα τοῖχον καταρρέοντα. Ὅπως οἱ γέροντες λοχαγοὶ αἰσθάνονται ἀναγεννωμένην τὴν πολεμικήν των ὁρμὴν βλέποντες παρελαύνοντας τοὺς νεοσυλλέκτους, οὕτω κι' ἐγὼ δὲν εὑρίσκω τι ψυχαγωγικώτερον εἰμὴ νὰ βλέπω τοὺς νέους ν' ἀγαπῶνται τώρα, ὅτε δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ν' ἀγαπήσω ἐγὼ ἡ ἰδία.

Ὥστε, μικρά μου, θὰ κάμῃς ἐραστὴν καὶ δὲν θὰ τὸν ἐκλέξῃς εἰμὴ ἀφοῦ σκεφθῇς καλῶς. Ἔχεις πληρέστατα δίκαιον. Διότι δὲν βλέπω διατὶ θὰ κατεβάλλετο διὰ τὴν ἐκλογὴν ἐραστοῦ ὀλιγωτέρα φροντὶς ἢ δι' ἐκλογὴν συζύγου. Ἀποκτᾷ τις σύζυγον διὰ τὸν κόσμον, ἐνῷ ἀποκτᾷ ἐραστὴν δι' ἑαυτήν. Ὁ σύζυγος εἶναι ἔπιπλον στολισμοῦ· ὁ δ' ἐραστὴς ἔπιπλον χρήσεως. Πρέπει ἄρα νὰ ἐκλέγεται τοῦτο περισσότερον ἐκείνου κομψόν, εὔχρηστον καὶ στερεὸν ἐνταυτῷ.

Ἡ περίπτωσίς σου, μοὶ λέγεις, παρουσιάζει τὴν δυσκολίαν ὅτι ἐξ ὅλων τῶν τὴν ἀριστεράν σου αἰτούντων οὐδεὶς κέκτηται προσόν τι τόσον περίλαμπρον, ὥστε ἡ ὑπεροχή του ἐπὶ τῶν ἄλλων

νὰ καθίσταται καταφανής. Διέκρινες ἐν τούτοις τρεῖς, τοὺς ὁποίους ὀνομάζεις τρεῖς σωματοφύλακας καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἕτοιμοι νὰ τεθῶσιν εἰς τὰς διαταγάς σου.

Κανεὶς ἐκ τῶν τριῶν δὲν σοὶ ἀπαρέσκει· ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν σοὶ ἀρέσει ἀνεπιφυλάκτως. Ἕκαστος ἔχει ἰδιαίτερόν τι προσόν, ὅπερ θὰ σ' ἔκαμε ἐναλλὰξ νὰ τὸν προτιμᾷς. Ὁ τραπεζίτης Νικόλαος δὲν εἶναι οὔτε πολὺ νέος οὔτε πολὺ λαμπροῦ παραστατικοῦ· ἀλλ' εἶναι τρελλὸς δι' ἐσέ, ἡ εὐστάθεια τῶν διαθέσεών του ἀμετάβλητος καὶ ἡ γενναιοδωρία του παροιμιώδης. Ὁ Στέφανος κέκτηται ἄδολον ψυχὴν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν σχεδὸν παρθενικὴν ρώμην τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν του· δυστυχῶς, μὲ τὴν φοβερὰν ἰσχυρογνωμοσύνην του συνενώνει πάποιαν βραδύνοιαν. Τέλος ὁ λαμπρότερος τῶν τριῶν σωματοφυλάκων εἶναι ὁ ζωγράφος Εὐγένιος, ὡραῖος ἀνήρ, κομψός, εὐφυής, σχεδὸν διάσημος, ἀλλὰ εἰς ἄκρον αὐτάρεσκος, μέγας γυναικοθήρας, λίαν δοκιμασθεὶς ἄλλως τε ἀπὸ δεκαετῆ πολυτάραχον βίον.

Ποῖον νὰ ἐκλέξῃς;

Ἐν πρώτοις, ὡραία μου, σπεύδω νὰ σοὶ συστήσω: Μὴ ἀφήσῃς νά σοι διαφύγῃ ὁ Στέφανος. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἐλευθεριότης παρέχουν βέβαια εὐχάριστον διασκέδασιν. Δὲν θά μοι ἀποβάλλῃς ὅμως ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι τὸ κύριον εἰς ἕνα ἐραστὴν εἶναι ὁ ἔρως. Μία παιδική μου φίλη (πρὸ δεκαπέντε ἤδη ἐτῶν ἀπέθανεν) ἔλεγεν ὀρθῶς ἐπὶ τούτου: «ἀγαπῶ τὰ γλυκύσματα καὶ τὰς ὀπώρας, ἀλλὰ θέλω νὰ ἔχω ἐξησφαλισμένον τὸ δεῖπνόν μου.» Ἄρα, τὸ δεῖπνον τοῦ ἔρωτος δὲν παρασκευάζεται καὶ δὲν παρατίθεται εἰμὴ ἀπὸ ἕνα ἐραστὴν νέον, πάντοτε διατεθειμένον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς φίλης του, προλαμβάνοντα μάλιστα αὐτάς. Μὲ τοιοῦτόν σύντροφον σπανίως στενοχωρεῖταί τις καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συνδιαλέγεται.

Ἀλλὰ ἀκούω ἤδη τὰς ἐνστάσεις σου: «Πρέπει νὰ ἦναί τις κωφάλαλος διὰ ν' ἀρκῆται πάντοτε εἰς συνεννόησιν διὰ σχημάτων. Τί νὰ τὸν κάμω ἕνα ἐραστὴν στερούμενον πνεύματος; Εἶμαι βεβαία ὅτι εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Στεφάνου θὰ λυποῦμαι ἀπείρως διὰ τὴν στέρησιν τῶν θελκτικῶν κι' ἐλευθερίων εὐθυμολογιῶν τοῦ Εὐγενίου».

Λοιπόν, Ἰουλία μου, τί σ' ἐμποδίζει νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Εὐ-

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Δὲν πᾶμε λίγο κι' ἀπ' τοὺς Τέσσερις Δρόμους ποῦ εἶναι τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα;

— Ἄ! ὄχι· ἀπ' ἐκεῖ φυσάει πολὺς ἀέρας καὶ (κατ' ἰδίαν) ἡ τσέπη μου δὲν τὸν φυσάει.

γένιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ σοὶ δώσῃ, τὴν τέρψιν δηλονότι τοῦ πνεύματός του. Ὅταν ὁ ἔντιμος Στέφανος θὰ παύῃ πλέον νὰ σ' ἀρέσκῃ, θὰ τὸν ἀποπέμπῃς εὐγενῶς, προσδιορίζουσα αὐτῷ συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον ἢ τὴν μεθεπομένην, θὰ κάμῃς δὲ τότε ἕν νεῦμα εἰς τὸν Εὐγένιον, ὅστις, εἶμαι βεβαία, θὰ σπεύδῃ πλησίον σου καὶ θὰ σοὶ ἀναπτύσσῃ ὅλας τὰς γοητείας τῆς φαντασίας του... Μηδειᾶς; Μαντεύω τὴν σκέψιν σου! Διαλογίζεσαι: Ὁ Εὐγένιος θὰ προσέλθῃ βεβαίως καὶ θὰ ἦναι θελκτικός... Ἀλλ' ἂν καὶ καλλιτέχνης εἶναι ἱππότης πρακτικὸς καὶ θὰ ἐξεπλησσόμην ἂν αἰωνίως ἵπτατο μαζὺ μὲ τὴν φαντασίαν του εἰς ὕψη πλατωνικά. Θὰ κατέλθῃ καὶ οὗτος εἰς τὴν πεζότητα· ἂν δ' ἀντιστῶ, θ' ἀπέλθῃ καὶ θὰ εὑρεθῶ πάλιν μετὰ τοῦ Στεφάνου.

Τί πρόσκομμα, ἀληθῶς! Καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀντιστῇς; Δὲν θὰ ἦτο τάχα ἔντιμον ὅπως ὁ νέος αὐτὸς ἀμειφθῇ διὰ τοὺς κόπους του;— Ἀλλά, λέγεις, πρέπει λοιπὸν ν' ἀπατήσω τὸν πτωχόν μου Στέφανον; Ἀναμφιβόλως, πρέπει, καὶ εἰς τοῦτο πταίει ὁ ἴδιος. Διατὶ στερεῖται πνεύματος;

Ἰδοὺ λοιπὸν σύ, μικροῦλά μου, ἐφωδιασμένη μ' ἕνα ἐραστὴν καὶ ὁ ἐραστής σου ἐφωδιασμένος μ' ἕνα....ἀντικαταστάτην. Εἶσαι ἱκανοποιημένη; Ὄχι· βλέπω ὅτι διστάζεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντικαταστάτου καὶ λέγεις μόνη σου: «ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως πρέπει ν' ἀπιστήσω εἰς τὸν πτωχὸν αὐτὸν Στέφανον, δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγίνετο ἡ ἀπιστία μὲ τὸν Νικόλαον; Ὁ Νικόλαος εἶναι τόσον γενναιόδωρος, τόσον ὑπομονητικὸς καὶ ὑποφέρει ἀγογγύστως ὅλας μου τὰς ἰδιοτροπίας... Θὰ ἦτο ὁ σύντροφός μου κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν νεύρων μου. Καὶ εἶσαι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃς τὸν Εὐγένιον διὰ τὸν τραπεζίτην! Πρὸς χάριν μου, ἀγαπητή μου ἀνεψιά, μὴ διαπράξῃς αὐτὴν τὴν ἀπερισκεψίαν. Οἱ κομψοὶ ἢ εὐφυεῖς ἄνδρες εἶναι σπάνιοι τώρα καὶ ὁ ζωγράφος θὰ σὲ τέρπῃ μὲ χίλια δύο ὡραῖα πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος καὶ ὁ τραπεζίτης Νικόλαος δὲν γνωρίζουν τίποτε.

«Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποπέμψω τὸν Νικόλαον; Μὰ μήπως σὲ συνεβούλευσα τοῦτο;... Ποσῶς! Εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ κέκτησαι ἕνα φίλον ἀσφαλῆ, λίαν ἀφωσιωμένον, ἐκτελοῦντα τὰς παραγγελίας σου, φυλάσσοντά σε ὡς κύων πιστός. Εἶναι ἐπίσης εὐχάριστον, ὅταν διέρχεσαι πρὸ τῶν προθηκῶν τῶν κοσμηματο-

— Μὲ τὸν τρόπο ποῦ τσιμπᾷ αὐτὸς ὁ ψύλλος ἐξάπαντος θὰ εἶναι τοῦ κ. Τραπεζίτου.

πωλῶν νὰ μὴ χωρίζεσαι ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τὰ ὁποῖα βλέπεις εἰμὴ ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν μιᾶς ἐπιθυμίας... Φύλαξε ὅθεν τὸν Νικόλαον, ἀγαπητὴ ἀνεψιά, φανοῦ ἀρεστὴ πρὸς αὐτόν, μὲ φειδὼ ὅμως, οὕτως ὥστε ἡ μεγαλειτέρα του τέρψις νὰ ἦναι τὸ νὰ ἱκανοποιῇ πάντοτε τὰς ἰδιοτροπίας σου. Σὲ φαντάζομαι ὅμως ἀντιλέγουσαν: «Ὅλα αὐτὰ εἶναι λαμπρά. Ἔχω τοὺς τρεῖς μου ἐραστάς. Εἶμαι ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις εὐχαριστημένη. Θὰ ἦναι ὅμως καὶ αὐτοὶ ἱκανοποιημένοι; Εἰς μάτην θὰ προσπαθῶ νὰ ἀπο-

πλανῶ καὶ τοὺς τρεῖς. Συνεπῶς δὲν κινδυνεύω ἄρα ν' ἀπολέσω καὶ τοὺς τρεῖς διὰ νὰ μὴ θελήσω νὰ θυσιάσω οὐδένα ;»

Εἶναι ἀληθές, ἀγαπητή μου, ὅτι θὰ σοὶ ἦτο ὀχληρὸν νὰ ὑποκρίνεσαι συνεχῶς. Πρέπει βεβαίως ν' ἀπατᾷς ἐν τῷ ἔρωτι, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ μετὰ κρίσεως. Ὅλη ἡ πορεία σου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου χαράσσεται ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον ἀξίωμα, ὅπερ παραδίδω εἰς τὴν μελέτην σου. «Ὁ ἐραστὴς πρὸς τὸν ὁποῖον μία γυνὴ ὀφείλει νὰ ψεύδεται πλειότερον εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ περισσότερον.» Ἐπὶ παραδείγματι· εἶναι προφανὲς ὅτι μεταξὺ τῶν τριῶν ἐραστῶν σου ἐκεῖνος ὃν προτιμᾷς εἶναι ὁ Στέφανος. Αὐτὸς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τίποτε, διότι ἀγαπῶσα αὐτόν, θέλεις νὰ φαίνεσαι εἰς τὰ ὄμματά του ἐρωμένη ἄψογος· καὶ βεβαίως θὰ κατορθώσῃς εὐκόλως νὰ τὸν πείσῃς περὶ τούτου. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δύο ἄλλους, αὐτοὶ ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ὁ Στέφανος εἶναι ἐραστής σου· θὰ χαίρουν δ' ὅτι κλέπτουν τὴν ἐρωμένην του τοῦθ' ὅπερ θὰ κολακεύῃ τὴν φυλαυτίαν των, ὃὲν θὰ ἐκπλαγῶσι ἐπὶ τῇ συστάσει ἐχεμυθείας καὶ δὲν θὰ σκεφθῶσι οὐδόλως ν' ἀλληλοεπιβλέπωνται. Τί εὐκολώτερον, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, νὰ κυβερνᾷς καὶ τοὺς τρεῖς ;...

«Θεία μου, ἀνακράζεις, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μὲ συμβουλεύεις εἶναι λίαν ἀνήθικον.» Αἴ ; πῶς ; τί εἶπες μικρά μου ; Τώρα τὸ ἀντιλαμβάνεσαι ; Βεβαίως εἶναι ἀνήθικον νὰ ἔχῃς τρεῖς ἐραστάς, ἀλλ' εἶναι τάχα ἠθικὸν νὰ ἔχῃς ἕνα μόνον ;...

Διὰ νὰ ἦσαι τιμία γυνὴ δὲν ὑπάρχει, πίστευσόν με, ἢ ἓν μόνον μέσον· τοῦτο δὲ εἶναι νὰ περιορισθῇς εἰς τὸν ἀγαθόν σου σύζυγον.... Σ' ὑπέδειξα ἓν μέσον νὰ συμβιβάσῃς τοὺς τρεῖς λάτρας σου· τοῦτο δ' εἶναι νὰ δεχθῇς καὶ τοὺς τρεῖς. Διὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς μου σοὶ ἐπεφύλασσον ἓν ἄλλο : Νὰ τοὺς ἀποπέμψῃς δηλονότι καὶ τοὺς τρεῖς.

(Διασκευὴ Μ. Ζ.)

Ἐξυπνα καὶ κουτά.

Μεταξὺ λωποδυτῶν :

— Ἔχεις καὶ ρολόγι αἴ ;

— Καὶ βέβαια.

— Πόσο σοῦ κόστισε ;

— Δὲν ρώτησα τὴν τιμή, γιατὶ δὲν ἦταν κανεὶς στὸ κατάστημα ὅταν τὸ πῆρα.

ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

[Νὺξ βαθεῖα καὶ ἡ ὥρα ὡσεὶ δευτέρα πρωϊνή. Δωμάτιον ξενοδοχείου τοῦ Γαλατᾶ ἀπερίττως ἔπιπλωμένον, μὲ μόνα ἔπιπλα μίαν κλίνην καὶ ἕνα γραφεῖον, ἐφ' οὗ μερικὰ παλαιὰ βιβλία. Εἰς τὸ κανδηλέρι καίει κερὶ ὅπερ εὑρίσκεται περὶ τὸ τέλος του. Εἰς τὸ βάθος, ὅπου ἡ κλίνη, διακρίνεται ἡ σιλουέττα νέου ἀνδρὸς μὲ γένειον καὶ μακρὰν κόμην. Τὸ ἔνδυμά του ὡσεὶ ρασοφόρου. Κάθεται. Φαίνεται ὅτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἠγρύπνησεν. Αἴφνης ἐγείρεται καὶ ἀκούεται ψιθυρίζων, ὡς ἐν ἱκεσίᾳ.]

— «Ὦ Σαββαώθ ! Ἱλάσθητί μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ ! Δὸς ἐπὶ τέλους ἵνα ἔχω πάντοτε σιδηροδεσμίους τοὺς μῦς τοῦ σώματός μου. (Ἀναστενάζει). Ἰδού, διὰ τοῦτο καταφεύγω εἰς τὰς κατὰ τοῦ πειρασμοῦ δεήσεις. (Μετὰ στιγμήν). Ἀλλ' αἱ ἁμαρτίαι, φεῦ, δι' ἃς δέομαι εἶναι τόσον ὡραῖαι· ὁ σκώληξ, ὃν δέομαί σου νὰ καταπατήσω, περιβάλλεται ὑπὸ τόσον ἁβρᾶς, ἡδείας σαρκὸς μήλου καὶ τόσον στίλβοντος ἐρυθροῦ φλοιοῦ, ὥστε λησμονῶ τὸν σκώληκα, καὶ, ὦ Σαββαώθ, ὀρέγομαι νὰ δαγκάσω τὸ μῆλον.

(Ὡσεὶ χαίρων). Γνωρίζω ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἐν τῷ οὐρανῷ χαρὰ πανηγυρίζεται ὁπόταν ἁμαρτωλός τις μετανοῇ. Ἀλλὰ διὰ νὰ μετανοήσῃ τις, πρέπει νὰ ἁμαρτήσῃ βέβαια πρότερον.

Τετέλεσται ! (Ἐγείρεται ἀποφασιστικός.) Θὰ γείνω αἰτία νά... πανηγυρισθῇ ἡ μεγαλειτέρα χαρὰ ἐν τῷ οὐρανῷ !

(Ἡμάρτησε. Ἐνηγκαλίσθη τὴν ἁμαρτίαν ἐπὶ πέντε ἡμερονύκτια. Ἀλλὰ μετενόησε εἶτα εἰλικρινῶς. Καὶ μολονότι ἐπὶ τῇ μετανοίᾳ του οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται ἀκόμη, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὸν δικάζει καὶ σκέπτεται νὰ τὸν καθαιρέσῃ! Πόσον διαφέρει τὸ θεῖον δίκαιον τοῦ ἀνθρωπίνου !)

Ἀδάμ.

*

ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Γιὰ τὰ ρόδινά σου χείλια
ψέμμα εἶπα μιὰ φορὰ
πῶς τὰ βρῆκα σὰν σταφύλια
τραγανὰ καὶ δροσερά.

—

Ἀκριβαῖναν τὰ σταφύλια,
δὲν περνᾷ κἂν σταφυλᾶς
κι' ὅμως τὰ δικά σου χείλια
μὲ τὴν φθήνια τὰ πουλᾷς.

© SISMANOGLIO MEGARO

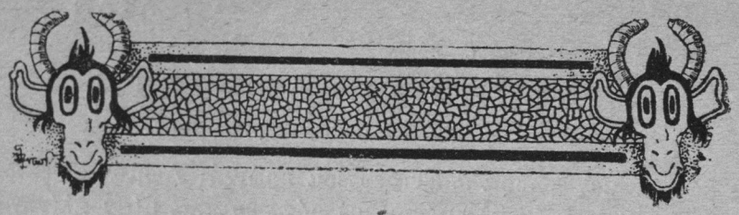

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΜΑΛΛΙΑΡΩΝ

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Πῶς εἶναι τὸ τραγουδάκι:

—

Τὴν εἶδα τὴν Ξανθοῦλα,
τὴν εἶδα ψὲς ἀργὰ
ποῦ μπῆκε στὴ βαρκοῦλα
νὰ πάῃ στὴ ξενιτειά.

—

Ἐφούσκωνε τ' ἀέρι
λευκότατα πανιά,
ὡσὰν τὸ περιστέρι
ποῦ ἁπλώνει τὰ φτερά.

—

Ἐστέκοντο οἱ φίλοι
μὲ λύπη, μὲ χαρά,
κι' αὐτὴ μὲ τὸ μαντῆλι
τοὺς ἀποχαιρετᾷ.

—

Καὶ τὸ χαιρετισμό της
ἐστάθηκα νὰ ἰδῶ,
ὡς ποῦ ἡ πολλὴ μακρότης
μοῦ τὸ 'κρυψε κι' αὐτό.

—

Σ' ὀλίγο, ὀλιγάκι
δὲν ἤξερα νὰ 'πῶ
ἂν ἔβλεπα πανάκι,
ἢ τοῦ πελάγου ἀφρό.

—

Καὶ ἀφοῦ πανί, μαντῆλι
ἐχάθη στὸ νερό,
ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι
ἐδάκρυσα κι' ἐγώ.

Πῶς τὸ μετέφρασαν

—

Τὴ μπάνισα τὴ ξανθοῦλα
τὴ μπάνισα ψὲς σουρουπωτά,
ποῦ γιούρνταρε στὴ βαρκοῦλα
γιὰ πούλεμα στὴ ξενητειά.

—

Ἐτούρλωνε ὁ ἀγέρας
τὰ ὁλόασπρα πανιὰ
ντάλε κουάλε περιστέρι
ξαπλώνοντας φτερά.

—

Στέκονται τὰ βλαμάκια
μὰ χλίψι, μὲ ὀρεξιὰ
καὶ δαύτη μὲ μαντῆλι
ὅλους ξεπροβοδᾷ.

—

Τ'ὸ ξεπροβόδημά της
στάθηκα νὰ μπανίσω
ὡς ποῦ μπερκέτι μάκρος
μοῦ ξέκοψε κι' αὐτό.

—

Ταχειὰ τὸ ταχεινάκι
δὲ σκάμπαζα νὰ πῶ
ἂν μπάνιζα πανάκι
γιὰ τοῦ πελάου ἀφρό.

—

Ντούρμα πανί, μαντῆλι
ἀφάνισε τὸ νιρό,
δάκρυσαν τὰ βλαμάκια
κι' ἀντάμα κι' ἀπαυτός,

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

—Ἔμαθες τὰ σύνορα τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Εὐρώπης;

—Ὁ πατέρας μ' εἶπε πῶς εἶναι περιττὸ νὰ τὰ μάθω, γιατὶ ὅλα αὐτὰ θ' ἀλλάξουν τώρα.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Ἄλας.— Κάτι ποῦ ἐφέτος εἶναι πολὺ ***ἁλμυρό.***

Βλέπω.— Ἂν βλέπῃς τὴς γυναῖκες, πειράζονται· ἂν δὲν τὴς βλέπῃς, προσβάλλονται. Γι' αὐτὸ κι' οἱ καλοὶ σύζυγοι βλέπουν τὴς ξένες γυναῖκες καὶ ***παραβλέπουν*** τῆς δικές των.

Γνώμη.— Ὡς ὅτου νυμφευθῇς πρέπει νὰ ἔχῃς δική σου γνώμη καὶ νὰ μὴν ἀκοῦς τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο τί γνώμην ἔχουν γιὰ τὴν ἐκλεκτήν σου. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶναι ἡ ἰδία. Ἀλλ' ἅμα τὴν καταστήσῃς σύζυγόν σου, πρέπει νὰ παύσῃς ἔχων οἱανδήποτε γνώμην περὶ οἱουδήτινος πράγματος. Διότι τότε σὲ λέει ***γνωμιάρη.***

Διάνοια.— Κάτι πεπερασμένον. Μόνον τῶν ἀπατωμένων συζύγων εἶναί τι ἀδιαπέραστον, ἀφοῦ τίποτε δὲν περνᾷ ἀπ' αὐτήν.

Δίστιχον.— Δύο στίχοι, τῶν ὁποίων ὁ εἷς εἶναι ὡς τὰ πολλὰ περιττὸς καθὼς καὶ ὁ ἄλλος.

Εἰρωνεία..— Οἱ ὄνυχες τοῦ πνεύματος.

Θέατρον.— Τόπος ὅπου δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουν οἱ ρογχαλίζοντες, διότι ἐμποδίζουν τὸν ὕπνον τῶν ἄλλων.

Κακία.— Νόθον τέκνον, διότι ὡς μήτηρ του μὲν φέρεται ἡ ἀργία, πατήρ του δὲ οὐδείς.

Κάλπη.— Δοχεῖον ψήφων. Παράγωγα τῆς λέξεως εἶναι τά: κάλπης, κάλπικος κτλ.

Πνεῦμα.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ χρήματος· ὅσον ὀλιγώτερον ἔχει τις, τόσῳ περισσότερον εἶναι εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἑαυτόν του.

Πολιτισμός.— Ἄλλοτε εἶχε τὴν ἕδραν του στὴν Εὐρώπην. Τώρα ἁπαντᾷ μόνον στὴν Ζουλουλάνδην καὶ στὴν χώραν τῶν Ἐσκιμώων.

Τράπεζα.— Μέρος ὅπου τοποθετοῦμεν τὰ φαγώσιμα. Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἡ λέξις ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν...

Φόρος.— Φόρτος ἀφόρητος καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι φόρος εὐγνωμοσύνης.

Φρένες.— Καθὼς κατήντησεν ὁ κόσμος, αἱ φρένες εὑρίσκονται μόνον εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ἱδρυμένα φρενοκομεῖα. Διότι οἱ ἐκτὸς αὐτῶν εἶναι καὶ οἱ πλειότερον...ἔξω φρενῶν.

Χρυσός.— Εἶδος εἰσαγωγικοῦ μόνον ἐμπορίου.

Ψηφοφορία.— Ὅταν εἶναι καθολική, δὲν εἶναι φυσικὰ ὀρθόδοξος.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΔΙΝ ΧΟΤΖΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΞΟΥ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ περίφημος Ταμερλᾶνος, γενόμενος κάτοχος ὁλοκλήρου τοῦ νομοῦ Ἰκονίου, ἐκυρίευσε κατὰ φυσικὸν λόγον καὶ τὸ Ἀκ-Σεχήρ, τὴν πατρίδα τοῦ Ναστραδδὶν Χότζα, εὑρισκομένου τότε εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του.

Ἡ σοφία τοῦ Χότζα δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ. Πολλάκις τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν αὐλήν του ζητῶν τὰς πεφωτισμένας του συμβουλάς, πάντοτε δὲ ὁ πολύτροπος Χότζας κατώρθωνε νὰ δικαιώσῃ τὴν φήμην του.

Οἱ ἀγῶνες εἶχον ἀρχίσει...

Μίαν ἡμέραν ὁ Ταμερλᾶνος ἐτέλει ἀγῶνας τόξου. Ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς μεγιστᾶνας καὶ ὅλους τοὺς στρατηγούς του νὰ παραστῶσιν εἰς αὐτούς, δὲν παρέλειψε δ' ἐπίσης νὰ καλέσῃ καὶ τὸν Ναστραδδὶν Χότζαν, στείλας εἰς Ἀκ-Σεχὴρ διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ ὁλόκληρον ἀπόσπασμα σπαχήδων εἰς ἔνδειξιν ὑψηλῆς τιμῆς.

Ὁ Χότζας ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἡγεμόνος, ἐφρόντισε δὲ πρὶν ἢ ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὸ χωριό του νὰ περιβληθῇ τὸ πεῖσμα καινουργές του σαλβάρι καὶ τὸν καλλιτερό του τσουμπέ, ἐκ πείρας γνωρίζων ὅτι μία καλὴ καὶ ἄμεμπτος περιβολὴ κάμνει τὸν σοφὸν σοφώτερον.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς Ἰκόνιον οἱ ἀγῶνες εἶχον ἀρχίσει. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Ταμερλᾶνος τοὺς διέκοψε πρὸς στιγμὴν καὶ κατελθὼν ἀπὸ τοῦ θρόνου του προϋπήντησε τιμητικώτα τὸν Χότζαν, ὃν καὶ παραλαβὼν ἐτοποθέτησε παραπλεύρως τοῦ θρόνου του.

Οἱ ἀγῶνες ἐπανελήφθησαν. Ὅλοι οἱ στρατηγοὶ καὶ ὅλοι οἱ

μεγιστᾶνες τοῦ Ταμερλάνου, κατερχόμενοι ἐκ περιτροπῆς εἰς τὸν στῖβον, ἐπεδείκνυον τὴν τοξευτικήν των ἱκανότητα, ἕως οὗ ὁ Ταμερλᾶνος κλίνας πρὸς τὸν Χότζαντῷ λέγει.

— Ἔ! Χότζα ἐφέντη, ξεύρεις καὶ σὺ νὰ τοξεύῃς;

Ὁ Χότζας, φοβηθεὶς μήπως, ἐὰν ὡμολόγει ἄγνοιαν, ἐκπέσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ταμερλάνου, ἀπήντησε κσταφατικῶς.

Ἀμέσως τότε διατάσσει ὁ Ταμερλᾶνος νὰ ἑτοιμασθοῦν διὰ τὸν Χότζαν τὸ καλλίτερον τόξον καὶ τὰ καλλίτερα τῶν βελῶν, καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἴδιος ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν σκοπευτικήν του δεινότητα.

Ὁ Χότζας, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε μέχρι τότε εἶχε πιάσει στὸ χέρι του τόξον, ἀλλ' ὁ ὁποῖος, ὡσὰν ἔξυπνος ἄνθρωπος ποῦ ἦτο, εἶχε παρατηρήσει ἐν τῷ μεταξὺ πῶς τοποθετεῖται τὸ βέλος καὶ πῶς ταννύεται ἡ χορδή, ἔλαβε τὸ τόξον εἰς χεῖρας μὲ αὐτοπεποίθησιν καὶ σκοπεύσας τὸ σημάδι ἐτόξευσε.

Τὸ βέλος ὄχι μόνον δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ μικροῦ δεῖν ἐνεσφηνοῦτο εἰς τὸ στῆθος κάποιου στρατιώτου. Ὁ Χότζας ἐν τούτοις δὲν τἄχασε· ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς τὸν Ταμερλᾶνον τῷ εἶπε:

— Ἔρριψα τὸ βέλος αὐτό, αὐθέντα μου, ὄχι διὰ λογαριασμόν μου, ἀλλ' ὡς θὰ τὸ ἔρριπτεν ὁ Σοῦ-Μπασῆς σου.

Ὅλοι ἀνεκάγχασαν διὰ τὴν εἰς βάρος τοῦ μεγιστᾶνος τούτου εὐφυολογίαν τοῦ Χότζα.

Ἐν τῷ μεταξὺ δεύτερον βέλος θέτει οὗτος εἰς τὸ τόξον καὶ τοξεύει. Δὲν ὑπῆρξεν ὅμως εὐτυχέστερος. Τὸ βέλος παρεξέκλινε καὶ πάλιν τοῦ σκοποῦ. Σπεύδει ὅμως ἐκ νέου ὁ Χότζας νὰ δηλώσῃ:

Κύριος οἶδε πῶς ἐστάθη...

— Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔρριψα διὰ λογαριασμόν μου, ἀλλ' ὅπως θὰ τὸ ἔρριπτεν ὁ Κοτζᾶ Μπασῆς σου.

Ἀπὸ τοὺς πολὺ γνωστοὺς τύπους.

Ἀφοῦ οὕτως ὁ Χότζας ἔρριψεν ἀρκετὰ βέλη, πάντοτε ἀστόχως, ἀλλὰ καὶ πάντοτε διὰ λογαριασμὸν τούτου ἢ ἐκείνου τῶν μεγιστάνων, τέλος ἓν βέλος κατὰ στραβὴν τύχην ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ. Ὑπερήφανος τότε ὁ Χότζας διὰ τὸ κατόρθωμα στρέφεται καὶ λέγει εἰς τὴν ὁμήγυριν :

— Αὐτὸ ἦτο διὰ λογαριασμόν μου. Ἔτσι σημαδεύει ὁ Ναστραδδὶν Χότζας.

Ὁ Ταμερλᾶνος ηὐχαριστήθη διὰ τὸ εὐφυὲς παιχνίδι, ἀλλ' ἐσκέφθη καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ λίγο, ἐπιδεικνύων ἐν ταὐτῷ καὶ τὴν σκοπευτικὴν δεινότητα τῶν καλλιτέρων του τοξοτῶν.

— Τώρα, Χότζα ἐφέντη, θὰ δῇς καὶ τοὺς δικούς μου σκοπευτάς. Πρὸς τοῦτο ὅπως πρέπει νὰ σταθῇς σὺ ὁ ἴδιος γιὰ σημάδι.

— Ἐγὼ γιὰ σημάδι ;...

— Σοῦ τὸ διατάσσω.

Ὁ Χότζας ἠννόησε ὅτι ἤγγικε πλέον τὸ τέλος του. Καὶ θέλων νὰ πέσῃ ἐνδόξως, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸν παραμικρὸν τρόμον, ἐστάθη εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος, προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραμίαν του, τὸ κατὰ δύναμιν ὁ πτωχός.

Εἰς διαταγὴν τοῦ Ταμερλάνου προσῆλθεν ὁ καλλίτερος τοξότης. Κι' ὁ Ταμερλᾶνος τοῦ λέγει :

— Σὲ διατάσσω νὰ τοξεύσῃς τὸν Χότζαν ἐφέντην, ἀλλὰ μὲ τρόπον ὥστε τὸ βέλος νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη του, νὰ τοῦ διατρυπήσῃ τὸν τζουμπέ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ ἐγγίσῃ ἔστω καὶ μίαν τρίχα.

Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει πῶς κατώρθωσεν ὁ Χότζας νὰ σταθῇ. Ἐν τούτοις ἐστάθη, τὸ δὲ βέλος πράγματι διεπέρασε τὸν τζουμπὲ στὴν μασχάλην καὶ ἔφυγε χωρὶς τρίχα νὰ τοῦ θίξῃ.

Τὸ δεύτερον διατάσσεται ὁ τοξότης :

— Σημάδεψέ του τώρα εἰς τὸ καβοῦκί του καὶ κύτταξε νὰ τὸ διατρυπήσῃς μὲν, ἀλλ' οὐδὲ τρίχα τῆς κεφαλῆς του νὰ θίξῃς.

Ὁ Χότζας πελιδνὸς ἀπὸ τὸν φόβον του ἔστη ἀκίνητος καὶ τὸ βέλος ἠκολούθησε τὴν ὁρισθεῖσαν πορείαν.

Τὸ τρίτον διατάσσεται ὁ τοξότης :

— Τώρα ὁ Χότζας θ' ἀνοίξῃ τὰ σκέλη του καὶ θὰ τοῦ τρυπήσῃς μὲν τὸ σαλβάρι, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ ἐγγίσῃς κἂν τὸ σώβρακο.

Καὶ ὁ τρίτος οὗτος ἆθλος ἐξεπληρώθη μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας.

Τὸ σαλβάρι διετρυπήθη, ἀλλὰ τὸ σώβρακον ἔμεινεν ἄθικτον.

— Ὁ Ταμερλᾶνος ηὐχαριστήθη πολὺ τόσον διὰ τὴν σκοπευτικὴν ἱκανότητα τοῦ τοξότου του, ὅσῳ καὶ διὰ τὴν ἀταραξίαν, τὴν ὁποίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τρομερᾶς αὐτῆς δοκιμασίας κατώρθωσε νὰ ἐπιδείξῃ ὁ Χότζας.

— Ἄφεημ, Χότζα ἐφέντη....Ποτὲ δὲν σ' ἐφανταζόμην τόσον ἄφοβον καὶ ἀτρόμητον ἄνθρωπον, τῷ λέγει ὁ Ταμερλᾶνος εἰς ἐπήκοον ὅλων.

Καὶ καλέσας τὸν ἱματιοφύλακά του διατάσσει :

— Νὰ ἐπανορθωθοῦν ἀμέσως αἱ ζημίαι, τὰς ὁποίας ἔπαθαν τὰ ροῦχα τοῦ Χότζα. Νὰ τοῦ φέρετε ἕνα καινούργιο καβοῦκι, ἕνα καινούργιον τζουμπὲν καὶ ἕνα μεταξωτὸ σαλβάρι. Τοῦ ἀξίζουν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, διότι ἔδειξε μίαν ἀφοβίαν πρωτοφανῆ.

Καὶ ὁ Χότζας, εὐχαριστῶν μὲ πολλοὺς πολλοὺς τεμενάδες, προσθέτει ἱκετευτικῶς :

— Κ' ἕνα σώβρακο, παρακαλῶ.

— Γιατί ; τοῦ λέγει ὁ Ταμερλᾶνος. Τὸ σαλβάρι σου εἶναι ποῦ τρυπήθηκε· τὸ σώβρακό σου δὲν ἔπαθε τίποτε.

— Ἔ ; Μεγαλειότατε ! γιὰ νὰ σᾶς ζητῶ καὶ ἕνα σώβρακο σημαίνει πῶς κάτι νοιώθω νὰ μοῦ συνέβη ποῦ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ νοιώσετε ἐσεῖς οἱ...ἀπ' ἔξ' ἀπ' τὸ σώβρακό μου κρίνοντες τὰ πράγματα...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

— Ὁ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν :

— Διατὶ οἱ ἐκ τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέας καὶ Ἰωάννης ὀνομάζονται πρωτόκλητοι ;

— Διότι τὰ εἰς *ας* καὶ *ης* εἶναι τῆς πρώτης κλίσεως.

Ὁρισμός. Τὸ γυναικεῖο καπέλλο εἶναι γλάστρα μὲ ἄνθη, ποτισμένη μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ συζύγου.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1914

Ἐν τῷ Συνδέσμῳ τοῦ Ἀφοπλισμοῦ.—Κρίνων τις, κύριοι, ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα, δικαιοῦται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ μᾶς εἶναι ἔτι γόνιμον...

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1915

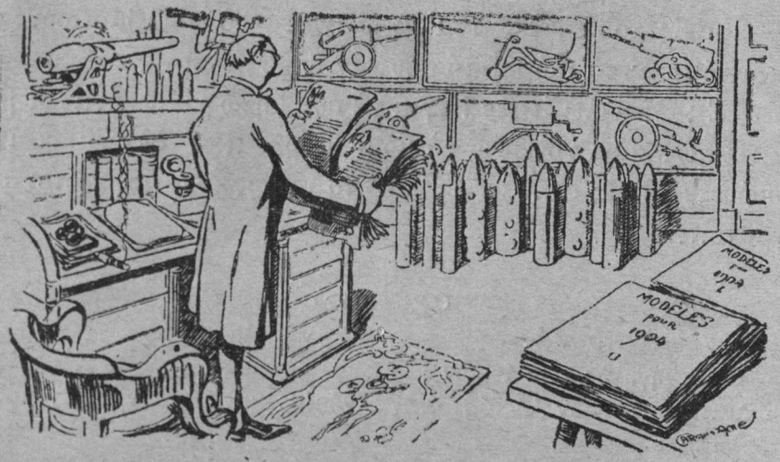

Ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῶν πυρομαχικῶν. — Κρίνων τις, κύριοι, ἀπὸ τὰς παραγγελίας ποῦ ἐλάβομεν ἐφέτος, δικαιοῦται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ μᾶς εἶναι ἔτι γόνιμον...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΙΟΥ

— Τιλείουσι, μάννα· τὴν προυσιχῆ Κυριακὴν θὰ τὴν σκουτώσου. Ἀποὺ αὔριον θ' ἀρχινήσου ἰξασκούμινους ἰν τῇ σκουπουβουλῇ. Τιλείουσι. Θὰ τ' ς τσιγαρίσου τοὺ φρύδ'!...

— Βρέ, παιδάκι μου, γιὰ ὄνομα Θεοῦ...

— Τίπουτας !... Ἢ θὰ τὴν σκουτώσου ἢ θὰ πέσου ἰνδόξους ἰν μουνουμαχίᾳ ἀντιπυροβουλῶν ἰκείνου τοὺ γ'μὰρ τὸν ἀγαπητ'κότ' ς !...

— Πώ, πὼ τί ἔπαθα ἡ κακομοῖρα!...

— Ἄλλους... θὰ λυσσάξου !...

Ματαίως ἡ κυρὰ-Μήτραινα, ἡ μεσόκοπη μητέρα τοῦ Μανωλιοῦ, μὲ χίλια παρακάλια προσπαθοῦσε νὰ τὸν μεταπείσῃ.

Ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν του ὁ δαιμονιώδης εἰς θυμοὺς Μανωλιός.

— Ἢ θὰ τὴ σκουτώσου ἢ θὰ λυσσάξου. Τιλείουσι!

Ἀλήθεια ! εἶχε λησμονήσει ἡ ἀθλία τὰ παλαιά των εἰδύλλια.

Εἶχε λησμονήσει ἡ ἀθλία τὰ παλαιά των εἰδύλλια

Ἡ περικαλλὴς Μαγδάλω τώρα τελευταῖα τοῦ ἠρνεῖτο καὶ αὐτὸ τὸ βλέμμα της.

Ἕνας νεαρὸς καὶ κομψὸς ἐρωτιδεύς, νεοδιορισθεὶς γραφεὺς μπουδρουμοειδοῦς συμβολαιογραφικοῦ γραφείου, τῆς εἶχε σηκώσει τὰ μυαλά.

— Ἄϊντι μουρὲ βλακῶδις κὴ συμβουλιογραφικὸν ὑπουκείμινουν, ἂν δὲ σ' κάνου τ' ς πατσές σ' κόμ ἴλ φὼ νὰ μ' ξυλώσ' ς τὰγαλόνια !...

Ὅλην τὴν ἡμέραν αὐτὸ ἐγίνετο. Ἐνάντιος δὲ Θεῶν καὶ δαιμόνων καὶ ὅλων τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ποιός; ὁ κοκκαλιάρης καὶ βατραχοειδοῦς κατασκευῆς Μανωλιός.

Τέλος πάντων ἀφοῦ ἐξησκήθη εἰς τὴν σκοποβολὴν τῇ βοη-

θεία μιᾶς καραμπίνας, πολυτίμου ἐνθυμίου τοῦ προπάππου του, τιναζόμενος ὀκτὼ βήματα ὄπισθεν εἰς ἑκάστην ἐκπυρσοκρότησιν, ἔφθασε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως.

— Ἀκοῦς ἰκεῖ, ρὶ μάννα; ἰγὼ ρὶ, ὅπιρ μυριουστόμους ἰξιφράσθην τόσα κὴ τόσα ὑπὲρ τοῦ ἱέρωτός μ', ἰγὼ ρί, τὸν οὗ-

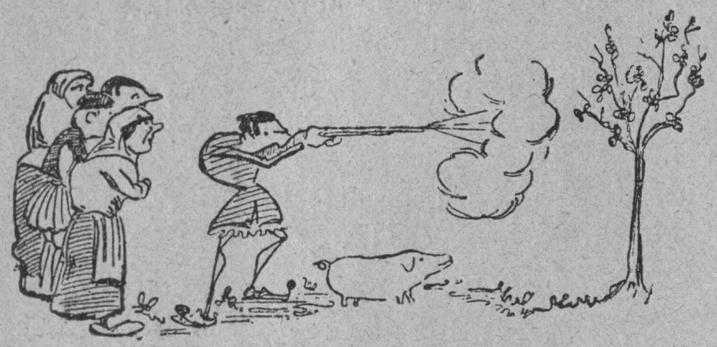

.... Ἀφοῦ ἐξησκήθη εἰς τὴν σκοποβολήν....

ποῖον ἀδολισχῶς ἰθυσιάσθη χάριν τοὺν οὐφθαλμῶν τ'ς, ἐγώ, ρί μάννα, νὰ πιριφθρουνηθοῦ τοιούτου πως, θὰ τ'ς τ'νάξου ντυφεκιά, π' θὰ μιταβῇ τηλιφουνικῶς εἰς ἱκατουντάδα μέτρουν ἀπὸ τοὺ πιδίουν τ' ἐγκλήματος.

Ἐστράφη μαινόμενος πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπε μὲ ἐπιτακτικὸν ὕφος ὀκτὼ εὐεργετικῶν ἀνθυπομοιράρχων.

— Δός μ' τοὺ μάνλιχερ!... ταχέους!...

Ἅρπαξε τὴν κλασικὴν παληοκαραμπίνα τῶν προγόνων του, τὴν ἐκρέμασεν εἰς τὸν ὦμόν του καὶ μὲ βῆμα ἀνδρειωμένον ἐξεκίνησε γιὰ τὸ Κυριακάτικο πανηγῦρι, ὅπου βεβαίως θὰ ἐπετύγχανε τὴν προδότιδα τοῦ... ἔρωτός του, κορταριζομένην μὲ τὸ βλακῶδις συμβουλιογραφικὸν ὑποκείμινον».

Πραγματικῶς ἐν μέσῳ πανδαιμονίου τσαμπουνῶν καὶ νταουλιῶν, νὰ καὶ ἡ Μαγδάλω μὲ τὴ μαμά της καὶ ὀλίγα βήματα πάρα πέρα ὁ ἀφιλότιμος νεοδιορισθεὶς γραφεύς.

Τὰ μάτια τῆς Μαγδάλως ἠτένιζον εἰς τὸ ἐπάνω «μὲ» τῆς περιπαθητικότητος τὸν νεαρὸν γραφέα, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, δὲν ἔχανε τίποτε ἀνταποκρινόμενος χάριν γούστου εἰς τὸ ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ἀνάβον αἴσθημα τῆς βοώπιδος κόρης τῆς κυρὰ-Λιάκαινας.

Δὲν ἔχασεν οὔτε λεπτὸν ὁ ἐκδικητικὸς υἱὸς τῆς κυρὰ-Μήτραινας.

Ξεκρέμασε τό...μάνλιχερ ἀπὸ τὸν ὦμον καὶ πλησιάζει τὴν Μαγδάλω.

— Οὐρὴ ἀνόσιουν θηλ'κό, διάλιξι τώρανις· ἢ ἰμένα ἢ τούν...συγγραφέα!..

Καὶ ταὐτοχρόνως σημαδεύων πιέζει τὴν μὲ μισὴν ὀκᾶν σκουριᾶς στολισμένην σκανδάλην τῆς καραμπίνας.

Ὅλοι ὀπισθοχωροῦν ἔντρομοι.

Ὁ...συγραφεὺς τὸ βάζει στὰ πόδια, ἐνῷ ἡ ἐν οὐδεμιᾷ ἁμαρτίᾳ περιπεσοῦσα Μαγδαληνὴ βιάζει τὴς φωνές.

— Βουήθεια! μί σκούτουσι!

Φωνές, κραυγὲς τρόμου, λιποθυμίες, κακό, τρεχάλες, μή, μή, μή, πανικός.

Καὶ τὸ μέγα γεγονὸς ἐπῆλθε μοιραῖον.

Ἡ καραμπίνα...μὴ ἐκπυρσοκροτήσασα, ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ Μανωλιοῦ, ἐνῷ τριγύρω...οὐδὲν θῦμα!

... Τὸ «βλακῶδες συμβουλιογραφικὸν ὑποκείμινουν».

Ὁ γενναῖος υἱὸς τῆς κυρὰ Μήτραινας εἶχε...ξεχάσῃ νὰ τὴν γεμίσῃ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἐκδικήσεώς του.

Κι' ἔτσι τὸ μόνον θῦμα ὑπῆρξεν ὁ Μανωλιός!..

Τί ξύλο ἔπεσε καὶ τί μπουνιὲς ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν καὶ γνωστῶν τῆς Μαγδάλως ἐπὶ τῆς ταλαιπώρου ράχεως τοῦ νεαροῦ ἐρωτευμένου, ἀφίνομεν τὸν ἴδιον μὲ δύο λέξεις νὰ τὸ περιγράψῃ ὅταν ἐπανῆλθε παρὰ τῇ φιλτάτῃ μητρί του.

Ἡ ἐν. . .οὐδεμιᾷ ἁμαρτίᾳ περιπεσοῦσα Μαγδαληνή

Ἡ κυρὰ-Μήτραινα ἐπερίμενε ἡμιλιπόθυμος ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν της νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκληματίας ὁ γυιός της!

— Ἔ! τὴν σκότωσες, γυιέ μου;

— Οὐχί, μάννα. ἀτυχῶς! Μὶ σκουτώσανι ἰμένα!

— Τί λές, Μανωλιό μου;
— Ναί, οὐρ' 'μάννα,.. στοὺ ξύλου!

Στ. Σταματίου.

ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ

Φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸν παπᾶ
ποῦ βγῆκε κι' εἶπε μιὰ φορὰ
πῶς τὸν πλησίον ν' ἀγαπᾷ
καθένας πρέπει τρυφερά.

—

Γιατ' ἄκουσε τὴν συμβουλὴ
ἡ δόλι' ἀγάπη μου Μαριὼ
καὶ πάγει καὶ γλυκομιλεῖ
μὲ τοῦ γειτόνου της τὸν γυιό.

—

Σὰν ζήλεψα, μ' εἶπε κουτόν·
καὶ τώρα μ' ἔχει ἀρνηθῇ
καὶ κάμνει ἔρωτα μ' αὐτὸν
καὶ θέλει νὰ τὸν παντρευθῇ.

—

Καὶ ὅποιος τώρα τὴν ρωτᾷ:
«γιατὶ τὸν γείτον' ἀγαπᾷς;
τοῦ ἀπαντᾷ ὀρθὰ κοφτά:
Γιατ' ἔτσι τῶθελ' ὁ παπᾶς!»

Κατεργάρης.

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

Εἰς τὸ Δικαστήριον.

Δικαστής. Τί ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμε, κ. μάρτυρα, ὁ καυγᾶς τοῦ ἀνδρογύνου;

— Μοῦ προὐξένησε μεγάλην χαράν.

— Χαράν;

— Πολὺ μεγάλην, διότι ἂν ἔκαμνα κι' ἐγὼ τὴν κουταμάρα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο νὰ νυμφευθῶ, τὰ ἴδια ἴσως θὰ εἶχα στὸ κεφάλι μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΞΕΧΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Ταγκώ

SISMANOGLIO ARCHIVE

ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΑΣΛΑΝ ΚΩΣΤΗΣ

I

Πολλοὶ Φαναριῶται θὰ ἐνθυμοῦνται βεβαίως τὸν ἀρειμάνιον ἐκεῖνον κουρέα, τὸν Ἀσλὰν Κωστῆν.

Ἦτο ὁ μοναδικὸς μπερπέρης τοῦ Φαναριοῦ. Ἐκτὸς τοῦ ξυρίσματος, ἔβαζε βδέλλαις καὶ κλύσματα—ἰδίως κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον—χτυποῦσε βεντοῦζες—κουφὲς καὶ κοφτὲς—καὶ ξερίζωνε «δόντια γιὰ βγάλσιμο.» Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κατώρθωνε μὲ τὴν μεγαλειτέραν ταχύτητα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν τὸ ἤλπιζεν ἀπὸ τὸ τεράστιον μῆκος καὶ πλάτος τῶν χειρῶν του.

Πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς, παπᾶδες, ἔμποροι, ἐσνάφια, χῆρες, πανδρεμμένες καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ Φαναριῶται πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἀσλὰν Κωστῆ, μήτε τοῦ Γεδεών, μήτε τοῦ Πρωτεκδίκου, μήτε τοῦ Κεσίσογλου μήτε τοῦ γράφοντος τὰς γραμμὰς ταύτας ἐξαιρουμένων.

Μίαν ἡμέραν προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Κωκώνας Κατιγκάκης, τῆς Μουτάφενας, ἐν Μουχλίῳ, διὰ νὰ βγάλῃ ἕνα σάπιο δόντι, στὸ λεπτὸ τῆς τίναξε τὸ πλαγινό, τὸ ὁλόγερο. Ἔξω φρενῶν ἡ Κωκώνα Κατιγκάκη ἔμπηξε τῆς φωνές :

— Τί ἔκαμες, βρὲ ἀθεόφοβε ; τὸ γερὸ τὸ δόντι μοῦ ἔβγαλες ;

Ἐκεῖνος ἥρεμος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του, τὴν καθησύχασε λέγων :

— Τὴ δουλειά σου κάνε, Κωκώνα Κατιγκάκη μου· κι' αὐτὸ θὰ σάπιζε μιὰ μέρα.»

II

Σὺν τοῖς ἄλλοις ἀμίμητος ἐτύγχανεν ὁ Ἀσλὰν Κωστῆς καὶ εἰς τὰς διηγήσεις του. Ἦτο γεμάτος πάντοτε ἀπὸ διάφορα ἀστεῖα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα καὶ μᾶς διηγεῖτο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐφραδείας ὅταν συνηθροιζόμεθα εἰς τὸ μαγαζάκι του ἐκεῖνο, πλησίον τῶν Πατριαρχείων.

Μίαν ἡμέραν μᾶς διηγήθη καὶ τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιόν του:

»Ἕνα βράδυ— ἦτο ἡ ὥρα δέκα— ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ μουστερῆδές μου καὶ εἶχα στείλει τὸν κάλφα μου, ἡτοιμαζόμην καὶ ἐγὼ νὰ φύγω. Αἴφνης ὅμως ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει σ' τὸ μαγαζί μου ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλότερος ἀπὸ ἐμένα, λιγνὸς σὰν τσίρος, κοκκαλιάρης καὶ μὲ ὄψιν ζωηράν· Φοροῦσε ἕνα καπέλλο βερνικωμένο, μὲ πλατὺ γῦρο, κολάρο ὑψηλὸ καὶ μαῦρα ροῦχα. Ἦτο δὲ ξουρισμένος τῆς ὥρας. Ἅμα μπῆκε μέσα μὲ ἐχαιρέτησε μὲ καλὸ τρόπο καὶ μὲ εἶπε :

— «Μπορεῖτε, παρακαλῶ, νὰ μὲ ξουρήσετε ;

— «Εὐχαρίστως, Κύριε, τοῦ ἀπαντῶ, εἶναι ἡ τέχνη μου νὰ ξουρίζω,

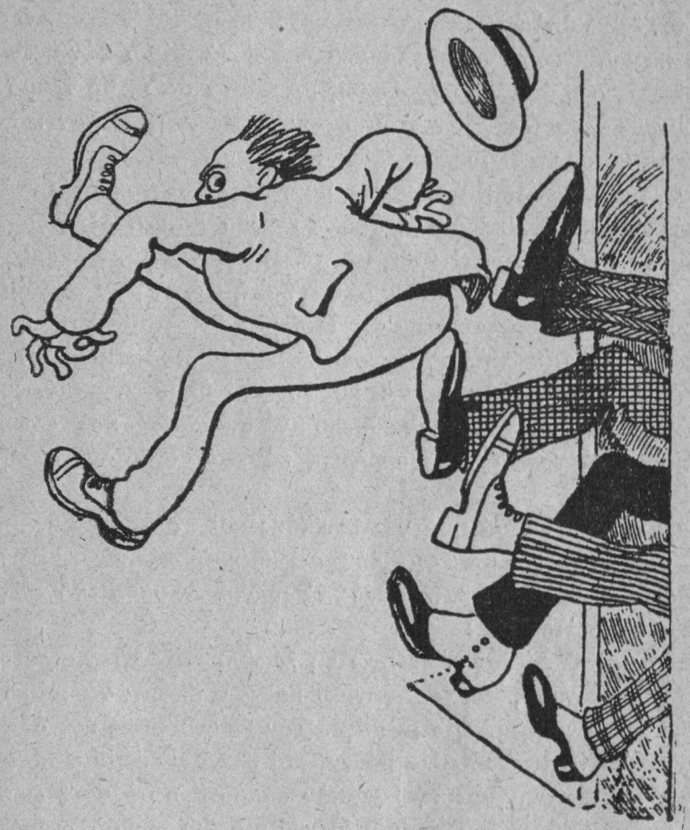

Σύγχρονος μόδα πληρωμῆς ἐνοικίων

ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶσθε ξουρισμένος· ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ ἡ ὥρα περασμένη...

— «Ἐννοῶ νὰ μὲ ξουρίσετε, κύριε !» μὲ διακόπτει μὲ θυμό.

— «Ἐγὼ ξουρίζω ὅλο τὸ Φανάρι καὶ αὐτὸν τὸν Πατριάρχη ἐν ἀνάγκῃ, τοῦ ἐπρόσθεσα· εἶναι ἡ τέχνη μου ὅπως σᾶς εἶπα, ἀλλά...

— «Τί ἀλλὰ καὶ ξαλλά, μὲ διακόπτει πάλιν. Ἐμπρός !

— «Δὲν θέλω, βρὲ ἀδελφέ, νὰ ἐργασθῶ πλέον ἀπόψε, ἐτόλμησα νὰ τοῦ πῶ μὲ ὕφος θυμωμένου.

Τότε μάτια μου ἡ ὀργή του ξέσπασε. Τὰ μάτια του ἀστράψανε, ἡ φλέβες του τσιτώσανε, μὲ πλησιάζει καὶ δεικνύων τὸν γρόθο του μὲ λέγει :

— «Δὲν θὰ μὲ ξουρίσῃς μπρέ ;

— «Μὰ κύριε, τοῦ ἐψέλισα, μὴ ταράττεσθε τόσο... Ἔχω διαταγὴν καὶ ἀπὸ τὸ καρακόλι νὰ μὴ ξουρίζω κανένα ὕστερα ἀπὸ τὰς δέκα.

— «Σὲ τὸ ἐπαναλαμβάνω διὰ τελευταίαν φορά, μὲ λέγει· θέλω νὰ μὲ

ξουρίσῃς. 'Εγὼ καρακόλι ξεκαρακόλι δὲν ξεύρω! Ξεῦρε ὅτι ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τὸν Ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

»'Εγὼ κυριολεκτικῶς τὰ εἶχα χάσει καὶ τί νὰ κάμω δὲν ἤξευρα: Καὶ μιά σου ὁ καλός σου ὁρμᾷ ἐπάνω μου, μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ μὲ καθίζει σ' τὴν πολυθρόνα, ἀντίκρυ σ' τὸν καθρέπτη, λέγων :

— «Τότε κᾶτσε νὰ ξουρίσω ἐγὼ ἐσένα!

»Πέρνει τὴν λεκάνη, βάζει νερό, μὲ σαπουνίζει πηχτὰ-πηχτὰ καὶ ἀρχίζει νὰ μὲ ξουρίζῃ. 'Εγὼ ἔτρεμα ἀπὸ τὸ φόβο μου συλλογιζόμενος ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ τὸν ἔξω ἀπ' ἐδῶ, μὲ ἕνα Βεελζεβούλη. Ἤθελα νὰ φωνάξω ἀλλ' ἀμέσως τὸ στόμα μου ἐκλείετο καὶ ἡ φωνή μου ἐχάνετο σ' τὴ φούχτα του. Τὸν παρακαλοῦσα, τὺν ἔλεγα ὅτι θὰ παραβῶ τὴν διαταγὴ τοῦ καρακολιοῦ καὶ ὅτι θὰ πληρώσω 26 καὶ 10 πρόστιμο. 'Αλλ' αὐτὸς τὴ δουλειά του· ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ ξουρίζῃ ὁλοένα. Τέλος ἐκουράσθηκε φαίνεται καὶ μὲ ἀφίνει ἐλεύθερο νὰ σηκωθῶ καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πισινὴ του τσέπη ἕνα ρεβόλβερ, κάθεται ὁ ἴδιος σ' τὴν πολυθρόνα καὶ μὲ λέγει.

— Τώρα εἶναι ἡ σειρά σου νὰ ξουρίσῃς καὶ σὺ ἐμένα... Καϋμένε ἄνοιξε τὰ μάτια σου! ἅμα δῶ τὴν παραμικρὴ πληγὴ σ' τὸ πρόσωπό μου μ' αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ θὰ πετάξω τὰ μυαλά σου σ' τὸν ἀέρα...'Εμπρὸς λοιπὸν σαπούνισέ με!

Ἔμπλεξα· τί νὰ κάμω;... Πέρνω τὴ λεκάνη καὶ τὸ σαποῦνι, κάμνω ἕνα πηχτὸ σαπουνόνερο, τὸν σαπουνίζω καὶ ἅμα ἔκαμα νὰ πάρω τὸ ξουράφι.— Σαπούνισέ με ἀκόμη!» μὲ λέγε. Τὸν ἐσαπούνισα καὶ ἄλλο— «Σαπούνισέ με ἀκόμη!» μὲ ἐπαναλαμβάνει· καὶ σαπούνισέ με, σαπούνισέ με ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ καὶ ἐγὼ νὰ τὸν σαπουνίζω μὲ ταὶς ὥραις χωρὶς νὰ σταθῶ καὶ ἅμα ἤθελα νὰ στεθῶ ὀλίγον τὸν ἄκουες νὰ φωνάζῃ : «Σαπούνιζέ με» «Σαπούνιζέ με!» Ἡ ἀγρία του φωνάρα ἀντιλαλοῦσε σ' τὸ μαγαζί.

*
* *

Δὲν μὲ εἶχε μείνει τακᾶτι καὶ καμμία δύναμις· ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀϋπνία, ἀφ' ἑτέρου ὁ φόβος μὲ εἶχαν παραλύσει πλέον. Ὅ,τι ἔκαμνα τὸ ἔκαμνα μηχανικῶς· ἀλλὰ τί ἠμποροῦσα νὰ κάμω ; 'Επὶ τέλους— «Κουράσθηκα» τοῦ λέγω— «Κουράσθηκες ; μὲ λέγει· στάσου νὰ σὲ ξεκουράσω. Βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη του μιὰ βοτίλια δούζικο, πίνει αὐτὸς τὸ μισὸ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ τὸ ποτίζει ἐμένα καὶ ἔπειτα «τὴ δουλειά μας, μὲ λέγει· σαπούνισέ με.» 'Αρχίζω πάλιν τὸ σαπούνισμα. Πρὸς στιγμὴν μὲ ἐφάνει ὅτι κοιμᾶται καὶ ἠθέλησα νὰ σταθῶ· ἀλλ' ἅμα τὸ χέρι μου ἔπαυσε νὰ ἐγγίζῃ τὸ πρόσωπό του, ἕνα δυνατὸ «Σαπούνιζέ με» μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐξακολουθήσω τὸ μαρτύριον.

Μετ' ὀλίγον ἡ λάμπα ἔσβυσε, διότι ἐτελείωσε τὸ γκάζι της καὶ τὸ μαγαζὶ γένηκε κατασκότεινο.

— «Κύριε, δὲν βλέπω, τοῦ λέγω.

— «'Εσὺ σαπούνιζέ με καὶ θὰ βλέπῃς ἔννοια σου» μὲ λέγει :

Καὶ ὢ τοῦ θαύματος ! σ' τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του βγῆκε ἕνα φῶς, σὰν ἠλεκτρικό, ποῦ καταφώτισε ὅλο τὸ μαγαζί μου καὶ ἐγὼ ὁ καλός ἄρχησα πάλι τὸ σαπούνισμα.

Ἡ ἀϋπνία ἐπὶ τέλους φαίνεται τὸν κατέβαλε καὶ ἄρχησε μὲ τὰ σωστά του νὰ κοιμᾶται· ἄρχησε δὲ καὶ νὰ ξημερώνῃ. Πέρνω θάρρος, τὸν ἀφίνω καὶ βγαίνω ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ἀρχίζω νὰ φωνάζω μὲ ὅλη τὴ δύναμί μου «Βοήθεια, βοήθεια.» Ποιὸς νὰ μὲ ἀκούσῃ! ὅλος ὁ κόσμος κοιμούντανε. Κι' ἕνα σου βλέπω τὸν τρισκατάρατο νὰ βγαίνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἀγριεμένος καὶ νὰ χιμίζῃ ἐπάνω μου...

Τότε ἐγὼ τῶδωσα σ' τὰ πόδια ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ταχτὰ Μιναρέ. Τρέχω ἐγώ, τρέχει κατόπι μου καὶ αὐτός. Σωστὸ κυνηγητό. Φθάνω σ' τὸ Βαλατᾶ· βλέπω τὴν πόρτα τοῦ νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ταξιάρχη ἀνοικτὴ καὶ ἀμέσως, μπαίνω μέσα· μπαίνει καὶ αὐτός. 'Εσκέφθηκα νὰ κρυφτῶ σ' τὸ καμπαναριὸ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πιάσω τὸ σχοινὶ καὶ νὰ σημάνω καὶ νὰ σηκώσω τὸν κόσμο σ' τὸ ποδάρι. Δὲν πρόφθασα ὅμως νὰ τὸ κατορθώσω, διότι ὁρμᾷ σὰν μηχανὴ καὶ μὲ πιάνει ἀπὸ τὸν σβέρκο, μὲ σέρνει ἔξω καὶ λέγει :

— «Ποῦ εἶναι, μωρέ, ἡ λεκάνη ;»

— «Τὴν πέταξα» τοῦ λέγω.

— «Τὴν πέταξες;... στάσου λοιπὸν νὰ πετάξω καὶ ἐγὼ ἐσένα».

Μὲ ἁρπάζει καὶ μὲ σηκώνει σ' τοὺς ὤμους του καὶ μὲ ἀναβιβάζει ἐπάνω στὸ καμπαναριό. Θεέ μου τί φόβο πῆρα! Τί λαχτάρα εἶχα! 'Αρχησα νὰ τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃ, νὰ λυτηθῇ τὰ παιδιά μου τοὐλάχιστον...Τίποτε! Τοῦ ὤμονα καὶ ἔδιδα τὸ λόγο μου ὅτι θὰ τὸν σαπουνίζω ὡς ποῦ νὰ 'ποθάνῃ. Τίποτε! Μὲ φέρνει ἕως τὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ, μὲ καταιβάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ μὲ μιά του κλωτσιὰ μὲ ρίχνει κάτω!.. Καὶ μιά σου, μάτια μου, ξύπνησα!..Διότι ἔβλεπα ὄνειρο... Τρίβω τὰ μάτια μου, γυρνῶ καὶ βλέπω γύρω μου...βλέπω ὅτι ἤμουνα σ' τὴν κάμαρά μου καὶ κοιμούμουνα σ' τὴν καρυόλα μου. Ἤμουνα βουτημένος μέσ' τὸν ἵδρω καὶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σὰν ρωλόγι.

Ἔκαμα τὸ σταυρό μου καὶ ἐδόξασα τὸν Θεὸ ποῦ μ' ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἔξω ἀπ' ἐδῶ καί·

— Βρέ, Δομνίκα, φωνάζω καὶ τῆς γυναῖκάς μου, φέρε μου ροῦχα ν' ἀλλάξω.

Γιατί, νὰ σᾶς 'πῶ καὶ τὴν ἁμαρτία μου, ἀπὸ τὸν φόβο μου, ὁ καϋμένος, χωρὶς νὰ νοιώσω....ἐννοεῖτε δηλαδή...»

'Αντ. Γ. 'Αδαμίδης.

— Δὲν θὰ πᾷς λοιπὸν στὴν κηδείαν τοῦ φίλου σου ;

— Μήπως αὐτὸς θἄρθῃ στὴν δική μου ;

ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΡΑΒΙ Ἢ ΒΑΠΟΡΙ

Πρωΐ, πρωΐ, τὴν παραμονὴν τοῦ Σταυροῦ, ἡ κυρὰ Μανώλαινα ἐξύπνησε τὰ παιδιά της, τὸν Γιάννη καὶ τὸν Γιώργη, νὰ πᾶνε λάδι εἰς τὰ Χανιὰ νὰ τὸ πωλήσουν.

Ἀφοῦ ἐσηκώθηκαν τὰ παιδιά της, ἡ Κυρὰ Μανώλαινα ἤρχισε νὰ τοὺς δίδῃ ὁδηγίας περὶ τῆς πωλήσεως.

— Ὅποιος σᾶς ἐρωτήξει πόσο δίνετε τὸ λάδι, νὰ τοῦ πῆτε μιὰ καὶ τριάντα τὴν ὀκᾶ. Ἂν τοῦ φανῇ ἀκριβὸ κατεβάστε το 5 ἢ 10 λεπτά. Ἂν καὶ πάλιν τοῦ φανῇ ἀκριβὸ κάνετε πῶς φεύγετε· καὶ ἂν δὲν σᾶς φωνάξῃ, κάνετε μιὰ βόλτα καὶ ἔπειτα γυρίζετε καὶ τοῦ λέτε ἂν θέλῃ νὰ τὸ πάρῃ μιὰ καὶ δέκα. Ἂν δὲν τὸ θέλῃ πάλι κατεβάστε το ἴσα μὲ μιὰ δραχμή, ὄχι ὅμως παρακάτω. Ἂν δὲν τὸ πάρῃ μιὰ δραχμή, νὰ τὸ γυρίσετε ὀπίσω. Ἐκαταλάβατε ;

— Ναί, μητέρα...

— Καὶ τὸν νοῦ σας στὸν δρόμο μὴ σᾶς τὸ πάρῃ κανεὶς κλέφτης. Πάρετε γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ καὶ τὰ μαχαίρια σας καὶ ὕστερα ἐλᾶτε νὰ φορτώσουμε τὸ λάδι στὸ ἄλογο.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Γιάννης καὶ ὁ Γιώργης, μὲ τὰ μαχαίρια στὴ μέση, ἐφόρτωναν εἰς ἕνα γέρικο ἄλογο δυὸ ἀσκοὺς λάδι καὶ ἀφοῦ τὸ ἐφόρτωσαν καὶ ἐχαιρέτησαν τὴν μητέρα των, ἔλαβον τὴν πρὸς τὰ Χανιὰ ἄγουσαν.

Ἐπεριπάτησαν ἕως ἡμισείας ὥρας δρόμον, ὅτε ὁ Γιάννης ἐσταμάτησε, παρατηρῶν ἀπό τινος ὑψώματος πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἀφοῦ δὲ παρετήρησεν ἐπί τινα δευτερόλεπτα εἶπεν εἰς τὸν Γιώργη :

— Μωρὲ Γιώργη !

— Ὅρσε...

— Θωρεῖς, μωρέ, κεῖνο τὸ πρᾶμμα ποὖνε μέσα στὸν γιαλό ;

— Ναί...

— Ἄ ! νὰ δοῦμε, μωρέ, ἂν εὑρῇς ἰντᾶναι.

— Κι' ἴντα γιὰ τρελλὸ μ' ἐπῆρες, μωρέ, νὰ μὴν κατέχω ἰντᾶναι ; Παπόρι εἶναι· σὰν ἴντα ἄλλο πρᾶμμα θέλεις νᾶναι ;

— Δὲν εἶναι μωρὲ παπόρι· καράβι εἶναι· δὲν τὸ θωρεῖς ;

Ὁ κ. ΤΑΧΙΝΤΖΗΣ

Ὀφθαλμίατρος, τυφλωθεὶς στὸ Φανάρι καὶ μὴ ἀναβλέψας πλέον.

— Μωρέ, παπόρι σοῦ λέω εἶναι !

— Μωρέ, καράβι εἶναι !

— Ἔ ἔτσι, μωρέ, νὰ χυθῇ τὸ αἷμα μου ἂν δὲν εἶναι παπόρι! εἶπεν ὁ Γιάννης, σύρων συγχρόνως τὴν μάχαιράν του καὶ τρυπῶν τὸν ἕνα ἀσκὸν εἰς τρόπον ὥστε ἐχύθη τὸ λάδι !

— Ἔ! ἔτσι νὰ χυθῇ κι' ἐμένα τὸ δικό μου τὸ αἷμα ἂν δὲν εἶναι καράβι, ἀντεῖπεν ὁ Γιώργης, τρυπῶν καὶ αὐτὸς τὸν ἐναπομείναντα ἀσκὸν καὶ χύνων τὸ ὑπόλοιπον λάδι.

Καὶ ἀφοῦ ἔχυσαν ὅλο τὸ λάδι, ὡς νὰ μὴ ἔκαμαν καμμίαν ζημίαν, ἤρχισαν πάλι τὴν φιλονεικίαν των !

— Καράβι εἶναι.

— Παπόρι εἶναι.

— Ποιὸν νὰ ρωτήξουμε, μωρέ, νὰ μᾶς πῇ κι' αὐτὸς τὴν γνώμην του ;

— Πᾶμε νὰ ρωτήξουμε τὴν μάνα μας, ποῦνε γρηὰ καὶ ξέρει ἀπὸ τέτοια πράμματα ;

— Πᾶμε !..

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐξεκίνησαν πάλιν· καὶ ἐγύρισαν στὸ χωριό των γιὰ νὰ μαθουν τί εἶναι τὸ πρᾶμμα ποῦ εἶδαν στὸν γιαλό !

Ἡ μητέρα των, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνάψει τὸν φοῦρνο γιὰ νὰ ψήσῃ ψωμί, μόλις εἶδε τὰ παιδιά της ἐξεπλάγη διότι ἐπέστρεψαν τόσο γρήγορα.

— Ἐπήγατε κι' ὅλα, μωρέ, στὰ Χανιά ;

— Ὄχι, μάνα ἀπεκρίθη ὁ Γιώργης.

— Ἀμὲ τί ἐκάνατε, μωρέ, τὸ λάδι ;

— Ἄκουσε νὰ σὲ ρωτήσω πρῶτα ἕνα πρᾶμμα κι' ὕστερα σοῦ λέω...

— Ἀκούω.

— Ξέρεις, μάνα, ἰντᾶναι ἐκεῖνο τὸ πρᾶμμα ποῦ ἦτανε στὸ γιαλό ;

— Πῶς ἰδές, μωρὲ τρελλέ, νὰ ξέρω ἀφοῦ δὲν τῶδα ;

— Μὰ πάντα θὰ ξέρῃς κάτι ἔ ;

— Ξέρω βέβαια πῶς ἦ καράβι ἦ παπόρι θἄτανε. Γιὰ πές μου ὅμως γιατὶ μὲ ρωτᾷς ;

— Σὰν θέλεις νὰ σοῦ πῶ, θὰ σοῦ πῶ.

Κι ὁ Γιώργης ἀφηγήθη εἰς τὴν μητέρα του τὰ διατρέξαντα, καταλήξας εἰς τὴν ἀπορίαν :

— Μὰ σὰν τί λὲς νἆταν, μάνα ;

Ἡ μήτηρ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔβγαλε τὸ φακιόλι της ποῦ μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν τὸ εἶχε ἀγορασμένο καὶ τῶρριψε ἐντὸς τῶν φλογῶν τοῦ φούρνου ἀνακράζουσα :

— Ἔτσι ποῦ καίεται τὸ τσεμπέρι μου, μωρέ, ἔτσι νὰ καῶ κι' ἐγὼ ἂν δὲν ἦστε καὶ οἱ δυό σας τρελλοί !

Πειὸς τώρα ἦταν ὁ ποιὸ τρελλός ;

Λεων. Μπορτολῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἔρωτα, ἄ θὲς νὰν τἄχωμε καλά,
Στὸ σπήτι μου νὰ μὴ μεταπατήσῃς
Αἴ ποῦ στὸ λέω· κι' ἄ θέλῃς νὰ μὲ ἀφήσῃς,
Ἀναπαμένον, πάει πολὺ καλά.

Ἐγὼ μ' ἔκαψε ἡ πρώτη κουμπαριά,
Κι' ἂν ἐσὺ τώρα δὲν ἀποφασίσῃς,
Νὰ πᾶς στὸ διάολο καὶ νὰ μὴ γυρίσῃς,
Θἄρτωμε καμμιὰ μέρα στὰ χοντρά.

Γιὰ δαῦτο νὰ μὲ λείπῃς κουμπαρόπουλο,
Μὴ σοῦ μαδήσω ἐκείνες τσὴ φτεροῦγες,
Καὶ σὲ κάμω νὰ σκούζῃς σὰ γαλόπουλο,
Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο σ' τσὴ ροῦγες,
Κ' ἐκεῖνες τσὴ σαΐταις ὁποῦ φέρεις,
Σοῦ τσὴ βάνω ὅλες μάτσο ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

ΕΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΓΑ·Ι·ΔΑΡΟΥ

Νἄν' καλοροίζικο τὸ νηὸ γαϊδοῦρι,
Καὶ τοῦ εὔχομαι ὅσω δύναται ἀνθρωπιά,
Μὰ ὄχι ὄχ' τὴ ντόπια, γιατὶ τότε δά,
Εἶναι καλλίτερα νἄναι γαΐδοῦρι.

Λασκαρᾶτος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΑΣ

Το Θαυμα Της Κανδηλας

Γνωρίζετε τὸν κ. Ἀλασοῦφρα ;

Εἶναι ὁ πλέον εὐϋπόληπτος τῆς κοινότητος παγκαρτζῆς, δηλ. ὁ ξακουσμένος ταμίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ποτέ, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην τῶν φίλων καὶ ὑποστηρικτῶν τοῦ κόμματός του, δὲν κατεχράσθη οὔτε μιὰ πεντάρα ἀπὸ τὴν κοινοτικὴν διαχείρισιν, τῆς ὁποίας πολλὰ ἔτη τώρα εἶναι ἀνεξέλεγκτος διαχειριστής.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τοὐναντίον ἐχάρισε σ' τὴν ἐκκλησία τρεῖς ὀκάδες λάδι, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε δωρεὰν ἀπὸ τὸν μπακάλη του, ὅταν ἐπλήρωσε τὸν μηνιαῖο λογαριασμὸ τοῦ σπητιοῦ του, ἔβαλε σ' τὰ πιληοπάπουτσα τριῶν παιδιῶν τοῦ σχολείου μεζοσιόλες μὲ πετσί, τὸ ὁποῖον δωρεὰν ἐπίσης ἐπῆρεν ἀπὸ ἕνα ἐνοικιαστὴν μαγαζείου τῆς ἐκκλησίας· καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κοινοτικῆς πανηγύρεως ἐκέρασεν εἴκοσι δεκάρικους καφέδες, τοὺς ὁποίους ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν λογαριασμὸ τοῦ καφετζῆ, ἐνοικιαστοῦ καὶ αὐτοῦ κτήματος τῆς ἐκκλησίας.

⁂

Ὅλα αὐτὰ καὶ μερικὰ ἄλλα σχετικὰ ἐσχημάτισαν, βλέπετε, γενικὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ κ. Ἀλασούφρας εἰς τὴν ἀνεπίληπτον διαχείρισιν τοῦ κοινοτικοῦ ταμείου ἐφάνη κατὰ πολὺ περισσότερον ἀνεπίληπτος ἀπὸ τὸν προκάτοχόν του, τὸν κ. Μακροχέρη.

Τί εὐτυχισμένοι οἱ γονεῖς ποῦ ἐγέννησαν παρόμοιον δεύτερον δίκαιον καὶ ἀφιλοκερδῆ Ἀριστείδην ;

Τί μακαρισμένη ὅμως καὶ ἡ κοινότης, ἡ ὁποία μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ζηλευτὴν φήμην τοῦ κ. Ἀλασούφρα ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πανενδόξων χωρῶν ;

Ὁ κ. Ἀλασούφρας ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν συμβουλεύωνται ξένοι καὶ μακρυνοί, περὶ τοῦ πῶς δεῖ ταμιεύειν καὶ ἐξοικονομεῖν περισσεύματα καὶ ἄλλας κοινοτικὰς οἰκονομίας.

Καὶ ἄλλοι μὲν ὡμολόγουν, μὲ ὅρκον μάλιστα, ὅτι ὁ κ. Ἀλασούφρας ἦτο ὁ ἀσπιλώτερος τῶν ἀναφανέντων μέχρι τοῦδε τσορμπατζήδων, ἄλλοι ὅμως εἶχαν κἄπως τὴν ἐναντίαν γνώμην.

Πολὺ φυσικόν.

Ποῖοι μεγάλοι ἄνδρες καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς ἱστορίας δὲν εἶχαν καὶ τοὺς ἀντιζήλους ἢ πολιτικοὺς ἀντιπάλους των ; Ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ συμβῇ τοῦτο καὶ εἰς τὸν μοναδικὸν παγκαρτζῆν, περιζήτητον καὶ φημισμένον εἰς τὸ εἶδός του ;

⁂

Οἱ δεύτεροι αὐτοί, ἂς τοὺς ὀνομάσωμεν πολιτικοὺς ἢ μᾶλλον κομματικοὺς ἀντιπάλους του, μεταξὺ ἄλλων διέδιδαν, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ κ. Ἀλασούφρας, προκειμένου νὰ ἐπικυρώσῃ κἄποιο ἀνεπαίσθητο ζήτημα πτωχῆς χήρας, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐπικύρωσιν μετζηδιέ, εὑρεστήθη, προσωρινῶς μὲν ὡς ἐλέχθη τότε, ἀνεπιστρεπτεὶ δέ, ὅπως ἀπεδείχθη ἀκολούθως, νὰ δεχθῇ ἕνα σεζαδέ, ἀπὸ τὰ γνωστὰ δηλαδὴ μονοκόμματα ἀτζέμικα χαλιά, ἀξίας τὸ ὀλιγώτερον 2-3 λιρῶν.

Ἡ κακομοῖρα ἡ χήρα κατώρθωσε μετὰκάμποσο καιρὸ νὰ ἐξοικονομήσῃ ὅπως ἠμπόρεσε τὸ μετζήτιον καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν Ἀριστείδην τὸν νεώτερον.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, προσποιούμενος τελείαν τοῦ πράγματος ἄγνοιαν ἐπέμενεν ὅτι οὐδεμίαν τοῦ πράγματος εἶχε γνῶσιν καὶ ὅτι τὸ χαλὶ ἦτο κληρονομία τῆς πεθερᾶς του.

⁂

Μὲ τὸ χαλὶ αὐτό, τσιτωμένος καὶ κορδομένος, τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ὁ κ. Ἀλασούφρας παρουσιάσθη σ' τὴν ἐκκλησία καὶ ἐγονάτισεν ἐπάνω σ' αὐτὸ κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἐδιαβάζοντο αἱ γνωσταὶ κατανυκτικαὶ εὐχαί.

Ὅσοι ἤξευραν τὴν ἱστορίαν τοῦ χαλιοῦ, χαμογελοῦσαν βλέποντες αὐτὸ καὶ ὅσοι δὲν ἤξευραν τίποτε τὸ ἐκαμάρωναν μὲ στόμα ἀνοικτὸ καὶ μὲ πολλὴν ζήλεια.

⁂

Ἀλλά, τὴν ὥραν ποῦ τόσοι ἐκαμάρωναν ἢ ἐσχολίαζαν τὸ ἱστορικὸ χαλί, ἄλλοι δέ τινες λαχταροῦσαν τὴν ἀπόκτησίν του, ἕνας περίεργος ἀναστατωμὸς παρετηρεῖτο πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. Ἀλασούφρα. Ἐπειδὴ δὲ προηγήθη καὶ κἄποια βοὴ ἀρκετὰ δυ-

SISMANOGLIO ARCHIVE

νατή, πρὸς στιγμὴν ὅλο τὸ πυκνὸ ἐκκλησίασμα ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τί συνέβαινε;

Κάτι πολὺ ἐξαφνικὸν καὶ ἀπροσδόκητον.

Μιὰ κανδήλα γυαλένια ἔφυγε ἀπὸ τὸ κρέμασμά της καὶ, πεσοῦσα ἔσπασε σ' τὸ κεφάλι τοῦ Ἀλασούφρα, τὸ ὁποῖον ὅμως, χάριν τῆς πολυτιμότητός του, τὸ ἐσεβάσθη καὶ δὲν τοῦ προξένησε καμμίαν ἄλλην ζημίαν.

Τὸ κακὸ ὅλο ξέσπασε σ' τὸν καμαρωμένο σεζαδέ, τὸν ὁποῖον τὰ λάδια καὶ τὰ πατηθέντα ἐπάνω του σπασμένα γυαλιὰ κυριολεκτικῶς τὸν κατέστρεψαν.

⁂

Ὅλοι σταυροκοπούμενοι ἐμαρτύρουν τὸ μέγα θαῦμα «σὲ τέτοια ἀξέχαστη μέρα», εἰς δὲ τὸν γυναικωνίτην τοῦ ναοῦ ἡ κυρία Ἀλασούφρα, μόλις συνελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴ τρομάρα της, ἐδέχετο συγχαρητήρια διὰ τὸ θαῦμα, ποῦ τόσο ὁλοφάνερα ἐφανερώθη σ' τὸν σύζυγόν της, τόσον καλὸ καὶ θεοφοβούμενο χριστιανό.

Καὶ παρέκει ἡ πεθερά, συμπληροῦσα τὰ σχόλια, ὑπερηφάνως ἔλεγε σ' τὰ ἄλλα λαδικὰ ποῦ εἶχαν συναχθῆ γύρω σ' τὸ στασίδι της:

— Καὶ εἶναι, καλέ, νὰ μὴ δείξῃ τὸ θαῦμά της ἡ μεγαλόχαρι; Ἐκεῖνο, ἄλλο ποῦ σᾶς τὸ λέω. Δὲν τὸν πιάνει ὕπνος, μὲ τὴν ἰδέα πῶς νὰ περισσέψῃ τὸ βιὸ τῆς ἐνορίας μας.

Ἐν τούτοις καὶ πάλιν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ κ. Ἀλασούφρα δὲν συνεφώνουν μὲ τὸ κήρυγμα τῆς πεθερᾶς καὶ ἀπέδιδαν τὸ ἐπεισόδιον εἰς θεϊκὴν τιμωρίαν διὰ τὴν ἄδικον κατακράτησιν τοῦ σεζαδέ.

Καθόλου παράδοξον.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅπως ὁ Ἀριστείδης ὁ τῆς ἀρχαιότητος διεκρίνετο μὲ τὸ πολύτιμον ὄνομα ***δίκαιος***, ἔτσι καὶ Ἀριστείδης ὁ νεώτερος, δηλαδὴ ὁ κ. Ἀλασούφρας, ἦτο γνωστὸς ἔκτοτε μὲ τὴν βαρυσήμαντον ὀνομασίαν ὁ ***κανδηλοπερεχυμένος***.

Α. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

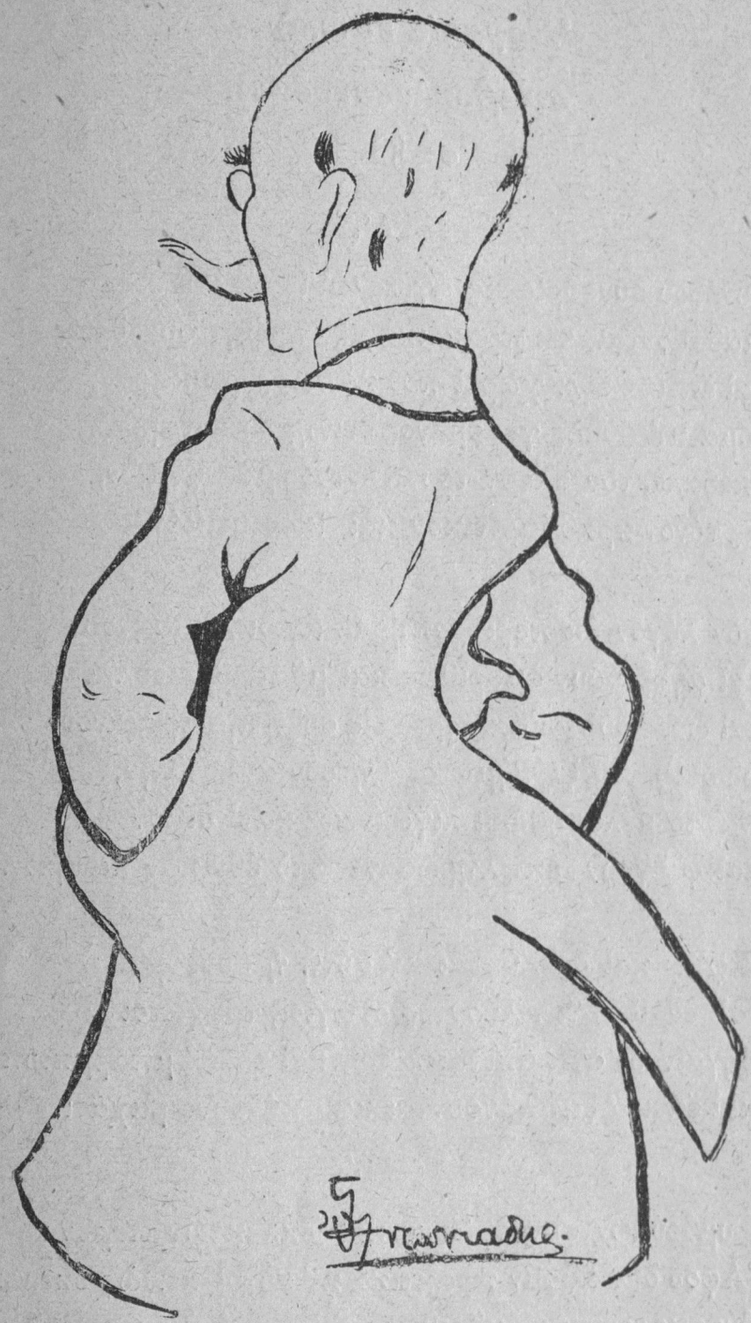

Ὁ κ. ΕΠ. ΡΙΖΟΣ

Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας Γαλατᾶ, παραιτηθείς, ἔφορος τῶν Ἐθν. Φ. Καταστημάτων, παραιτηθείς, ἔφορος τῆς Σχολῆς τῶν Γλωσσῶν, παραιτηθείς, Κεντρικὸς ἔφορος Σταυροδρομίου, παραιτηθείς.

Ἐργασία ἐθνικὴ
συμβουλοσυνοδική.

Α΄.

Συνόδου συνεδρίασις ἁγίας κι᾽ ἱερᾶς:
Διαβάζονται τὰ πρακτικὰ τῆς πρώην συνεδρίας
καὶ ἔπειτα ἕνα χαρτὶ ποῦ κάποιος φουκαρᾶς,
θῦμα κι᾽ αὐτὸς γενόμενος δεινῆς ἀπενταρίας,
ὑπέβαλε, τὸν ἔλεον τοῦ Κέντρου μας ζητῶν,
εἰς τόνον κραββαρίτικον καὶ ἱκετευτικόν.

—

Τὸν λόγον ἐκ περιτροπῆς οἱ ἅγιοι λαμβάνουν
καὶ ἀγορεύουν ἐμβριθῶς καὶ μὲ πειθὼ πολλὴν
καὶ ὧρες δυὸ ὁλόκληρες εἰς συζητήσεις χάνουν
ὡς ὅτου τοῦ ζητήματος ζητοῦν ἀναβολήν,
ἵνα τὸ μελετήσωσι λιγάκι καὶ κατ᾽ οἶκον
καὶ φεύγουν ἐκπληρώσαντες τὸ ἐθνικὸν καθῆκον.

—

Ἐφ᾽ ᾧ καὶ διαλύεται κι᾽ αὐτὴ ἡ συνεδρία·
καὶ ἐν ἱδρῶτι πλέοντες οἱ ἅγιοι, τρεχᾶτοι
πηγαίνουν στὰ σπιτάκια των καὶ τρῶν᾽ μπαρμπουναρία
καὶ ἔπειτα ξαπλόνουνται καὶ κάνουνε ραχᾶτι.

Β΄.

Συμβούλων συνεδρίασις καὶ ἐκλεκτῶν ταγῶν:
Ἀφοῦ διαβάζουν πρακτικὰ κι᾽ αὐτοὶ καθὼς ἐκεῖνοι,
ἐνασχολοῦνται ἐμβριθῶς περὶ τῶν ἐκλογῶν
ποῦ κατὰ τὸ Σαλμάτομπρουκ τῆς ἄλλες ἔχουν γείνει
καὶ δύο ὧρες σκέπτονται κι᾽ αὐτοὶ καθὼς οἱ ἄλλοι
ποιὸν πρέπει στὸ παγκάριον νὰ βάνουν καψιμάλη.

Μαλλιάζουνε ἡ γλῶσσές των ἀπ᾽ τὰ πολλὰ τὰ λόγια·
κι᾽ ἐνῷ οἱ μὲν ἐξάπτονται, οἱ δ᾽ ἄλλοι χασμουριοῦνται
οἱ ἅγιοι συστρέφουνε στὰ χέρια κομβολόγια
ὡς ποῦ ᾽ς τὸ τέλος καὶ αὐτοὶ νυστάζουν καὶ κοιμοῦνται.
Κι᾽ ἐνῷ ᾽ς τὴν αἴθουσαν γερὸ ρουχαλητὸ ἠχεῖ
τὸ ζήτημ᾽ ἀναβάλλεται διὰ τὴν προσεχῆ.

—

Κι᾽ ἀφοῦ καθένας τῶν ταγῶν καφέδες ἓξ ρουφήσῃ
κι᾽ ἀλλήλους καμαρώσουνε μὲ βλέμμα νυσταλέον,
ἀπέρχονται στὰ ἴδια κι᾽ αὐτοί, ἐν πεποιθήσει
πῶς κάμανε τὸ χρέος των καὶ μὲ τὸ περιπλέον.

Γ΄.

Συνεδρία Δυὸ Σωμάτων
τῶν ταγῶν τῶν ἀκαμάτων
καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων
περὶ πλείστων ζητημάτων
σοβαρῶν, σπουδαιοτάτων
καὶ περὶ ἀτοπημάτων
ἀνεκφράστων καὶ ἀφάτων
ποῦ μᾶς γράφουν ἐκ περάτων
καὶ μᾶς θίγουν κάθε τόσο μέχρι τῶν μυχιαιτάτων.

—

Σοβαρὰ ἡ συνεδρία,
ἐξαιρέτως σοβαρά!...
πλὴν ἐν πάσῃ εὐχερείᾳ
ὅλα σιάζουν μιὰ χαρὰ
ἀνατιθεμένων πάντων σὲ καμμιὰ ἐπιτροπή,
ἡ ὁποία μέσ᾽ στὸ ὕδωρ θὲ νὰ κάμῃ μιὰ ὀπή.

—

Κ᾽ οἱ σεβάσμιοι πατέρες,
καὶ οἱ Σύμβουλοι τοῦ Γένους

μὲ πελώριες γαστέρες
καὶ στομάχους χορτασμένους,
χέρι χέρι κρατημένοι
βγαίνουν ἔξω κι' ἀνασαίνουν
κατὰ φρένα πεπεισμένοι
π' ὅλα οὔρια πηγαίνουν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Λακωνικότης.

Δυὸ Ἄγγλοι ἀπεχωρίσθησαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ν' ἀλληλογραφῶσιν. Ὕστερα ἀπὸ πολύ, ἀνυπομονῶν ὁ εἷς νὰ μάθῃ νέα περὶ τοῦ ἄλλου, τῷ ἔστειλεν ἓν φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο γραμμένον παρὰ ἓν ἐρωτηματικόν.

Ἐννοήσας ὁ παραλήπτης τὴν σημασίαν τοῦ ἐρωτηματικοῦ, τῷ ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν ἓν φύλλον λευκόν. Τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε : Μοῦ ζητᾷς νέα· ἀλλὰ δὲν ἔχω, φίλε μου, τίποτε νέον νὰ σ' ἀναγγείλω.

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

Κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ναοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Μ. Πέμπτης :

— Βρὲ ἀδελφέ, δὲν σοῦ φαίνεται πῶς τὸ Εὐαγγέλιον, βεβαιοῦν ὅτι ὁ Ἰούδας μετεμελήθη, περιπίπτει εἰς ἀντίφασιν.

— Πῶς ;

— Διότι εὐθὺς παρακάτω λέγει ὅτι ὁ Ἰούδας μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια ποῦ ἔλαβε, πῆγε καὶ ἀγόρασε τὸν ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως.

— Λοιπόν ;

— Πῶς μετεμελήθη λοιπὸν ἀφοῦ αὐτός...ἀγρὸν ἠγόρασε ;

— Φίλε μου, ἔλεγεν ἕνας δάσκαλος σ' ἕνα ἐργάτην, ἐὰν θὲς νὰ κάνῃς καλὰ τῆς δουλειές σου σὲ συμβουλεύω ν' ἀρχινᾷς πάντοτε ἀπὸ κάτω-κάτω καὶ νὰ προχωρῇς πρὸς τὰ ἄνω σιγά, σιγά.

— ; ; ;

— Τί μὲ κυττᾶς ; δὲν σ' ἀρέσει ἡ συμβουλή μου ;

— Πῶς νὰ μ' ἀρέσει, ἀφοῦ ἡ δουλειά μου εἶναι ν' ἀνοίγω πηγάδια.

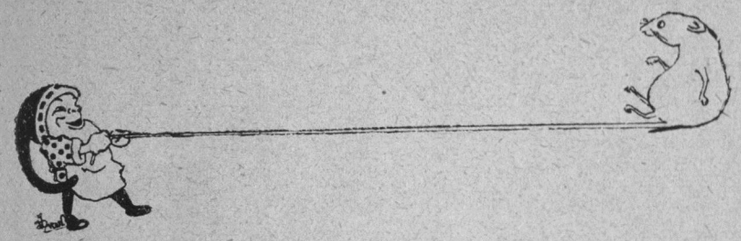

Η ΑΙΔΩΣ

Ὡραία λέξις, περιπαθὴς κ' ἐρεθιστικὴ ἐνταυτῷ· λέξις ἐρυθριῶσα οὕτως εἰπεῖν, ἥτις ἱκετεύει καὶ συγρόνως θωπεύει ὀλίγον. Ἑρμηνεύει πλεῖστα ὅσα δυσχερῶς προσδιοριζόμενα, ποικίλλοντα ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν ἠθῶν, ἀναλόγως τοῦ γένους, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀτομικὴ αἰδὼς μιᾶς γυναικὸς εἶναι ἓν τῶν μυστηριωδεστέρων αἰσθημάτων, ἀτίθασσον πρὸς ἀνάλυσιν. Πάντες εὑρίσκουν πρόχειρα ἐπιχειρήματα διὰ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ πολύτιμος αὕτη ἀρετὴ—ἐκείνη ἴσως, δι' ἣν τὸ ὡραῖον φῦλον καυχᾶται πλειότερον—στερεῖται βάσεων λογικῆς. Ἡ φύσις γεννᾷ τὸν ἄνθρωπον ἄνευ ἐνδυμάτων. Τὸ ἔνδυμα εἶναι ἐπινόησις ἀνέσεως καὶ στολισμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀλλόκοτός τις ὑπέρβασις μόνον ἠδυνήθη νὰ προσδώσῃ σημασίαν ἠθικήν. Ἀδικαιολόγητος κατ' ἀρχὴν ἡ αἰδώς, εἶναι αὐθαίρετος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις της. Προκαλῶ τὸν διασημότερον ψυχολόγον νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ διατὶ παραδείγματος χάριν τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος μιᾶς γυναικός, ὁ καρπὸς τῆς χειρός της καὶ ἡ χείρ της, σχετίζονται μὲ αἰδὼ ὀλιγώτερον ἀγρίαν παρὰ ἡ κνήμη της, ὁ ἀστράγαλος καὶ ὁ ποῦς της ! Διατὶ ἡ ἐσθής, γενικῇ συγκατανεύσει, κομβόνεται ἔμβροσθεν ἢ ὄπισθεν ἐνῷ ἂν ἐκομβόνετο εἰς τὰ πλάγια θὰ προὐκάλει τὴν ὁμόθυμον ἀποδοκιμασίαν κτλ. Πρόκειται περὶ ἐναντιοτήτων, τὰς ὁποίας οἱ νόμοι τῆς αἰδοῦς ἐπέβαλλον εἰς ὅλους μας. Αἱ γυναῖκες δὲν τὰς ἀναιροῦν, λέγουσαι ἁπλῶς «ἔτσι εἶναι», ὑποβάλλονται ὅμως εἰς αὐτὰς ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ θρησκευτικοῦ δόγματος.

Οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέρον νὰ ὑπεραμύνωνται τῆς αἰδοῦς τῶν γυναικῶν ἐν γένει— καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχουν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν προσβάλλωσιν ἰδιαιτέρως—προβάλλουν μίαν δικαιολογίαν:

«Ἡ αἰδώς, διατείνονταί τινες, εἶναι ἐντελῶς λογική. Σεγκεντρώνει, μεταξὺ τῆς ἐναρέτου γυναικὸς καὶ τοῦ πόθου, τὰ ἐμπόδια πρὸς ἀκολασίαν. Πᾶς πόθος εἶναι ὁρμή, ἐξ ἧς ὑποφέρει μία πραγματικῶς ἁβρὰ γυναικεία ψυχή. Ἡ αἰδὼς εἶναι μέσον, ἐκμηδενίζον τὴν σύγκρουσιν τῆς ἀναποφεύκτου ἐφόδου, ἣν ὅλως ἀκουσίως προκαλεῖ ἡ ὡραιότης, ἐξ οὗ τὰ ἐνδύματα καὶ ἡ ἠθικὴ σημασία, ἥτις τοῖς ἀποδίδεται. Αἱ πρόγονοί μας ἔκαμνον χρῆσιν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα τὰς καθίστων ἀπροσπελάστους καὶ ἅτινα ἐκαλοῦντο «φύλακες τῆς ἀρετῆς». Σήμερον ὁ στηθόδε-

Ὁ ἰατρός.— Μὰ ἀφοῦ παραπονεῖσθε δι' ἡμικρανίας, μᾶλλον τὸ καπέλλο σας ἔπρεπε, νομίζω, νὰ βγάλετε.

σμος καὶ τὸ ἐπανωφόριον, ἀποτελοῦν, εἰς μικροτέραν βαθμίδα, «φύλακας τῆς ἀρετῆς.»

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀπατηλός. Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἐναρετώτεραι γυναῖκες διασκευάζουν τοὺς τελευταίους «φύλακας τῆς ἀρετῆς των» δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ σκοποῦ, ὃν προτίθενται. Ἀντί, διὰ τοῦ ἐνδύματος, νὰ θέλῃ νὰ φράξῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιθυμίας, βλέπομεν τὴν γυναῖκα ἐπιδιώκουσαν φανερὰ νὰ τὴν προκαλῇ, νὰ τὴν διεγείρῃ. Ἐὰν δὲν ἐσκόπει τοῦτο, διατὶ ἡ πάλη αὕτη, ἣν αἱ ἐναρετώτεραι ἀγωνίζονται διὰ τὸν στολισμόν; Διατὶ ἡ ἔξωμος ἀμφίεσις, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι ἢ ἐν ἐπιτήδειον δειγματολόγιον; Τὸ ὄνειρον τῆς γυναικός, ὅσον σεμνὴ καὶ ἂν εἶναι αὕτη, εἶναι νὰ τὴν θαυμάζουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον· ἐὰν δ' ὁ θαυμασμὸς ἐπιτείνεται εἰς πόθον, τὸ ἐπιτρέπει ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅπως ὁ πόθος οὗτος, τηρῶν τὴν ἀπόστασίν του, μὴ καταστῇ ἐπιθετικός. Ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἐρωτοτροπία τῆς γυναικὸς συν-

ταυτίζονται θαυμάσια καὶ διοργανώνουν ἀπὸ κοινοῦ, πρὸς μεγίστην ταραχὴν τοῦ ἄλλου φύλου, Ταντάλειον βάσανον. Μόνον ἡ Ἐκκλησία παραμένει σύμφωνος μὲ τὴν λογικήν, ὑπαγορεύουσα νόμους ἀκάμπτους καὶ καταδικάζουσα τὸν στολισμὸν ὡς ἐπιβουλευόμενον τὴν αἰδώ. Πρέπει ἄρα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ὑφίσταται νοητὴ βάσις τῆς γυναικείας αἰδοῦς;

Νομίζω. τοὐναντίον, ὅτι ἡ βάσις αὕτη ὑφίσταται. Μοὶ τὴν ὑπέδειξε κάποιος φίλος μου οἰκονομολόγος. Δὲν θ' ἀνέμενέ τις ποσῶς νὰ συναντήσωμεν εἰς τὴν συζήτησιν ταύτην ἕνα οἰκονομολόγον. Τὸ ἀξίωμα εἶναι ἐντούτοις οἰκονομολόγου.

Ἐν τῇ ἀρχῇ παντὸς ἀνθρωπίνου αἰσθήματος, λέγει ὁ περὶ οὗ πρόκειται οἰκονομολόγος, πρέπει πάντοτε ν' ἀναζητήσωμεν τὸ συμφέρον. Ἡ αἰδὼς ἐνεκατέστη εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αὗται ἐγνώρισαν ὅτι ἡ καλλονή των ἦτο — κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν— μία «ἀξία». Ἦτοι κάτι ὅπερ θὰ ἠδύνατο ν' ἀνταλλαγῇ ἔναντι ὀφέλους. Ἡ αἰδὼς εἶναι ἄρα τὸ ἔνστικτον τῆς ἰδιοκτησίας. Τὸ ἔνστικτον τῆς ἀμύνης ταύτης. Ἐξηγοῦμαι.

Λάβετε τὸ πλεῖστον τῶν γυναικῶν τῶν προικισμένων μὲ αἰδὼ (ἐννοῶ ἐκείνας, ὧν ἡ αἰδὼς εἶναι ὑγιής). Ἀφοῦ ὁ νόμος τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ἰδιοκτησίας, ἣν προστατεύει ἡ αἰδώς, ἀφοπλίζεται, τὸ δι' ἀνταλλαγὴν γινόμενον δεκτὸν ὄφελος θὰ εἶναι παραδείγματος χάριν ὁ γάμος ἢ ἁπλῶς ὁ ἔρως. Ὁ ἔξοχος Βαλζὰκ εἶπεν ὅτι οἱ ἐρασταὶ δὲν ἔχουν αἰδώ. Ἐνδεχόμενον τὸ ὄφελος νὰ εἶναι ἡ ὑγεία. Μία γυνὴ ἥτις διστάζει νὰ δείξῃ τὸν ἀστράγαλόν της εἰς ἕνα ἐκ τῶν οἰκείων της, ἀπεκδύεται ἐντελῶς πρὸ ἰατροῦ, ὃν συμβουλεύεται διὰ πρώτην φοράν. Θὰ ἠδύνατό τις νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ παραδείγματα. Πάντοτε ἐξακριβοῦται ὁ νόμος τῆς ἀνταλλαγῆς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς γυναικείας αἰδοῦς. Ἡ αὐτὴ γύνη, τῆς ὁποίας ἡ αἰδὼς δὲν ἐπανεστάτησε ὅταν οἱ ὅροι τῆς ἀνταλλαγῆς ἐξεπληρώθησαν κανονικῶς, ἐξαγριοῦται εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Ἡ πελᾶτις τοῦ γυναικολόγου ἐκβάλλει κραυγὴν ἐὰν ἀδιάκριτός τις τὴν καταλάβῃ αἰφνιδίως ἡμίγυμνον. Τὸ μοδέλλο, ὅπερ ἐκτίθεται διὰ τὸ σύνολον, καταφεύγει ὄπισθεν παραπετάσματος ἂν ἄλλος τις ἢ ὁ ζωγράφος εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἡ ἀναιδεστέρα ἑταίρα ὀργίζεται μὲ οἱονδήτινα ἤθελε τῇ ὑποκλέψει τὴν ἐλαχίστην εὔνοιαν ἄνευ προηγουμένων διατυπώσεων· καὶ ἡ πρὸς ἄμυναν χειρονομία της εἶναι ὁμοία τῆς χειρονομίας τῆς πραγματικῶς ἐξυβρισθείσης αἰδοῦς. Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν ἀπόπειραν κατὰ τῆς μυστηριώδους ἰδιοκτησίας της, ἣν καὶ βλέμμα μόνον ζημιοῖ, ἡ γυνὴ καθίσταται πάραυτα ἀνηλεής. Εἶναι σκληρὰ πρὸς τοὺς λαθροθήρας. Ἀποστερουμένη τῆς ἰδιοκτησίας της καθίσταται μανιώδης καὶ μεθ' ἡδονῆς θ' ἀπηγχόνιζε τὸν ἅρπαγα. Οἱ ἀρχαῖοι, οἵτινες ἐγνώρισαν τὰ πάντα καὶ οἱ ὁποῖοι διὰ πάντα ὠμίλησαν, εἶπον καὶ τοῦτο, ἀφηγηθέντες τὴν περιπέτειαν τοῦ Ἀκταίωνος.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀξίωμα τοῦ οἰκονολόγου φίλου μου. Ἀφαιρεῖ μήπως ἀκτῖνάς τινας ἀπὸ τὸν φωτοστέφανον τῆς γυναικείας αἰδοῦς! Δὲν τὸ πιστεύω. Εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀσυναίσθητα βάθη τῆς ψυχῆς κεῖται ὁ

SISMANOGLIO MEGARO

ἄγριος κἄπως οὗτος ἐγωϊσμός, ἡ φιλάργυρος αὕτη ζηλοτυπία τῆς καλλονῆς. Ἐξωτερικευομένη κατὰ τὰς βιωτικὰς ἕξεις ἡ γυναικεία αἰδὼς ἔχει θελκτικὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι διπλασιάζουν τὴν ἀξίαν ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀμύνεται. Ὅσῳ περισσότερον ἀπροσδιόριστος καὶ φανταστικὴ εἶναι, τόσον πλειότερον θαυμάζομεν τὴν γυναικείαν αἰδὼ καὶ σχεδὸν ἐντρυφῶμεν ἐν αὐτῇ. Αἰδὼς περιεσκεμμένη δὲν θὰ ἦτο πλέον γυναικεία αἰδώς.

Μ. Ζ.

ΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Ὅλες μας ἡ κυρίες διακηρύσσουν τώρα,
κι' ἡ σοβαρὲς μὰ κι' ἡ τρελλὲς ἀκόμη,
πῶς ἅμα ἔλθῃ τοῦ πολέμου ἡ ὥρα,
θὰ πᾶν' εὐθὺς νὰ γείνουν νοσοκόμοι.

Κι' ἐγὼ τῆς λέω : Δὲν πρόσμενα ποτέ μου,
πῶς τέτοιο πρᾶγμα ἀνάποδα θὰ γείνῃ,
νὰ μᾶς γιατρεύετ' ἐν καιρῷ πολέμου,
ἐσεῖς ποῦ μᾶς πληγώνετ' ἐν εἰρήνῃ.

Π.

ΖΩΟΛΟΓΙΑ

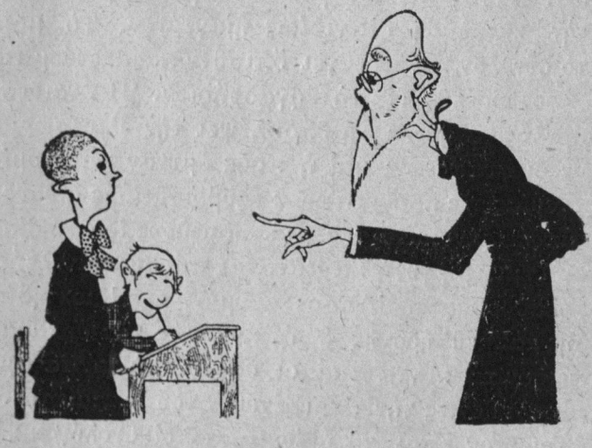

— Σεύρεις, μικρὲ Νῖκο, ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλείτερο θηρίο τῆς φύσεως;

— Καθώς, λέγει ὁ μπαμπᾶς μου κάθε βράδυ, τὸ μεγαλειτέρο θηρίο εἶναι ἡ γιαγιά μου.

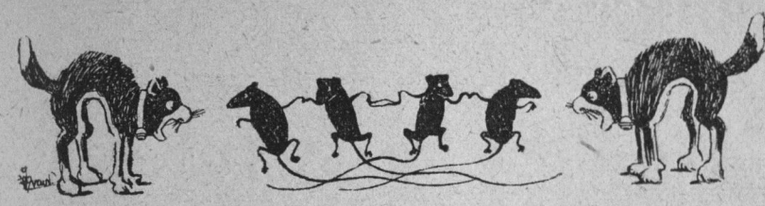

ΜΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ἔμειναν ἄεργοι κι' οἱ δυὸ ἀφότου ἤρχισεν ὁ πόλεμος· καὶ κάθε βράδυ, πίνοντες τὸν καφέ τους στὰ Μνηματάκια, ἐσκέπτοντο σοβαρῶς τί πρέπει νὰ κάνουν διὰ νὰ εὕρουν κἄποιαν τιμίαν ἐνασχόλησιν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἐπιούσιον.

Ποικίλα σχέδια ἐτίθεντο μαζὺ μὲ τὰ χαρτιὰ τῆς κοντσίνας ἐπὶ τῆς πρασίνης τσόχας τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἐξωνυχίζοντο κάθε βράδυ λεπτομερῶς. Ἀλλὰ περὶ τὰ μεσάνυκτα ἐκρίνοντο ὅλα μπόσικα καὶ ἀνεβάλλετο ἡ ἀνεύρεσις καλλιτέρας ἐπιχειρήσεως διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἕως ποῦ ἕνα βράδυ ὁ ἕτερος τῶν φίλων ἔρχεται κατενθουσιασμένος.

— Εὕρηκα! εὕρηκα!

— Καμμιὰ κουταμάρα πάλι;

— Καθόλου. Ἐπενόησα ἕνα σχέδιο ποῦ ὄχι μόνον τὸν ἐπιούσιον θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς κάνῃ ἑκατομμυριούχους.

— Τί λές...

— Δὲν σ' ἀστειεύομαι.

— Γιὰ ν' ἀκούσουμε.

Οἱ παραγγελθέντες γλυκὺ-βραστοὶ ἔφθασαν καὶ ὑπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ ἐμπνέοντος ἀφεψήματος ἤρχησεν ἡ κατάστρωσις τοῦ σχεδίου :

— Ἀπὸ γοῦνες ἔχεις ἰδέα ;

— Οὔτε εἶχα ποτὲ νὰ φορέσω, οὔτε ὑπάρχει ἐλπὶς ν' ἀποκτήσω ποτέ. Γι' αὐτὸ ἰδέαν κἂν γούνας δὲν ἔχω.

— Ἄφησε τ' ἀστεῖα κι' ἄκουσε : Κάθε γοῦνα γάτας πωλεῖται χονδρικῶς ἕως 5 γρ. Ἡ ὁλόμαυρη γοῦνα εἶναι πειὸ ἀκριβή· πληρώνεται ἕως 15 γρ. Ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλην λοιπὸν πιάνουν 10 γρ. τὸ κομμάτι.

— Κτύπησες, κτύπησες τίποτε;

— Ναί . . . τὸ ποδάρι τοῦ σκύλου μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν θὰ συστήσωμεν ἓν γατοτροφεῖον ὅπου θὰ μαζεύψουμε ὅσες γάτες μπορέσουμε, 1000, 2000, 10000, 20000, ἀρσενικὲς καὶ θηλυκές.

— Κατόπιν.

— Πρέπει νὰ ξεύρῃς πῶς ἡ γάτα γεννᾷ δυὸ φορὲς τὸν χρόνο καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς δίδῃ ἕως 8 γατάκια τὴν φορά, δηλαδὴ 16 κατ' ἔτος. Οὕτως ὥστε ἐὰν ἀρχίσωμεν τὴν δουλειὰ μὲ κεφάλαια κατατεθειμένα 1000 γατῶν, εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους θὰ ἔχωμεν 16000 γάτες. Τὴς μισὲς λοιπὸν αὐτῶν νὰ γδάρωμεν καὶ νὰ πωλήσωμεν τὴς γοῦνές των θὰ ἔχωμεν εἰσπράξεις 80000 γρ. ποῦ μᾶς φθάνουν νομίζω νὰ ζήσωμεν σὰν κόντηδες κι' οἱ δυὸ καὶ μὲ τὴν ἀσφαλῆ ἐλπίδα ὅτι τὸ δεύτερον ἔτος θὰ ἔχωμεν κέρδη 64000 γρ.

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου, βρὲ ἀδελφέ ἀλλὰ...ἀπὸ ξερὸ κεφάλι.

— Καὶ γιατί;

— Μὰ δὲν σκέφθηκες, εὐλογημένε, πῶς αὐτὲς ἡ γάτες ἕως ὅτου φθάσῃ ἡ στιγμὴ νὰ τῆς γδάρουμε, θὰ μᾶς γδάρουν ἐκεῖνες στὰ ἔξοδα; Δὲν σκέφθηκες τί θέλουν νὰ φᾶνε;

— Ἁπλούστατα. Δίπλα στὸ γατοτροφεῖο θὰ ἱδρύσουμε ἕνα ποντικοτροφεῖο. Οἱ ποντικοὶ γεννοβολοῦν πέντε φορὲς περισσότερο ἀπ' τῆς γάτες. Οὕτως ὥστε ἂν δίδουμε σὲ κάθε γάτα πέντε ποντικοὺς τὴν ἡμέραν, ἡ τροφή των θὰ ἦναι, νομίζω, πλέον ἢ ἐπαρκής.

— Καὶ οἱ ποντικοί; Τί θὰ τρῶνε οἱ ποντικοί, παρακαλῶ;

— Ἁπλούστατον κι' αὐτό. Εἰς τοὺς ποντικούς, θὰ δίδουμε νὰ τρῶνε τὰ πτώματα τῶν γατῶν ποῦ θὰ σφάζουμε καὶ θὰ γδέρουμε. Ἔτσι ἡ μὲν γάτες θὰ τρῶν τοὺς ποντικούς, οἱ δὲ ποντικοὶ τὲς γάτες, εἰς ἡμᾶς δὲ θὰ μένουν ἡ γοῦνες καὶ τὰ ἀμύθητα κέρδη.

. . . . . .

Ποίαν τύχην ἔλαβε τὸ σχέδιον τῆς ἐπιχειρήσεως ἄγνωστον. Πάντως ὅμως οἱ δύο συνέταιροι καὶ μέλλοντες ἑκατομμυριοῦχοι θὰ περιτρέχουν τὰ τσατιὰ τῶν σπιτιῶν τοῦ Ἀϊναλῆ τσεσμὲ καὶ τῆς Καρναβούλας, προσπαθοῦντες νὰ περισυλλέξωσι τὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς ἐπιχειρήσεώς των.

Νιάου-νιάου.

ΦΡΟΝΙΜΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Εἶχαν συμφωνήσει νὰ συναντηθοῦν τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὸ θέατρον. Ἡ συνάντησις εἶχε δι' ἐκεῖνον ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Θὰ τὴν ἔβλεπε πρώτην φορὰν ἐν μέσῳ κόσμου πολλοῦ καὶ ξένου καὶ τοῦ ἐδίδετο ἔτσι μία εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν φρονιμάδα της, νὰ παρακολουθήσῃ τὸ βλέμμα της, νὰ ἰδῇ τέλος πάντων ἐὰν κυττάζῃ μόνον αὐτόν.

Τὴν θην τῆς νυκτὸς εἰσήρχετο εἰς τὸ θέατρον μὲ μυρίας προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ γείνῃ ὁρατὸς εἰς ἐκείνην κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμισείας ὥρας ποῦ θὰ ἐχρειάζετο διὰ τὴν κατασκοπείαν. Ἐτρύπωσε μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν ποῦ θὰ παρηκολούθουν ὄρθιοι τὴν παράστασιν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κενὸν ποῦ ἄφιναν δύο κεφαλαὶ καὶ δύο ὦμοι, ἤρχισε νὰ τὴν κατασκοπεύῃ. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα ποῦ ἔρριψε ἱκανοποιήθη. Τὴν εἶδε νὰ ἐρευνᾷ τὴν πλατεῖαν μὲ τὰ φασαμαίν. Ἀσφαλῶς ἐζήτει αὐτόν. Κατόπιν ὅμως εἶδε ἕνα μειδίαμα ἀποστελλόμενον πρὸς ἕνα θεωρεῖον. Αὐτὸ δὲν ἦτο, φεῦ, δι' αὐτόν. Ἔπειτα εἶδεν ἄλλο μειδίαμα προσφερόμενον πρὸς ἕνα νεαρὸν ἀσκληπιάδην. Ὕστερον εἶδε τὰ μάτια της νὰ καρφόνωνται λιγωμένα ἐπάνω εἰς μίαν μορφὴν ἐξωτικήν, μορφὴν κάποιου ἀνθυπογραμματέως πρεσβείας Ἀργεντινῆς. Ἐμέτρησε δέκα βλέμματα καὶ εἴκοσι μειδιάματα. Δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ μετρήσῃ πλέον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐμφανισθῇ. Μὲ μίαν φαινομενικὴν ἀταραξίαν διέσχισε τὸν διάδρομον. Ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἐμειδίασε γλυκύτατα, ἔπειτα δὲ τοῦ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ καθήσῃ εἰς τὸ διπλανὸν κάθισμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 9· ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρνήθη.

— Γιατί; τὸν ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀριθμός μου.

— Μὰ καϋμένε, δὲν σοῦ εἶπα νὰ κλείσῃς ἀριθμὸν πλησίον μας ;

— Μὰ πλησίον σας ἔκλεισα. Ἀλλὰ μόλις ἐμπῆκα στὸ θέατρο καὶ παρηκολούθησα τὰ βλέμματά σου, εἶδα μὲ μεγάλην μου ἔκπληξιν ὅτι, ὁ ἀριθμὸς ποῦ ἐπῆρα πλησίον σου δὲν εἶναι ὁ 9.

— Ἀλλά :

— Ὁ 299 !...

Πράγματι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀ ρ ι θ μ ό ς του...πλησίον της.

Ὁ Περίεργος

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Ἂν εὕρῃς τὴ γυναῖκά σου στὸ σπίτι σου μονάχη,
καὶ μὲ τὰ χάδια σὲ δεχθῇ, κάποιον κρυμμένον θἄχῃ.

—

Ἂν ἔχ' ἡ γυναικοῦλά σου συχνοὺς πονοκεφάλους,
θὰ πῇ πῶς συλλογίζεται μαζὺ μὲ σένα κι' ἄλλους.

—

Ἂν λέῃ πῶς κάποιο φίλο σου τὸν ἔχει στὸ στομάχι,
καὶ δὲν τόνε χωνεύει πειά, κρυφὰ μαζύ του θἄχῃ.

—

Τὴν κόρη ὡς δώδεκα χρονῶν μπορεῖς νὰ τὴν γελάσῃς,
ἀπὸ τὰ δώδεκα καὶ μπρός, παπούτσια θὰ χαλάσῃς.
Γρήγορα προβιβάζεται, περνᾷ ἀπὸ κάθε τάξι,
σπουδάζοντας τῆς πονηριὲς ἴσα μὲ τὰ δεκάξη.

Ἰ. Πολέμης.

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

Εἰς τὸν κῆπον :

— Παρντόν, δεσποινίς, μήπως εἶναι δικό σας αὐτὸ τὸ ὡραῖο σκυλλάκι ποῦ τριγυρνᾷ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι μας.

— Ὄχι, κύριε.

— Οὔστ ! νὰ χαθῇς ἀπ' ἐδῶ βρωμόσκυλλο.

⁂

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

— Γιάννη, παρουσίασες στὸν κύριον τοῦ δωματίου ἀρ. 10 τὸν λογαριασμόν;

— Μάλιστα, παραφέντη.

— Περίεργο !... ἐγὼ τὸν ἀκούω ἀκόμη νὰ τραγουδῇ.

⁂

— Κυρία, εἶσθε μελαγχολική. Μήπως διότι λείπει ὁ ἄνδρας σας ;

— Ἀπεναντίας, διότι ἔρχεται αὔριο ἀπ' τὸ ταξεῖδι.

SISMANOGLIO MEGARO

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Ἀπ᾽ τὰ πολλά μου βάσανα ἐγύρεψα κι᾽ ἐγὼ
καλόγερος γιὰ νὰ γενῶ
νὰ βάλω πετραχῆλι
νὰ μοῦ φιλοῦν τὸ χέρι μου καὶ νὰ φιλῶ στὰ χείλη.

—

Εἶχα μανίαν μὲ αὐτὴ
τὴν θείαν καλογερική...
νὰ βάλω ρᾶσο κι᾽ ἀντερὶ
σταυροὺς κι᾽ ἐπιγονάτια
καὶ νὰ κυττάζω πὼ-πουρὶ
τ᾽άκους καὶ μὴ....κομμάτια

—

Μὲ ζούρλαιναν οἱ λειτουργιές,
οἱ γάμοι, τὰ βαφτίσια,
οἱ ἁγιασμοὶ καὶ οἱ εὐχὲς
κι᾽ τἄλλα τὰ περίσσια.

Ἤθελα νὰ ξεμολογῶ
ν᾽ ἀκούω μυστικά,
νὰ μὲ φιλοῦν, ἀλλὰ κι᾽ ἐγὼ
νὰ τὴς φιλῶ γλυκά.

—

Νἄρχεται κόρη ντροπαλή,
νὰ μοῦ γυρεύῃ συμβουλὴ
νὰ μοῦ φιλᾷ τὸ χέρι
κι᾽ ἐγὼ φιλῶντας μὲ χαρὰ
τὰ μαγουλάκια της τ᾽ ἁβρὰ
νὰ τὴν γυρεύω ταῖρι.

—

Νὰ διατάζω προσευχὲς
νὰ διατάζω ξορκισμοὺς
καὶ νὰ σκορπῶ παντοῦ εὐχὲς
παύων λαχτάρας στεναγμούς
καὶ νὰ ταῖς λέγω πῶς γεννοῦν
ἢ στεῖρες δίδυμα παιδιὰ
καὶ πῶς ἢ χῆρες εἰμποροῦν
νὰ ξαναβγοῦνε στὰ κλαδιά.

*

Τρέχω σ᾽ ἕνα μοναστῆρι
καὶ γυρεύω γιὰ χατῆρι
νὰ μοῦ βάλουνε τὸ ρᾶσο.
Πλὴν ἡγούμενος χονδρὸς
μ᾽ ἀπαντάει πονηρῶς:
— Μέτρα, μέτρα, πᾶρε πᾶσο.

—

» Συλλογίστηκες καλά,
ἔχεις σῶα τὰ μυαλὰ
κι᾽ ἦλθες δῶ νὰ μοῦ ζητῇς
γιὰ νὰ γείνῃς ἀσκητής ;
— Γέροντα, τὸ λαχταρῶ !
— Τὸν κακό σου τὸν καιρό !

Πρέπει νἄχῃς ἀδελφὴ
νἄρχεται ἐδῶ κι᾽ αὐτή,
ἄλλως νἄβρῃς ἀνεψιὰ

νὰ μᾶς ψήνῃ τὰ παπᾶ
νὰ μᾶς ψήνῃ καὶ τὴν σοῦπα
καὶ νὰ πιάνῃ καὶ τὴν σκοῦπα.

—

— Μὰ δὲν ἔχω ! —Μὰ θὰ βρῇς
ἂν ποθῇς κι᾽ ἐπιθυμῇς
νὰ κλεισθῇς σὲ μοναστῆρι....
Τρέχω τότε τῆρι, τῆρι
νἄβρω, ἔστω καὶ μὲ νοῖκ
ἀδελφὴ ἢ ἀνεψιά...
Βρίσκω ἕνα τεφαρῆκι,
τὸ τραβῶ δεξιὰ ζερβιὰ
καὶ τὸ φέρνω στὰ νερά.

—

Ὁ Ἡγούμενος σὰν εἶδε μαγουλάκια τρυφερὰ
ἀνακράζει μὲ χαρὰ
— Ἔχε τὴν εὐχή, παιδί μου,
τοῦ Σωτῆρος τοῦ Χριστοῦ μιὰς καὶ μαζὺ καὶ τὴν δική μου.

⁂

Ἀπὸ τότε, τί νὰ πῶ ;
εἶδα πῶς μαζὺ μ᾽ ἐκείνη
ἐκινδύνευα κι᾽ ἐγώ....
Ἄφησα λοιπὸν νὰ μείνῃ
ἡ καλὴ στὸ μοναστῆρι
καὶ μιὰ νύκτα σκοτεινὴ
πήδηξ᾽ ἀπ᾽ τὸ παραθύρι
κι᾽ ἐδραπέτευσ᾽ ἀπ᾽ ἐκεῖ.

—

Πῆγα στὸν Σατὰν ταχὺς
καὶ συνῆψα συμμαχία
κι᾽ ἔτσι ἠὗρα ἡσυχία
σώματός τε καὶ ψυχῆς.

Λιποτάκτης Καλόγερος.

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

Ἡ μοίρατζου.— Πρῶτο θὰ πεθαίνῃ τὸ ἄντρα σου καὶ ἔπειτα ἐσύ.
Ἡ ἀριστοκρᾶτις.— Ὥστε θὰ ἔχω τὸν ἴδιο ἄνδρα σ᾽ ὅλη μου τὴν ζωή;
Ἡ μοίρατζου. - Μ᾽ ἕνα εἰκοσάρι ποῦ ντίνεις παραπάνω θέλεις;

ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΛΥΤΡΙΑΝΗΣ

— Καὶ τὶ δουλειὰ κάνεις ἐδῶ στὴν Πάλι μπρέ, Ζαμπέττα ;

— Εἶμαι ὤμορφο κορίτσι. Αὐτὸ δὲν φθάνει ;

SISMANOGLIO MEGARO

ΑΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ...

— Θὰ σὲ μάλωσε βέβαια ὁ πατέρας σου γιατὶ γύρισες ξώρας σπῖτι.

— Ὄχι, ἀλλὰ γιὰ τὸ δακτυλίδι ποῦ μ' ἐχάρισες.

— Θύμωσε;

— Ὄχι· ἀλλὰ ἤθελε νὰ μοῦ τὸ πάρῃ γιὰ νὰ τὸ βάλῃ... ἐνέχυρον.

ΛΥΤΟ Η ΔΕΜΕΝΟ

Ὅτι οἱ λεγόμενοι τεχνικοὶ ὅροι εἰς κάθε τέχνην καὶ ἐπιστήμην, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα δεινὰ τὰ ὁποῖα ἐπενόησεν ἡ ἀνθρωπίνη κουταμάρα, ἐξευρέθησαν διὰ νὰ βασανίζουν τὸν κόσμον, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἀποδείξωμεν. Ἔξαφνα, ξεύρετε τί σημαίνει εἰς τὴν ζωγραφικήν: ***λυτὸ ἢ δεμένο;*** Ὅσοι δὲν τὸ ξεύρετε, θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν κὺρ Θανάσην, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἰδῆτε τί ἐκότισεν ἡ μὴ γνῶσις τῶν δύο αὐτῶν ***βουλαπηκικῶν*** λέξεων τῆς γλώσσης μας.

Ὁ κὺρ Θανάσης, μπακάλης εἰς τὸ Φερῆ-κιοϊ, προγάστωρ καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἀφοῦ ἄσπρισε μὲ ἀσβέστην τὸ μπακάλικο καὶ ἐξωράϊσε τὰ σαρδελλοβάρελα, ἠθέλησε νὰ βάλῃ καὶ μίαν ἐπιγραφὴν ἀπ' ἔξω ποῦ νὰ κτυπάῃ στὰ ματια καὶ νὰ προσελκύῃ τοὺς πελάτας τῆς σαλαμούρας καὶ τοῦ ταραμᾶ. Ἀλλὰ τί εἶδος ἐπιγραφὴν νὰ βάλῃ; Πῶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ τὸ μπακάλικο; Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο. Συνεκλήθη πρόχειρον συμβούλιον: Ἕνας πρῴην ἀχτάρης, ἕνας ἀριστερὸς ψάλτης τῆς ἐνορίας, ὁ δημοδιδάσκαλος τῆς γειτονιᾶς καὶ ὁ ἐσὲκ Σάββας. Μεταξὺ μισῆς ὀκᾶς δούζικο καὶ μεζὲ ἀπὸ σαρδέλλες καὶ σαλαμοῦρα ἤρχισεν ἡ συζήτησις. Ἀντηλλάγησαν πολλαὶ γνῶμαι καὶ ἐπροτάθησαν χίλιοι τοὐλάχιστον τίτλοι. Ἀλλ' ὑπερίσχυσεν ἡ ἀρειμάνιος γνώμη νὰ ὀνομασθῇ τὸ μπακάλικο: ***ὁ Λέων!***

— «Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ» ἐσκέφθη ὁ κὺρ Θανάσης.

Καὶ ἐκάλεσεν ἕνα γειτονόπουλο, μαθητὴν τοῦ πολυτεχνείου, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν ἐξετέλει καὶ χρέη παραμαγείρου εἰς ἕνα γειτονικὸ σπίτι.

— Πόσο θέλεις νὰ μοῦ φτιάξῃς τὸ λεοντάρι;

— Τὸ θέλεις ***λυτὸ ἢ δεμένο;***

— Καὶ τί σὲ πειράζει ἐσένα ἂν εἶναι λυτὸ ἢ δεμένο;

— Τί θὰ πῇ τί μὲ πειράζει ; ἂν τὸ θέλῃς ***λυτό,*** κοστίζει τρεῖς μετζητιέδες· ἂν τὸ προτιμᾷς ***δεμένο,*** θὰ πληρώσῃς πέντε μεδζητιέδες.

Ὁ κὺρ Θανάσης παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ σκάσῃ κανένα φοῦσκο ἀνάστροφα.

— Βρέ, κοροϊδεύεις; τοῦ λέγει.

— Μά....κὺρ Θανάση.

— Ἔλα, ἔλα, ἄφησε τὰ ἀστεῖα καὶ ξεμπέρδευε.

Καὶ ἀνταποδίδον τὴν ἐξυπνάδα τοῦ νεαροῦ ζωγράφου προσέθηκε σοβαρῶς δῆθεν :

— Φειάξε το ἐσὺ λυτὸ καὶ ἐγώ....τὸ δένω !... Εἶναι δικός μου λογαριασμός.

⁂

— Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἀφοῦ εἶναι δικός του λογαριασμός, τί μὲ μέλλει ἐμένα ; διελογίσθη καὶ ὁ ζωγράφος. Ἂν τοῦ φύγῃ ὅμως ὕστερα, ἐγὼ δὲν θὰ φταίω. Νοικοκύρης εἶναι· ἂς κάνῃ τὸ κέφι του.

Ὁ «Λέων» ἤρχισε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. Τὸν ἐζωγράφισε τόσον ἄγριον, ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐκλάβῃ κανεὶς διά.... τίγριν !

Ἦλθε τὸ συμβούλιον. Τὸν περιειργάσθη· τὸν ἐπεδοκίμασεν, ἐτράβηξαν ἕνα ἑκατοσταράκι ἀκόμη, ὁ δὲ κὺρ Θανάσης ἔσκασε τοὺς τρεῖς μεδζητιέδες.

— Τί νὰ σοῦ 'πῶ ὅμως, κὺρ Θανάση, τοῦ παρετήρησε πάλι ὁ λεοντογράφος. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ δεμένο...

— Μὰ γιατί, χριστιανέ μου ;

— Γιατὶ θὰ σοῦ φύγῃ.

— Βρέ, ἄφησε, σοῦ εἶπα, τὰ ἀστεῖα !.. εἶναι δική μου δουλειὰ αὐτή.

— Καλά. Μά....

— Τέλος πάντων, ἅμα ἰδῶ ἐγὼ κανένα τέτοιο κίνημα καὶ κάνει πῶς ξεκινάει τὸ λειοντάρι γιὰ νὰ φύγῃ, σὲ φωνάζω καὶ τοῦ βάζεις μιὰ ἁλυσίδα !... Χάχ, ἅ, ἅ.....

⁂

Καὶ ἐξερράγη εἰς καγχασμοὺς ὁ ἀγαθὸς κὺρ Θανάσης διὰ τὸ καλαμποῦρι τὸ ἔξυπνο ποῦ τοῦ πέταξε κι' αὐτός.

— Δὲν νομίζετε κ. ζωγράφε, ὅτι τὸ στόμα μου ἐδῶ μπορεῖ νὰ γίνῃ κάπως μικρότερο ἀκόμη ;

— Μπορεῖ· ἂν θέλετε μάλιστα δὲν βάζουμε καθόλου στόμα.

Ἐν τοσούτῳ ὁ φιλότιμος λεοντογράφος τοῦ ὡμίλει σοβαρὰ καὶ ὄχι ἀστεῖα.

Ὁ κὺρ Θανάσης μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπέπρωτο ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἁλυσίδας, διότι μία ραγδαία νυκτερινὴ βροχή, ἀφοῦ ἐξέπλυνε τοὺς τοίχους, συνεπῆρε καὶ τὴς νερομπογιὲς τῆς ἐπιγραφῆς, ὁ δὲ ἀτίθασος «Λέων» ὤχετο ἀπιών...

Τὸ πρωῒ ὁ κὺρ Θανάσης κυττάζει νὰ δῇ τὸ λεοντάρι...ἀλλὰ ποῦ λεοντάρι ! Τὸ λεοντάρι λὲς καὶ ἦταν λυτὸ πράγματι καὶ τῶβαλε στὰ πόδια ! οὔτε ρουθοῦνι δὲν εἶχε μείνει ἀπὸ αὐτό.

Ὁ κὺρ Θανάσης ἔγεινεν ἔξω φρενῶν.

Ἔξαλλος τρέχει καὶ εὑρίσκει τὸν ζωγράφον.

— Βρέ, παληόπαιδο, ποῦ εἶναι τὸ λεοντάρι: Αἴ! λέγε γλήγορα, εἰ δὲ μὴ θὰ σὲ φάω ἐγὼ σὰν τὸ λεοντάρι.

Καὶ τὸν ἐτράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ κατὰ τρόπον λίαν τραγικόν.

— Μὰ τί σοῦ φταίω ἐγώ, κὺρ Θανάση; Ἐγὼ ὁ καϋμένος σὲ ἐρώτησα ἂν τὸ θέλῃς **λυτὸ ἢ δεμένο**· τοῦ λόγου σου ἐπροτίμησες λυτό...

Ὁ κὺρ Θανάσης ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν φοῦρκά του. Παρ' ὀλίγον νὰ τὸν πνίξῃ. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τὸ συμβὰν αὐτό!

— Βρὲ λιμοκοντόρε, καὶ τώρα μὲ περιπαίζεις μὲ τὰ ἀστεῖα σου; Αἴ! τί θὰ πῇ, βρέ, λυτὸ καὶ ξελυτό; Ποιανοῦ τὰ πουλᾷς αὐτά;

— Μὰ κὺρ Θανάση, δὲν σὲ περιπαίζω. Ἂν τῶφτειανες μὲ λαδομπογιὰ δὲν θὰ σοὔφευγε...

— Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴ γείνῃ μὲ νερομπογιά, κοτσὰμ λεοντάρι ἐκεῖ;

— Μὰ γι' αὐτὸ σὲ ἐρωτοῦσα ἂν τὸ προτιμᾷς **λυτὸ ἢ δεμένο.** Ἐμεῖς στὴ τέχνη μας λέμε λυτό, ὅταν γίνεται μὲ νερομπογιά, καὶ δεμένο ὅταν εἶναι μὲ λάδι...

— Τί ἔκαμε, λέιι;

— Νὰ στραβωθῶ, κὺρ Θανάση, ἂν σοῦ λέω ψέματα.

— Καλά. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμεν, εἶπεν ὁ κὺρ θανάσης, πραϋνόμενος ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐξήγησιν.

Συνεκλήθη τὸ συμβούλιον.

Ὁ ἀχτάρης καὶ ὁ ἐσὲκ Σάββας ἔδιδαν δίκαιον εἰς τὸν κὺρ Θανάσην· ἀλλ' ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ ὁ ἱεροψάλτης, σὰν γραμματισμένοι ποῦ ἦσαν ὁπωσδήποτε, ἔθεσαν τὸ δίκῃο εἰς τὴν ἄλλην πλάστιγγα, εἰς τὸν ζωγράφον.

— Παίζεις, τώρα, Θανάση μὲ τοὺς **τεχνικοὺς ὅρους;**

Ὁ ἀχτάρης καὶ ὁ ἐσὲκ Σάββας ὑπεχώρησαν ὀλίγου, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους: νὰ γείνῃ ἐκ νέου τὸ λεοντάρι, **δεμένο** τὴν φορὰν αὐτήν· νὰ πληρώσῃ ὁ κὺρ θανάσης ντὰ κάπο· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο φταῖνε ποῦ δὲν ἐξηγήθησαν καλὰ **ἀπὸ ἀρχῆθεν,** νὰ κατα-δικασθοῦν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· δηλαδὴ νὰ κεράσῃ ὁ κὺρ Θανάσης τὸ δούζικο καὶ ὁ ζωγράφος νὰ βάλῃ τοὺς μεζέδες!

Σ ς

Εὔξις.—Ἰδέ, Φειδία, αἱ σταφυλαὶ τὰς ὁποίας ἐζωγράφισα, ἀπατοῦν καὶ αὐτὰ τὰ πτηνά.

Φειδίας.—Ξεύρω, ξεύρω . . . εἶναι τὰ πτηνὰ ποῦ γελασθήκανε καὶ μὲ τὸ δικό μου ἄλογο.

ΙΣΤΟΡΙΤΣΕΣ

Ὁ Μ. Ναπολέων εἶχε κλίσιν εἰς τα στρατιωτικὰ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας. Μιὰ φορὰ εἰς τὰ σχολειὸ ἔπεζε στρατιώτας, παρατάξας ἀντ' αὐτῶν πέτρες καὶ ἐκτελῶν γυμνάσια. Οἱ συμμαθηταί του τὸν παρηκολούθουν μετὰ περιεργείας. Αἴφνης ὁ Ναπολέων φωνάζει: «Συνταγματάρχα, ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός!» Φυσικὰ ἡ πέτρα ἡ ἀντιπροσωπεύουσα εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Ναπολέοντος τὸν Συνταγματάρχην δὲν ἐκινήθη. Ἕνας ὅμως τῶν συμμαθητῶν, κρυμμένος κάπου ἐκεῖ φωνάζει: «Ὁ Συνταγματάρχης σου δὲν σ' ὑπακούει.» Ὁ Ναπολέων ἔξω φρενῶν, σκύβει, ἁρπάζει τὴν πέτραν-συνταγματάρχην καὶ σπάζει τὸ κεφάλι τοῦ συμμαθητοῦ του.

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἔγεινεν Αὐτοκράτωρ, ἐνεφανίσθη κάποτε πρὸ αὐτοῦ ὁ παλαιὸς συμμαθητής του, τῷ ὑπέμνησε τὸ ἐπεισόδιον, τῷ ἔδειξε δὲ εἰς μαρτύριον καὶ τὸ σημάδι τοῦ κεφαλιοῦ του. Ὁ Ναπολέων τὸν διώρισεν εἰς ὄχι εὐκαταφρόνητον θέσιν.

Αὐτὸ θὰ πῇ νἄχῃς τύχην ποῦ κι' ὅταν ἀκόμη σοῦ σπάζουν τὸ κεφάλι νὰ σ' τὸ σπάζῃ ἕνας μέλλων Αὐτοκράτωρ.

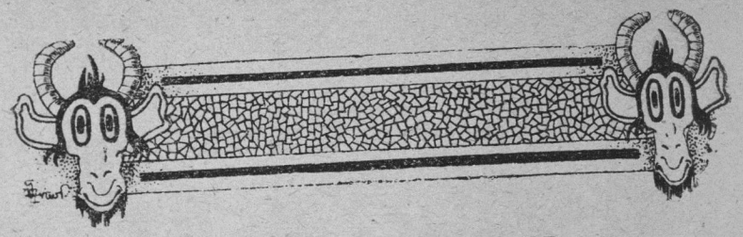

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΠΩΣ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΣΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟ

(Κλισὲ στερεότυπο καὶ ἀμετάβλητο.)

Α΄ ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ
Β΄ ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ
ΜΑΡΤΥΡΕΣ
Ο ΙΑΤΡΟΣ
Ο ΑΜΑΞΑΣ
} Εἰς τὸ πεδίον τῆς μονομαχίας

Εἷς τῶν μαρτύρων.— Λοιπὸν κύριε ἕτοιμος;

Οἱ δύο Μονομάχοι (Ὁμοῦ).— Μάλιστα.

Ὁ αὐτὸς Μάρτυς (βροντωδῶς).— Ἕν, δύο, τ ρ ί α.

(Ἀκούονται δύο ταὐτοχρόνως πυροβολισμοί).

Ὁ Ἰατρός.— Κύριοι, εὐτυχῶς δὲν φαίνεται νὰ ἐκτυπήθη κανεὶς ἐξ ὑμῶν.

Ὁ Α΄ Μονομάχος.— Ἐγὼ τοὐλάχιστον ὄχι!

Ὁ Β΄ Μονομάχος.— Οὔτε ἐγώ!

Εἷς τῶν Μαρτύρων.— Σᾶς συγχαίρω, ἀξιότιμοι κύριοι, διὰ τὴν ψυχραιμίαν καὶ...τὴν τύχην σας. Συγχαίρω δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς μάρτυρας, διότι κ' ἡμεῖς δὲν φάγαμε καμμιὰ σφαῖρα...κατὰ λάθος. Μετὰ χαρᾶς δὲ κηρύττω περαιωμένην τὴν μονομαχίαν. Ἡ διαφορὰ ὑμῶν διελύθη ὡς ὁ καπνὸς τῶν πιστολιῶν, διὰ τῶν ὁποίων μὲ τόσον θάρρος ἀντιμετωπίσατε τὸν θάνατον. Δόσατε ἤδη πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας...

(Οἱ δύο μονομάχοι συμφιλιοῦνται τείνοντες τὴν δεξιάν των πρὸς ἀλλήλους).

Εἷς τῶν Μαρτύρων.— Ἐὰν δέχεσθε, κύριοι, καὶ ἑορτάσιμα διὰ τὸ εὐτυχὲς πέρας τῆς μονομαχίας, σᾶς προσκαλῶ εἰς κοινὸν γεῦμα.

Πάντες ὁμοῦ. Δεχόμεθα εὐχαρίστως!

Ὁ Ἰατρὸς (χαριεντιζόμενος)— Καὶ ἐγώ, κύριοι, προτείνω ὅπως οἱ δύο πρὸ ὀλίγου ἀντίπαλοι, μονομαχήσουν καὶ εἰς τὸ γεῦμα, ποῖος δηλαδὴ τῶν δύο θὰ φάγῃ περισσότερον τοῦ ἄλλου!

Ὁ ἁμαξᾶς (ἐλπίζων ὅτι θὰ παρακαθήσῃ εἰς τὸ γεῦμα).— Νά! αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη μονομαχία! Ὄχι νὰ κινδυνεύῃ κανεὶς τὴ ζωή του! Νὰ προσπαθῇ νὰ φάῃ κάθε μονομάχος περισσότερο φαγὶ καὶ ὄχι νὰ ζητάῃ νὰ φάῃ τὸν ἀντίπαλόν του!

(Ἐπιβαίνουν τῆς ἁμάξης καὶ διευθύνονται εἰς τὸ πλησιέστερο ἑστιατόριον ὅπου τρῶν τὸν περίδρομο.)

Φαγᾶς

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Ἕνας φιλάργυρος ψυχομαχοῦσε
καὶ ἡ φαμίλια του τὸν καρτεροῦσε
πότε τὰ μάτια του ἤθελε κλείσει
γιὰ νὰ ὁρμήσουν στὸν θησαυρό.

Τείνουν τ' αὐτί τους...δὲν ἀναπνέει!...
ἀλλ' ὁ γιατρός του «—Σταθῆτε λέει»
καὶ διατάσσει μεγαλοφώνως
εἴκοσι φράγκων ἕνα νερό.

Ποῦ σὰν τὸ ἤκουσε μέσα 'στὸ κόμμα
ἤνοιξεν ἄγριο 'κεῖνος τὸ ὄμμα
κ' «ὄχι» φωνάζει τεταραγμένος
«μή μου τὸ πάρετε κ' εἶν' ἀκριβό».

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

— Δέν μου λές, παρακαλῶ· ἡ γυναῖκά σου εἶναι ἀριστερή;

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

— Μὰ ὅλο τὸ δεξί σου μάγουλο βλέπω τσουγκρανισμένο.

SISMANOGLIO MEGARO

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΑΚΙ

Τὸ εἶχα κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους ! Μὲ εἶχε πιάσῃ ἡ μανία νὰ ἐπιτύχω ἕνα κομψὸ καὶ μυτερὸ μουσάκι καὶ τὸ ἐπέτυχα. Ἐπὶ δύο μῆνας ἀπέφευγα τὸν κόσμον καὶ τοὺς φίλους μου, διότι τὸ ὑπὸ κατασκευὴν μουσάκι μου παρεμόρφωνε τὸ πρόσωπόν μου καὶ δὲν ἤμην παρουσιάσιμος. Τέλος τὸ εἶχα κατορθώσῃ. Τὴν ἐπαύριον ἐσκόπευα νὰ κάμω ἐπισήμως τὴν ἐμφάνισίν μου εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ νέον μου ἀπόκτημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε καὶ πολὺ κόπον διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, τὴν παραμονήν, ἐπειδὴ εἶχα βαρεθῇ περὶ τὴν μόνωσιν ἐβγῆκα ἕνα βράδυ ἀφ' οὗ ἐσκοτείνιασε καλὰ— δὲν ἤθελα νὰ ἐπιδειχθῶ ἀκόμη ἐπισήμως— καὶ ἐτράβηξα στὸν Κῆπο τοῦ Ταξειμιοῦ διὰ νὰ πάρω ἀέρα. Εἰσεχώρησα μέσα εἰς τὰ περὶ πυκνὰ φυλλώματα ἀποφεύγων τὸν κόσμον καὶ ἀπελάμβανον τὰ ἠχοάσματα τῶν βατράχων καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τῶν ἐρωτικῶν ζευγῶν. Αἴφνης μία σκιὰ προβάλλει μπροστά μου καί,....

— Βασιλάκη, Βασιλάκη !...Ἐπὶ τέλους !

Χωρὶς ἄλλη διατύπωσι μία ἀπέγονος τῆς Εὔας μὲ ἁρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μ' ὁδηγεῖ εἰς τὸ περὶ σκοτεινὸν κιόσκι. Ἡ γλῶσσά της ἄρχησε νὰ ἀραδιάζει ἕνα σωρὸ παράπονα διὰ τὴν καθυστέρησίν μου. Δὲν ἄργησα νὰ ἀντιληφθῶ, ὅπως θὰ ἀντελήφθητε ἤδη καὶ σεῖς, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παρεξηγήσεως. Ἡ ἐρωτόληπτος μὲ εἶχεν ἐκλάβῃ ἀντ' ἄλλου. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα οὐδόλως μοῦ ἦτο δυσάρεστον, πλὴν τῆς ἀνησυχίας μήπως προδοθῶ ὑπὸ τῆς φωνῆς μου. Καὶ ὅσον ἐγὼ δὲν ἀπήντων, τόσον ἡ συνοδός μου ἐγίνετο διαχυτικωτέρα. Εἰς ἀντάλλαγμα ἀντικατέστησα τὴν εὐγλωττίαν τῶν χειλέων διὰ τῆς εὐγλωττίας . . . τῶν χειρῶν. Καὶ αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο ἡδονικαὶ πανευδαίμονες καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὸ . . . μουσάκι μου. Διότι εἰς αὐτὸ ὠφείλετο ἡ παραγνώρισις.

Ὦ ! ἡδονικὸν μουσάκι, τί στίχους νὰ γράψω γιὰ νὰ σὲ ἐξάρω; Χάρις εἰς σέ, ἕνα ἀφρόπλαστον πλᾶσμα ριγᾷ ὑπὸ τὰς περιπτύξεις

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΒΡΟΥ

Ἤτο τρόπος αὐτὸς σοῦ τὸ ἔφερε ἄτιμε, πρόστυχε ! . . . Κακοῦργε, ἐλπίζω νὰ φέρῃς τὴν κόρη μου σ' αὐτὴν τὴν θέσι τώρα ποῦ πλησιάζουν οἱ μπάλοι καὶ οἱ συναυλίες !

SISMANOGLIO MEGARO

μου, ἐν ᾧ οἱ βάτραχοι γύρω μας ἐξυμνοῦν τὰ κατορθώματά σου!

— Ἄτιμοι! ἐδῶ μοῦ κρυφθήκατε! ἔ;

Τάκ! τούκ! καὶ αἰσθάνομαι στὴ πλάτη ὀξυτάτους νυγμοὺς προκαλουμένους ἀπὸ τὰς ἀδυσωπήτους θωπείας μιᾶς ράβδου. Μέχρις οὗ ἐγερθῶ καὶ ἀντιληφθῶ τί συμβαίνει τὸ τρυφερόν μου ἥμισυ εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἐν ᾧ ἡ ράβδος τοῦ συζύγου ἐξηκολούθει χαριεντιζομένη μὲ τὴν πλάτην μου; Ἐζήτησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν καὶ ἄλλη ράβδος—ἡ τοῦ ἀπαραιτήτου συνοδοῦ τοῦ συζύγου—ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἐπὶ τῆς ράχεώς μου.

Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη διέξοδος· ἐτράπην εἰς φυγὴν καὶ πηδήσας ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, διὰ τὸ εὐχερέστερον, ἔτρεξα κατ' εὐθεῖαν στὸν κουρέα μου.

— Σὲ παρακαλῶ, ξύρισέ με ἀμέσως τώρα· δὲν θέλω πειὰ μουσάκι.

Τὴν ἐπαύριον ἔκαμνον τὴν ἐμφάνισίν μου εἰς τὸν κόσμον... φρεσκοξυρισμένος.

Ἀσμοδαῖος.

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

— Πόσα βραβεῖα πῆρες φέτος, παιδί μου;

— Ἕνα ὀλιγώτερο ἀπὸ πέρσι.

— Κι' πέρσι πόσα πῆρες;

— Ἕν.

*

Ἄκρον ἄωτον ἐπαγγελματικῆς ἀγυρτείας:

— Πάσχω, γιατρέ, ἀπὸ φοβερὰ ἀϋπνία.

— Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχεις;

— Εἶμαι ὑπνωτιστής.

*

Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν δύο εἴδη γυναικῶν:

Ἡ μία κάθεται καὶ κλαίει κρυφὰ διὰ τὰ σφάλματά της.

Ἡ ἄλλη σηκώνει τὸν κόσμο στὸ πόδι διὰ τὰ προτερήματά της.

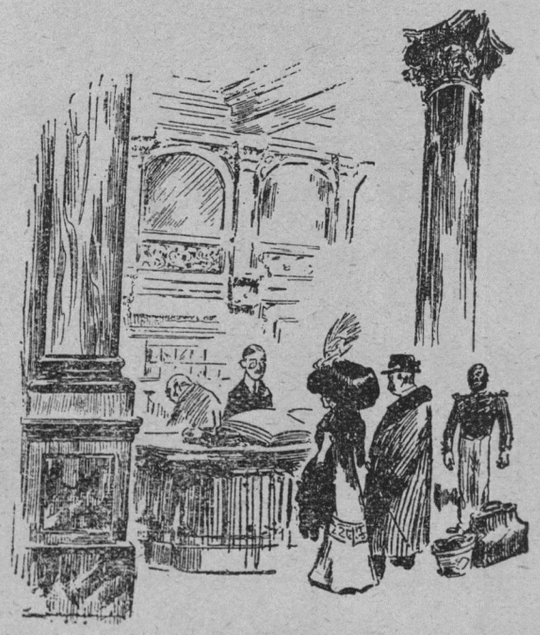

ΣΤΟΥ ΤΟΚΑΤΛΙΑΝ

—Ἔχει θέσι στὸ ξενοδοχεῖόν σας;

—Ἔχει, ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖον κοντεύει νὰ μὴν ἔχῃ...θέσι ἐδῶ.

Ο ΚΥΡ ΣΙΔΕΡΗΣ

Εἶναι ὁ καρβουνᾶς τῆς γειτονιᾶς μου.

Παρ' ὅλην τὴν μοναδικὴν εἰδικότητα τοῦ τί πρου του δὲν εἶχε τὴν ὀξίωσιν νὰ περάσῃ εἰς κανέν πάνθεον ἱστορικῶν ἀνδρῶν. Ἀλλά, πῶς ἠμποροῦσε νὰ γείνῃ τοῦτο; Θὰ σᾶς τὸν παρουσιάσωμεν μὲ κάθε δυνατὴν γνησιότητα καὶ πιστότητα τῆς περιγραφῆς του καὶ σεῖς, ἂν θέλετε, μὴ μᾶς δικαιώσητε διότι ἐδοκιμάσαμεν καὶ τὸν ἀποθανατίσαμεν.

Σωστὰ εἴκοσι χρόνια κάμνει τὸν καρβουνᾶ σ' τὴν γειτονιά μου, μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε τακτικήν, ἢ τὸ ἴδιο *οὐσοῦλι*, ὅπως συνειθίζουν νὰ λέγουν περὶ αὐτοῦ οἱ γείτονες.

Καί, ἂν ἀκούσετε αὐτὸν «δὲν πέρασε ποτὲ ἐπάνω του» πεντάρα ξένα. Ἂν ὅμως ἀκούσετε ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς πελάτας του, ὁ κὺρ Σιδερῆς εἶναι ὁ ἀπαισιώτερος τῶν ἀνθρώπων ποῦ συνήντησαν σ' τὴν ζωήν τους.

Ποτέ, πάντοτε, κατὰ μερικοὺς πελάτας του δὲν τοὺς ἔδωκε

κάρβουνα παρὰ κατὰ ἑβδομῆντα πέντε τοῖς ἑκατὸν σκόνι, οὔτε «ἐβάσταεν ἡ καρδιά του» νὰ ἐπιτρέψῃ πίστωσιν καὶ μιᾶς δεκάρας ἀκόμη.

Λέγουν μάλιστα, ὅτι τὸ καρβουναριό του εἶναι ὁλόκληρος ἀποθήκη ἀπὸ φορέματα. ἔπιπλα, «σημαδικὰ καὶ μπακηρικὰ» τῶν πτωχῶν πελατῶν του, οἱ ὁποῖοι τοῦ τὰ ἀφῆκαν ὡς ἐνέχειρο διὰ τὴν ἔλλειψιν χρήματος.

⁂

Ὁ κὺρ Σιδερῆς ὅμως τ' ἀποκρούει ὅλα αὐτὰ καί, διὰ νὰ πείσῃ τὸν κόσμον περὶ τοῦ ἐναντίου, συχνοπηγαίνει σ' τὴν ἐκκλησία καὶ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ παραστέκεται τὸν πατριώτη του καψιμάλη σ' τὸ παγκάρι.

Δὲν ἤργησε νὰ πάρῃ καὶ θάρρος, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ φανῇ μιὰ μέρα μετρῶν καὶ λογαριάζων ψιλὰ ποῦ ἔφερεν ἡ κηροπώλησις.

Ὁ κὺρ Σιδερῆς τὸ εἶχε κρυφὸ καμιάρι καὶ ἐλογάριαζεν, ὅτι ἀφεύκτως κι' αὐτὸς θὰ βγῇ τώρα κοντὰ «ἔμφορος» ἢ «ἐπίτροπος».

Πρὸς τοῦτο ἤλλαξε καὶ τὴν καρβουνοσκονισμένην πολυετῆ περιβολήν του.

⁂

Τέλος ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς τῶν κοινοτικῶν ἐκλογῶν καὶ ὁ κὺρ Σιδερῆς, μαζῆ μὲ τὰ πρωτοπαλλήκαρα τῶν ὑποψηφίων τσορμπατζήδων, κερνοῦσε δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ ὑπέσχετο μέλι καὶ γάλα σ' τὴν κοινότητα, ἂν τὸν «ἔβγαζε προὔχοντα».

— Ὄχι ποῦ θὰ σᾶς τὸ πῶ, μωρὲ παιδιά, ἀλλὰ θὰ τὸ διῆτε.

Αὐτὴ ἦτο ἡ στερεότυπος φράσις του εἰς κάθε ἕνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε καὶ μίαν ψῆφον.

Καὶ ὅσο ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς τόσο ὁ κὺρ Σιδερῆς ἐγίνετο πραώτερος ἀρνίου, δικαιώτερος τοῦ Ἀριστείδου καὶ ἀκριβοδικαιώτερος τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη.

Κατὰ συμβουλὴν μάλιστα συνοπαδοῦ τοῦ κόμματός του ἔδωκε πίσω καὶ τὰ «μπακηρικὰ» ποῦ εἶχεν ἐνέχειρο καὶ ἔβγαλε κάθε σκόνη ἀπὸ τὰ κάρβουνα ποῦ πουλοῦσε. Ὅταν ἐζύγιζεν ἔλεγεν:

— Τ' ἀφίνω βαρυά, βαρυά, σιὸρ Γιάγκο, γιατὶ ξέρεις....

— Χαΐρολα, κὺρ Σιδερῆ, τί τρέχει;

— Δὲν τἄμαθες;

— Ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ.

— Νά, μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα θὰ γένω κ' ἐγὼ τσορμπατζῆς, ἔτσι γιὰ νὰ κάνουμε καλὸ 'ς τὴν ἐνορία.

— Ἔτσι αἴ; Μπράβο. Ἔννοιά σου, κὺρ Σιδερῆ, ὅσο γιὰ μένα θά 'χῃς τὴν ψῆφο μου, μεῖνε ἥσυχος.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Ἔτσι γιὰ νὰ γίνῃ!.. γιὰ νὰ δείξω κ' ἐγὼ ποῦ κἄτι εἶμαι σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ ἐπρόφερε μὲ ὑπερηφάνειαν εἴκοσι Ναπολεόντων

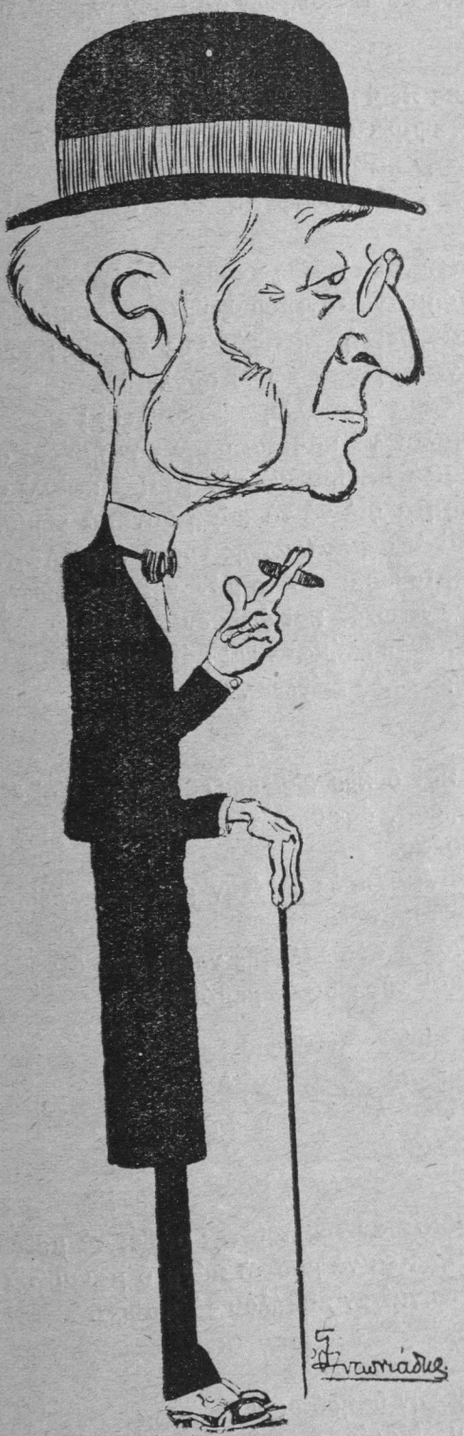

Ὁ Βέλγος κ. ΔΕ ΓΚΑΝ

μὴ ἀπελαθεὶς ὡς ἀκίνδυνος πλέον.

SISMANOGLIO FIGARO

καὶ ἄλλων τόσων προσωπικοτήτων ποῦ δὲν λέγονται οὔτε γράφονται.

⁂

Καὶ αἱ ὑποσχέσεις περὶ μελλούσης ἀναμορφώσεως τῆς ἐνορίας ἐπὶ τῶν χρυσῶν ἡμερῶν τῆς καψιμαλίας τοῦ κὺρ Σιδερῆ ἐπληθύνοντο κατ' ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὴν καθημέραν ὀλιγόστευσιν τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν του, αἱ ὁποῖαι ἐδίδοντο εἰς ρουσφέτια καὶ ἄλλα κεράσματα πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς.

Μερικοί, ἐνθυμούμενοι τὸ «ἐξῆκι» καὶ τὴν σκόνι ποῦ πουλοῦσεν ἀντὶ καρβούνων, τοῦ ἐψιθύριζαν «ἀνεμομαζεύματα, διαβολοσκορπίσματα».

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκλογῆς του τὸν ηὗρε χωρὶς καρβουνάδικο, ὡσὰν νὰ λέγωμεν χωρὶς δουλειά.

Καί, τί νὰ κάνῃ τάχα τὴν ἄλλη τὴν δουλειά;

Μήπως εἶναι εὔκολον νὰ κάθεται ὅλην τὴν ἡμέραν σ' τὸ παγκάρι διὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ δεκάρα, νὰ τὴν μετρᾷ καὶ νὰ τὴν ξαναμετρᾷ, νὰ παίρνῃ τὰ ψιλὰ ἀμέτρητα γιὰ νὰ τὰ κάμῃ χονδρὰ νομίσματα κτλ;

Τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ ὁ συμπατριώτης του ὁ κὺρ Ἀργύρης σὲ γειτονικὴ συνοικία, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορία τοῦτο μόνον διετύπωσεν, ὅτι ὁ κὺρ Ἀργύρης ἔγινε καψιμάλης πτωχὸς καὶ ἀφῆκεν ἢ μᾶλλον τὸν ἀφῆκε τὸ μανσοῦπί του μὲ τέσσαρα πέντε κτήματα καὶ κάμποσα παραδάκια, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνέδειξαν τοκογλύφο ἀλλὰ Σάϋλωκ.

⁂

Ἂν τὰ καταφέρῃ καὶ ὁ κὺρ Σιδερῆς εὖγέ του. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ τὰ καταφέρῃ, ἀφοῦ μὲ τὸν συμπατριώτη του πρώην καψιμάλη εἶναι νύχι καὶ κρέας.

Καὶ ἔπειτα συνιστῶνται πρὸς μελέτην μεθοδικῶς εἰδικὰ συγγράμματα διὰ τὴν ἀπόκτησιν πλούτου.

Ὁ κὺρ Ἀργύρης καὶ ὁ κὺρ Σιδερῆς νομίζομεν ὅτι ἔβαλαν κάτω ὅλα αὐτὰ τὰ συγγράμματα καὶ τὰς εἰδικὰς μεθόδους.

Ν. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

Ἡ χήρα εἰς τὴν μοδίστραν της ποῦ τῆς ράβει τὰ μαῦρα:

— Ἄχ! αὐτὸ δὲν ἤλπιζα νὰ μοῦ τὸ κάνῃ ὁ μακαρίτης, ἀφοῦ ἤξευρε πολὺ καλὰ πῶς δὲν μὲ πηγαίναν καθόλου τὰ μαῦρα.

Σύζυγος παρηγορῶν τὴν ὑπηρέτριαν:

— Μὴ θυμώνῃς ἔτσι, Μαρία, γιὰ τὴν κακομεταχείρησι τῆς γυναικός μου. Σὺ τοὐλάχιστον παίρνεις μισθό...

— Λοιπόν; Πῶς τὰ πηγαίνει ἡ κακομοῖρα ἡ ἐξαδέλφη; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας τὴν σύζυγόν του εἰσελθοῦσαν.

Ἡ Κατίνα ἐστέναξε. Πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἰδῆ τὴν ἀσθενῆ. Ἀλλοίμονον! Ἔπρεπε νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα. Ὁ ἰατρὸς σχεδὸν τὸ εἶπε καθαρά. Ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τὸ πολύ, τετέλεσται.

Ὁ σύζυγος συνέσπασε τὸ πρόσωπον εἰς μορφασμὸν οἴκτου. Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἐξέφρασε μεγάλην ἀπελπισίαν.

Ἡ ἑτοιμοθάνατος ἦτο μία ἡλικιωμένη κυρία, πρώτη ἐξαδέλφη τῆς Κατίνας. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔβλεπον παρὰ μόνον ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ ἔτους εἰς ἐπισήμους ἡμέρας. Χήρα ἀρχαίου δικαστικοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἀπεσύρθη τοῦ κόσμου, διέκοψε πᾶσαν σχέσιν καὶ ἔζη μεμονωμένη, γλίσχρως, εἰς ἕνα πτωχικὸν σπίτι, φιλάργυρος εἰς βαθμὸν προξενοῦντα φρίκην.

Τὸ πάθος αὐτὸ τῆς φιλαργυρίας ἔσχε κακὰ ἐπακόλουθα. Διαιτωμένη ἀνεπαρκῶς, καταδικάσασα ἑαυτὴν εἰς τροφὴν ἐλεεινήν, εἰς πεῖναν σχεδόν, εἶχεν ἀδυνατήσει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸν κρυολόγημα κατέκειτο τώρα κλινήρης εἰς κατάστασιν ἐπίφοβον. Εἰς μάτην ἐκλήθησαν οἱ καλλίτεροι ἰατροί. Ἄνωθι τῆς κλίνης της, ἐν τῷ σκότει καὶ τῷ μυστηρίῳ, ὁ θάνατος ἠκόνιζε τὸ δρέπανόν του.

— Λοιπὸν τὴν χάνομεν; ἐπανέλαβεν ὁ σύζυγος εἰς τόνον ἀρκούντως θεατρικόν.

— Ἀπελπισία, ἀπαντᾷ ἡ Κατίνα. Καὶ τί νὰ κάμω ποῦ δὲν ἔχω μαῦρο φόρεμα. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ παραγγείλω ἕνα πένθιμο...

— Θὰ χρειασθῇς καὶ ἕνα καπέλλο.

— Ναί, εἶδα προχθὲς εἰς τὸ φιγουρίνι ἕνα κομψὸν σχέδιον...

— Βέβαια! Βέβαια! Ἀλλὰ θὰ λάβῃς ἀνάγκη καὶ ἕνα βέλο ἀπὸ κρέπ.

— Τί νὰ γείνῃ! Μπορῶ νὰ κάμω καὶ διαφορετικά!

Καὶ πράγματι. Ἡ ἐπιθάνατος ἦτο μία ἁπλῆ ἐξαδέλφη· βαθμὸς δηλαδὴ συγγενείας ὄχι πολὺ σοβαρός. Ἀλλὰ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος ἀφοῦ αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη κληρονόμος της;

— Ἔχεις δίκαιον· τὸ πένθος πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν κληρονομίαν. Πάρε καὶ ἕνα βέλο· θὰ σοῦ πηγαίνῃ ἄλλως τε ὡραῖα!

Καὶ ἐν διαχύσει περιεπτύχθη καὶ ἐφίλησε τὴν γυναῖκά του, τὴν ξανθὴν καὶ ἄσπρην σὰν γάλα.

— Θὰ εἶσαι θαυμασία μὲ τὰ μαῦρα!

— Λές; ὑπέλαβεν ἐκείνη ἀκκιζομένη φιλαρέσκως.

— Ἀμφιβάλλεις, χρυσό μου;

— Μὰ θὰ προφθάσῃ τάχα ἡ μοδίστρα νὰ μοῦ τὸ ἑτοιμάσῃ! Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα. Κι' αὐτὴ ἡ εὐλογημένη, νὰ μὴ μᾶς δώσῃ διόλου καιρόν. Νᾶταν νὰ τὰ τίναζε μεθαύριο τοὐλάχιστον... Ἀλήθεια! Ἄκουσε! Σ' ἀρέσει τὸ γοῦστό μου; Σκέπτομαι νὰ παραγγείλω ἴσια τὴ φούστα καὶ τὸ κορσὲ νὰ γείνῃ ἔτσι.

Καὶ διὰ τῶν χειρῶν διέγραψεν ἐπάνω της φανταστικὰς γραμμάς, μεθ' ὃ ἔκαμε πῶς σουφρώνει τὸ ἀνύπαρκτον πένθιμον φόρεμα.

— Ἀριστούργημα! ἀπήντησεν ὁ σύζυγος. Καὶ τὴν ἐφίλησεν ἄλλην μίαν φοράν.

Τὸ φόρεμα τὸ πένθιμον ἡτοιμάσθη τὴν ἑπομένην καὶ ἐκρέματο ἤδη εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἡ Κατίνα τὸ ἐδοκίμασεν ἐπανειλημμένως καὶ τὸ ηὗρεν ἐξόχως ἐπιτυχές. Εὖγε τῆς μοδίστρας! Ὅ,τι πῇς ἀξίζει.

Ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ἡ ἐξαδέλφη δὲν ἀπέθνησκε. Παρῆλθεν ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη ἡμέρα ἄπρακτος. Ἡ ἐξαδέλφη ὅμως δὲν ἐνοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀκόμη τὸν μάταιον καὶ ψεύτικον αὐτὸν κόσμον. Ἔλεγες ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆρε ἐπ' ὤμων τὸ δρέπανόν του καὶ ἀπήρχετο. Ναὶ μὲν ἡ ἀσθενὴς δὲν ὡμίλει· ἀλλὰ κατεβρόχθιζε τακτικὰ τὴν μίαν ὀκᾶν τὸ γάλα της καὶ ἐφαίνετο ὅτι ὄχι μὲ ὀλίγην ὄρεξιν θὰ κατεβρόχθιζεν ἄλλην μίαν ἀκόμη.

Καὶ ὁ ἰατρός της κάθε φορὰν ἔφευγεν ἀπορῶν καὶ ἐκπληττόμενος. Περίεργον! τί νὰ συμβαίνῃ ἄρά γε;

Ἐπέρασε μία ὁλόκληρος ἑβδομὰς ἀκόμα καὶ τὰ πράγματα εὑρίσκοντο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Τώρα μάλιστα ἡ ἐξαδέλφη, ἐκτὸς τοῦ γάλακτος, ἤρχισε νὰ καταιβάζῃ καὶ ἀρκετὸν ψωμί, ἠκόνιζε δὲ τοὺς ὀδόντας καὶ διὰ κανὲν μπιφτέκι, κανὲν αὐγὸ φρέσκο. Ἔπειτα τῆς ἐγουστάρισε καὶ λίγο κρασὶ δυνατὸ παλαιό. Ἡ Κατίνα καὶ ὁ σύζυγός της τῆς τὰ ἐπρομήθευον ἀγογγύστως. Τί νὰ κάμουν; Εἶχαν, βλέπετε, καὶ καθῆκον ἀπέναντι τοῦ κόσμου. Ὕστερα, μιὰ καὶ μιὰ ποῦ θὰ πεθάνῃ, ἂς πάῃ τοὐλάχιστον εὐχαριστημένη καὶ χορτάτη ἡ κακομοῖρα!...

Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ ἐξαδέλφη ἦτο στὸ πόδι. Ζωηρά, ροδοκόκκινη, ἀληθινὴ νεκρανάστασις. «Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγία! τί θαῦμα πάλιν ἦτον αὐτό!» Αὐτὴ ἔγινε καλλίτερα ἀπὸ πρίν.

— Ἀααα! Τώρα ἐνόησα, εἶπεν ὁ ἰατρός, τύπτων τὸ μέτωπον ὡσεὶ ἀναζητῶν τὰ ἐπιστημονικά του συμπεράσματα. Καλέ, αὐτὴ 'πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα... Ἅμα ἐχόρτασε, ἔγεινε καλά!...

Ἡ Κατίνα καὶ ὁ σύζυγός της ἐκύτταξαν μετὰ φιλοσοφικῆς μελαγχολίας τὸ πένθιμον φόρεμα. Κρῖμα 'ς τὰ ἔξοδα. Κρῖμα στοὺς κόπους! Κρῖμά ποῦ θὰ τῆς ἐπήγαιναν τόσον ὡραῖα τὰ μαῦρα!

Μίαν ἡμέραν, ὅπου εἶχαν προσκαλέσει εἰς τὸ γεῦμα τὴν ἐξαδέλφην, αὕτη ἀφοῦ ἔφαγε θηριωδῶς καὶ ἐνῷ ἀκόμη ἐμάσα τὴν τελευταίαν μπουκιά:

„Η ΔΕ ΓΥΝΗ ΝΑ ΦΟΒΗΤΑΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ"

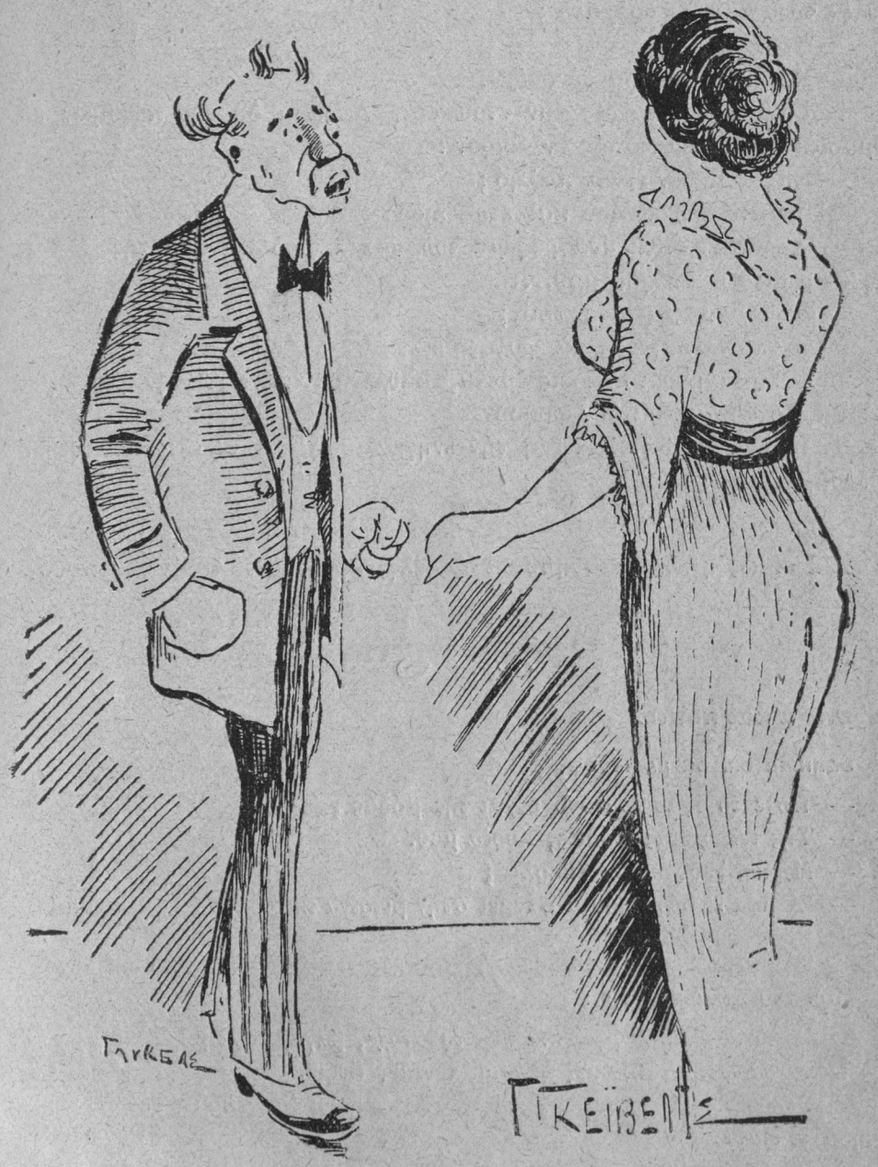

— *Βρὲ γυναῖκα ; Μὲ τὸν σύντροφό μου ἠῦρες νὰ τὰ σιάξῃς ;*

— *Μά, δὲν μ᾽ εἶπες, ἄνδρα μου, πῶς τώρα μὲ τὴς ἀναδουλειὲς συμφωνήσατε νὰ τἄχετε ὅ λ α συντροφικά ;*

— Καϋμένη Κατίνα, τῆς λέγει· τί φορέματα καὶ κακὸ ποῦ ἔχεις! Ἐπῆγα καὶ τὰ εἶδα τὴν ὥρα ποῦ ἔκαμνες τὴς κοτολέτταις, Ἀλλὰ γιατὶ φυλᾷς τόσα παληὰ φορέματα;

— Τί παληά;

— Νά, πᾶμε νὰ σοῦ τὰ δείξω.

Καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν ντουλάπα. Δείξασα δὲ τὴν πένθιμον ἐνδυμασίαν ποῦ ἐκρέματο εἰς ἓν ἄκρον:

— Νά! αὐτὸ δὲν εἶναι παληό;

Ἡ Κατίνα ἐκοκκίνησε καὶ ἐτραύλισε:

— Ἀλήθεια! εἶναι ἕνα φόρεμα ποῦ ἔκαμα στὸ θάνατο τῆς Ἄννας, τῆς ἀνηψιᾶς τοῦ ἀνδρός μου....

— Θὰ τὸ ξαναφορέσῃς πλιά;

— Δὲν πιστεύω. Θεὸς νὰ φυλάξῃ!

— Αἴ! δὲν μοῦ τὸ δίδεις ἐμένα, καϋμένη Κατίνα; Στὴν ἡλικία μου πλέον ἄλλο ἀπὸ μαῦρα δὲν φοροῦν.

Ἡ Κατίνα ἐδέχθη. Ἐκείνη τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν κατέκλυσε δι' ἀσπασμῶν.

Καὶ οὕτως ἡ νεκραναστηθεῖσα ἐξαδέλφη ἐφόρεσε τὸ ἴδιόν της πένθος.

Ω.

Ἔξυπνα καὶ κουτά.

DERNIER CRI DE LA MODE.

— Ὥστε τὸ ὕφασμα αὐτὸ εἶναι τῆς μόδας;

— Τῆς τελευταίας μόδας, κυρία μου.

— Μήπως ξεθρωιάζει εὔκολα;

— Ἄ μπᾶ! δυὸ χρόνια στέκει στὴν βιτρίνα καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε.

⁂

Πρὸ τοῦ Δικαστηρίου:

Ὁ ἐνάγων.— Ἄθλιε, μασκαρᾶ, πρόστυχε, βαγαμπόντη!

Ὁ ἐναγόμενος.— Βλᾶκα, ἡλίθιε, τενεκέ, ἄτιμε.

Ὁ πρόεδρος.— Παρακαλῶ, παρακαλῶ, κύριοι! Ἀκόμη δὲν σᾶς ἠρώτησα τί εἶσθε.

⁂

Στὸ γαλακτοπωλεῖον.

— Γκαρσόν, στὸ γάλα μου μέσα βρῆκα δύο μυῖγες.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, κύριε.

— Μὰ ὀφοῦ στὸ λέω.

— Περίεργο! καὶ ὅμως ἐγὼ τὴς ἔβγαλα ὅλες πρὶν σᾶς τὸ φέρω.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἡ βαρώνη Δὲ Καρμοὺλ πρὸς τὸν ἀββᾶν Φωμπαίν.

Νίτσα, τῇ 13 Δεκεμβρίου.

Ἀγαπητέ μου Ἀββᾶ,

Εἶσθε εἷς ἅγιος! Τοῦτο εἶναι γεγονὸς καὶ τρέφω τὸ μεγαλείτερον σέβας πρὸς ὑμᾶς, μολονότι εἶσθε νέος, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι μία πολὺ γηραιὰ γυνή, μήτηρ καὶ μάμμη. Οὐδεὶς κάλλιον ἐμοῦ γνωρίζει τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετάς σας. Σᾶς παρηκολούθησα μετὰ προσοχῆς κατὰ τὰς εἰς Μαδαγασκάρην καὶ Δαχομαίην ἐκστρατείας σας. Ὑπήρξατε θαυμάσιος! Πληγωμένον, βασανισμένον, ἡμιθανῆ ἐδέησε νὰ σᾶς διατάξωσιν ἐντόνως οἱ ἀνώτεροί σας ἵνα ἐπανέλθητε εἰς Παρισίους, ἔνθα δὲν συναινεῖτε νὰ διατρίψετε εἰμὴ μόνον ὅσον χρόνον ἀπαιτεῖ ἡ νοσηλεία σας, εἰς ἣν ἄκων ὡσαύτας ὑπεβλήθητε.

Γνωρίζω, τὸ ἐπαναλαμβάνω, πάντα ταῦτα καὶ σᾶς σέβομαι καὶ σᾶς θαυμάζω ὡς ἱεραπόστολον. Μανθάνω ὅμως, τώρα μόλις, ὅτι ὡς ἐξομολογητὴς εἶσθε ὁ πλέον ἀδέξιος μεταξὺ ὅλων.

Ὡς ἐξομολογητὴς νεαρῶν γυναικῶν τοὐλάχιστον. Ἐγὼ ἐξωμολογήθην εἰς ὑμᾶς δὶς ἢ τρὶς καὶ τὰ πάντα διεξήχθησαν καλῶς. Πλήν, ποίαν σημασίαν ἔχει ἡ ἐξομολόγησις γραίας γυναικὸς τῆς ἡλικίας μου; Μερικαὶ κακολογίαι καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν εἶναι πλέον δι' ἐμὲ ἡ ἐποχὴ (παρ' ὀλίγον νὰ εἴπω «φεῦ» λησμονοῦσα ὅτι ὁμιλῶ εἰς ἕνα ἅγιον) δὲν εἶναι πλέον δι' ἐμὲ ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων γυναικείων ἁμαρτημάτων....

Μήπως ὅμως ἐπεριμένατε νὰ συλλέξητε ἐξομολογήσεις ἐπίσης ἀσημάντους ὅταν σᾶς ἔπεμψα καὶ τὴν ἐγγονήν μου Λουκιανήν, τελευταίως ὑπανδρευθεῖσαν μὲ τὸν ὑποκόμητα Λούη Δὲ Λαφάϊγ; Ἠλπίζατε ν' ἀκούσητε τὰ ἰδικά μου ἀβλαβῆ παραληρήματα καὶ ἀπὸ τὰ δεκαεννεαετῆ αὐτὰ χείλη; Καὶ εἰς τὴν νέαν αὐτὴν καρδίαν, τὴν τόσον πλήρη ζωῆς, νὰ εὕρετε ἐμοῦ τῆς ἑξηκονταετοῦς μετανοούσης τὰς ψυχρὰς ἀρετάς; Τὸ πιστεύω, διότι τόσον σκληρὰ ἐπεπλήξατε τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν μικράν, ὥστε ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριόν σας δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκειότητα. Ἐπῆρε τὴν πρώτην διὰ Νίτσαν ἁμαξοστοιχίαν καὶ ἦλθε νὰ ριφθῇ, κατατεθορυβημένη, κλαίουσα, εἰς

SISMANOGLIO MEGARO

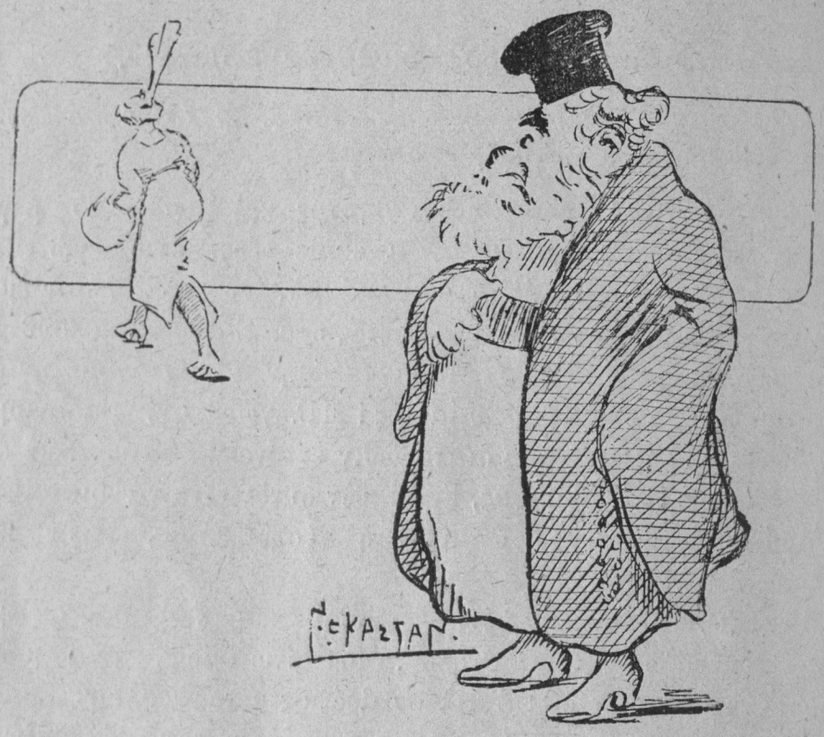

— Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν . . .

τὰς ἀγκάλας τῆς γηραιᾶς της μάμμης. Τὴν ἐφίλησα, τὴν ἐθώπευσα, τὴν καθησύχασα ὅσον ἠδυνάμην κάλλιον. Ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαροῦ τινος συμβάντος, περὶ πρωΐμου τινος ἀπιστίας τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ Λαφάϊγ, ἀνακαλυφθείσης παρὰ τῆς Λουκιανῆς.

Ἀλλ' ὅταν ἡ προσφιλής μου μικρὰ καθησύχασεν ὀλίγον, τὴν ἐξήτασα μετὰ λεπτότητος μεγάλης. Ἡμῶν τῶν γραιῶν οἱ λόγοι εἶναι ὅπως οἱ δάκτυλοι ποῦ γνωρίζουν νὰ ἐπιψαύουν ἀνωδύνως τὰς πληγάς.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπέτυχον ἢ ἀναφωνήματά τινα ἀόριστα, οἷα: «Ἄ μάμη μου, τί δυστύχημα...». «Δὲν ἐγνώριζον ἐγώ, ὅτι ἦτο κακόν...». «Μοὶ εἶχον εἰπεῖ ὅτι μία γυνὴ ὀφείλει ὑπακοὴν εἰς τὸν ἄνδρα της!...». «Θεέ μου! Θεέ μου! Πῶς νὰ ζήσω μὲ τὸν Λούη πλέον!...».

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις διέκρινον διαυγέστερα εἰς τὸ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΜΑΣ

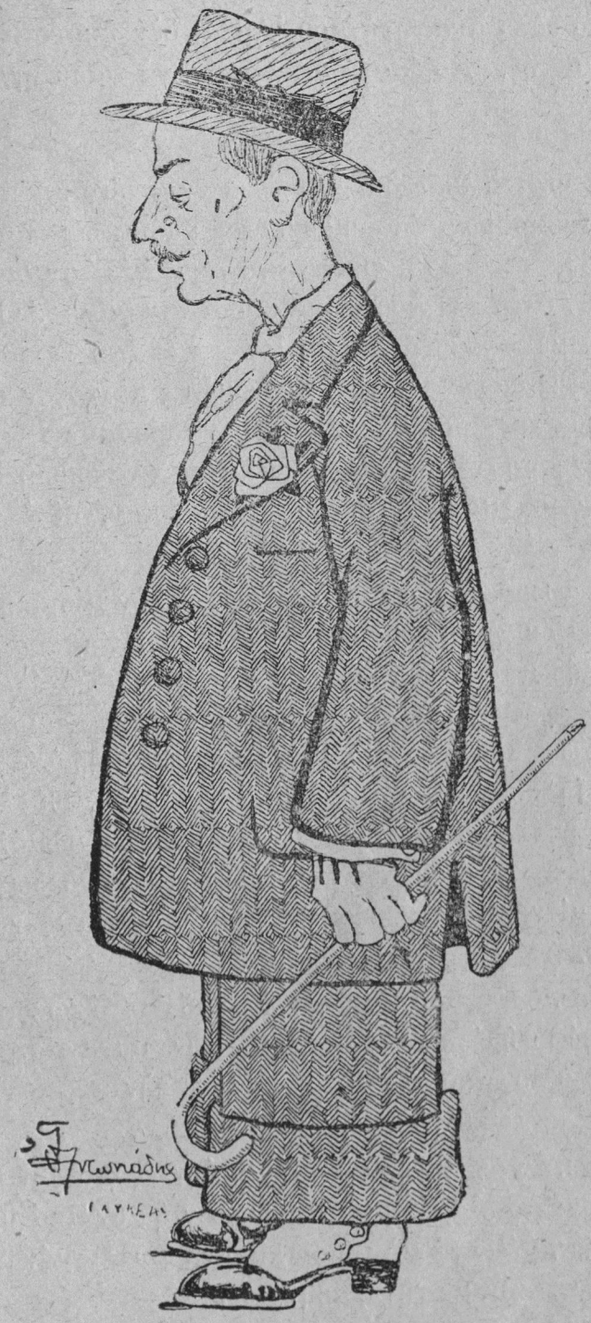

Ὁ ραντιέρης.

σκότος τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἐν κυματώδει καταστάσει καρδίας. Ἠννόουν θαυμασίως τὴν περίπτωσιν τῆς Λουκιανῆς. Ὑμεῖς, λυποῦμαι νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀγαπητέ μου Ἀββᾶ, δὲν ἠκούσατε τίποτε εἰς τὴν καρδίαν αὐτήν. Ἀφήσατέ με, λοιπόν, νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

Ἡ Λουκιανὴ ὑπανδρεύθη δεκαεννέα ἐτῶν, κοτόπιν διετοῦς βίου χοροεσπερίδων, ἐκδρομῶν, ταξειδίων εἰς λουτροπόλεις κτλ. βίον, ὅστις εἶναι τώρα, φαίνεται, τὸ κατάλληλον διὰ τὰς νεάνιδάς μας σπόρτ, ὅπερ τὰς προετοιμάζει διὰ τὸν γάμον. Ὅλα ταῦτα ἀναμεμιγμένα μὲ πολλὰς ἀνοησίας λεγομένας ἀπὸ ὡραίους κυρίους, μὲ πολλὰς λέξεις διφορουμένας, ἀκουομένας μὲ τὸ ἓν μόνον οὖς, κακῶς ἐννοουμένας ἀσφαλῶς, ἀλλ' ἀφυπνιζούσας ἐν τούτοις ἐν τῇ ψυχῇ κἄποιαν ἀνησυχίαν— εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀνατροφὴ διὰ νὰ ἐξάπτῃ τὴν περιέργειαν μιᾶς παρθένου τὴν ὁποίαν, οὐχ' ἧττον ἀφήνει ἀμαθῆ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Λούη Δὲ Λαφάϊγ, τὸν μνηστῆρά της, οὗτος ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς σχολῆς μέχρι τοῦ τριακοστοῦ του ἔτους, ποῦ συνεπλήρωνε τότε, ὑπῆρξεν εἷς τῶν μανιωδεστέρων παραλυμένων. Κακοκεφαλιές, τρέλλες τῆς καρδιᾶς καὶ μονομαχίαι, ἰδοὺ ἡ συγκεφαλαίωσις τοῦ βίου του. Τοῦτο ἀκριβῶς μ' ἐδελέασε καὶ μ' ἐνεθάρρυνε. Μὴ κάμνετε μορφασμούς, Ἀββᾶ μου. Εἷς ἐκδεδιαιτημένος ἀηδιάζων τὰς παραλυσίας. ἐὰν εἶναι ἀκόμη ρωμαλέος καὶ φαιδρὸς (ἡ περίπτωσις ἀκριβῶς τοῦ Λούη) εἶναι ἐνδεδειγμένος ὅπως καταστήσῃ μίαν ἐνάρετον κόρην εὐτυχῆ· τὸ ἀπέδειξεν ἄλλως τε ὁ κατεργάρης.

Ὁ Λούης, ὅστις μοῦ ἤρεζε πολὺ καὶ ὅστις (ἔχω τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸ πιστεύω) ἠρέσκετο ἐπίσης εἰς τὴν συναναστροφήν μου, μοῦ εἶχε, πολὺ πρὸ τοῦ γάμου του, ἐκθέσει τὴν πορείαν, ἣν θὰ ἐτήρει μετὰ τῆς μελλούσης ὑποκομήσσης.

«— Θέλω, ἔλεγε, καμμία ἐκ τῶν πρώην ἐρωμένων μου νὰ μὴ ὑπῆρξε τόσον ξετρελλαμένη μαζῆ μου ὅσον ἡ γυναῖκά μου. Καὶ ἐξ ἀμοιβαιότητος, θέλω νὰ μὴν ὑπῆρξά ποτε ξεμυαλισμένος δι' ἄλλην γυναῖκα τόσον, ὅσον μὲ τὴν ἰδικήν μου.

Ὅταν εἶδον λοιπὸν τὸν ὑποκόμητα νὰ περιτριγυρίζῃ τὴν μικράν μου Λουκιανήν, ὅταν εἶδον αὐτὴν κολακευομένην ἐκ τῶν

— Ἀλλὰ μὲ 45 χρόνια ποῦ ἔχω δεσποινὶς εἶμαι ἀρκετὰ νέος διὰ ν' ἀποβλέψω εἰς τὴν χεῖρά σας.

— Εἰς τὰ 45 εἶναί τις πράγματι νέος διὰ νὰ ἐκλεγῇ γερουσιαστὴς ἢ διὰ ν' ἀποθάνῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ νὰ νυμφευθῇ.

ἐρωτικῶν περιποιήσεών του, ἔριψα τὰ δύο νέα ὄντα εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τοῖς εἶπον:

— Συζευχθῆτε, τέκνα μου, καὶ δώσατέ μοι ταχέως μικρὰ δισέγγονα· ἔχω μίαν πολὺ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ καταστῶ προμμάμη.

Ὁ Λούη Λαφάϊγ μόλις ἐνυμφεύθη ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ πρόγραμμά του καὶ ἡ ὑποκόμησσα δὲν ὑπέφερεν ἐξ ἀνίας κατὰ τὸ γαμήλιον ταξεῖδι. Ἡ Λουκιανὴ σᾶς ἀφηγήθη τὰ πάντα, ἀββᾶ μου; Ἀμφιβάλλω· ἐν πρώτοις εἶναι δυσκολώτερον νὰ ἐξηγήσῃ

ταῦτα, ἔστω καὶ ὄπισθεν δικτυωτοῦ ξυλίνου εὑρισκομένη, εἰς ἕνα νέον ἱερέα ὡς ὑμεῖς παρὰ εἰς μίαν γραίαν μάμμην ὡς ἐγώ. Ἄλλως τε, ἐγώ, ἐνῷ μοὶ ἔκαμνε τὰς μικράς της ἀποκαλύψεις, τὴν ἐνεθάρρυνον, τὴν ἐθώπευον, τὴν ἠσπαζόμην καί... ἡ ἀφήγησις ἐξελίσσετο ἀφ' ἑαυτῆς. Ἐνῷ, ὑμεῖς, ἀγαπητὲ ἀββᾶ, φαίνεται ὅτι ἐτύπτετε τὸ δικτυωτὸν καὶ ὅτι ἐφευρίσκετε τιμωρίας. Τί ἁμάρτημα ἔκαμε λοιπὸν ἡ προσφιλὴς μικροῦλα; Ἀφῆκε νὰ τὴν λατρεύσῃ ὁ σύζυγός της καὶ αὐτὴ τὸν ἐλάτρευσε μὲ ὅλην της τὴν καρδίαν. Τῷ ἀφιερώθη ψυχῇ καὶ σώματι ὡς μία ἐρωμένη. Δὲν ἠσθάνθη καμμίαν ἀποστροφήν, διότι ὁ Λούη τῇ ἤρεζεν ἀπείρως. Δὲν εἶχε τύψεις, διότι ἦτο σύζυγός της καὶ διότι τῇ εἶχον εἰπεῖ «Ἄφες τὸν σύζυγόν σου νὰ σὲ ὁδηγῇ». Καὶ οὔτε λέξιν ἐξ ὅλων τούτων δὲ θὰ σᾶς ἔλεγεν ἂν αἱ παράδοξοι κι' ἐπίμονοι ἐρωτήσεις σας δὲν τῇ ἀπέσπων τὸ μυστικόν της ῥάκος πρὸς ῥάκος.

Ἀντιλαμβάνεσθε τώρα, ἀγαπητέ μοι ἀββᾶ, τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγαγεν εἰς τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον αὐτὴν ψυχὴν ἡ ἀποστολικὴ ἀγανάκτησίς σας; Ἡ Λουκιανὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐξομολογητήριόν σας μὲ συνείδησιν ἥρεμον, πεπεισμένη ὅτι ἦτο μία ἐξαιρέτως τιμία γυνή... Ἐξῆλθε περίτρομος, μὴ γνωρίζουσα πλέον τί ἐπιτρέπεται μεταξὺ συζύγων καὶ τί ἀπαγορεύεται· λατρεύουσα ἀκόμη τὸν Λούη καὶ φοβουμένη αὐτὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε δὲν εὗρεν ἄλλο καταφύγιον ἐναντίον τοῦ τρόμου καὶ τῆς θλίψεώς της ἢ τὴν ἀγάπην τῆς μάμμης της... Ἂν ὅμως δὲν ὑπῆρχον ἐγώ;

Αἱ θεωρίαι σας περὶ συζυγίας, καλέ μου Ἀββᾶ, δὲν θὰ μὲ πείσουν, σᾶς προειδοποιῶ, ὅπως συνέβη μὲ τὴν ἐγγονήν μου. Ἔζησα πολὺ καὶ εἶμαι ἐπίμονος. Δὲν θὰ μὲ πείσητε ποτὲ ὅτι δύο νεαραὶ ὑπάρξεις, ὡς ὁ Λούης καὶ ἡ Λουκιανή, ὀφείλουν νὰ ἐκπληροῦν τὰ συζυγικά των χρέη μὲ τόσην σοβαρότητα ὡσὰν ἀκόμη ὁ δήμαρχος περιβεβλημένος τὴν ταινίαν του ἐξήσκει τὴν ἐποπτείαν του.

Γελῶ μόνη ἀληθῶς, σκεπτομένη τὴν σκηνὴν μεταξὺ δύο ἐγγάμων νέων οἵαν τὴν ὀνειροπολεῖτε:

«— Κυρία, ἂν ἐπιθυμεῖτε θὰ δώσωμεν τὸ φῶς εἰς ἕνα χριστιανόν!...

«— Κύριε, εἶμαι ἀφοσιωμένη θεραπαινίς σας!...

«— Πρὶν ἢ ἐνώσωμεν τὰς προσπαθείας μας, κυρία, ἀναλογισθεῖτε καλῶς, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι αὗται δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν ἢ τὴν διαιώνισιν τοῦ εἴδους μας. Ὅσον ἀφορᾶ ἐμέ, προτίθεμαι νὰ προσηλώσω τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τῶν διαφόρων σταδίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ μετά τινα ἔτη ὁ υἱός μας, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ Θεὸς μᾶς δώσῃ ἕνα υἱόν».

«— Ἐγώ, κύριε, συμπράττουσα μεθ' ὑμῶν ὅσον δύναμαι καλλίτερον, θ' ἀναμιμνήσκωμαι τῶν περὶ ἀνατροφῆς τῶν κορασίων διατριβῶν τοῦ Φενελῶνος, τὰς ὁποίας σήμερον τὴν πρωΐαν ἀνέγνωσα».

Λοιπόν, Ἀββᾶ μου, μολονότι εἶσθε εἷς ἅγιος κ' ἐγὼ μία ἁμαρτωλή, σᾶς δηλόνω ὅτι ἀπατᾶσθε ἀπὸ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, μ' ἐννοεῖτε, ἀπόψεως, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ἔχω πληρέστατα δίκαιον.

Τὸ νὰ λατρεύεται ἓν ζεῦγος, ὅπως ὁ Λούης καὶ ἡ Λουκιανή, εἶναι θεάρεστον· διότι ἓν παράδειγμα ὡς τὸ ἰδικόν των διδάσκει κατὰ τῆς μοιχείας, πολὺ περισσότερα ἢ τὸ εὐγλωττότερον κήρυγμά σας. Ὅσον δὲ ἀφορᾶ τὴν «μοοορφὴν» τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει· ἡ γνώμη μου εἶναι αὐτή. Ἀφ' ὅτου ὁ κόσμος εἶναι κόσμος ὁ ἔρως ὑφίσταται καὶ οἱ κανόνες του σχεδὸν δὲν μεταβάλλονται. Τὸ σφάλμα, ἐὰν ὑπάρχει, εἶναι τοῦ Θεοῦ· καὶ θὰ ἦτο μὰ τὴν ἀλήθειαν ἄνοιττον ἂν ἐθύμωνε διὰ τοῦτο...

Ἰδού, ἀγαπητέ μου Ἀββᾶ, τί εἶπον εἰς τὴν ἐγγονήν μου. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἔχει πρὸς τὴν μάμμην της, ἀπήλαυσα τὴν χαρὰν νὰ τὴν πέμψω, ἀπόψε μάλιστα, καθησυχασμένην καὶ περιχαρῆ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἀνησυχοῦντα ἤδη.

Μὴ ἐκπλαγῆτε ἂν δὲν ἐξομοληγηθῇ πλέον εἰς ὑμᾶς. Θὰ τὴν στείλω εἰς ἕνα πνευματικὸν εἰδικὸν διὰ τὰς νεαρὰς γυναίκας καὶ ὁ ὁποῖος, λέγουν, εἶναι πλήρης ἐπιεικίας. Ἐγὼ σᾶς μένω πιστὴ καὶ δύνασθε, ὅταν ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους, ν' μ' ἐπιπλήξητε καὶ νὰ μὲ τιμωρήσητε ὅπως θέλετε. Μέχρι τότε ὅμως μελετήσατε τὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας τολμῷ νὰ σᾶς δώσῃ ἡ γηραιὰ ἁμαρτωλή σας.

Ἐκεῖνο, ὅπερ σᾶς κάμνει νὰ χάνετε ὡς πνευματικὸς εἶναι—εἶμαι ὑπερβεβαία—ὅτι ὑπῆρξατε ἱεραπόστολος. Φαντάζεσθε πάντοτε ὅτι ἔχετε νὰ κάμετε μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς Ἀφρικῆς. Κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ πάθους τοιοῦτοι πίθηκοι, τ' ὁμολογῶ, θὰ εἶναι φρικωδῶς ἀηδεῖς, καὶ εἰς τὴν θέσιν σας θὰ τοῖς ἀπηγόρευον ν' ἀναπαράγωνται...

MARCEL PREVOST

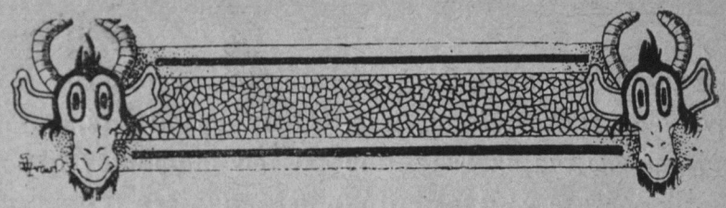

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Η ΛΑΣΠΗ

Παρ'όλας τὰς προσπαθείας τοῦ νέου δημάρχου μας τὸ οὐσιωδέστερον προϊὸν τῶν δρόμων μας ἐξακολουθεῖ ἐν ἀφθονίᾳ νὰ ραίνῃ τοὺς διαβάτας τῶν σκυθρωπῶν ὁδῶν μας καὶ τὸ παλαιὸν δίστιχον

«λάσπη, σκυλλιά, χαμάληδες κ.τ.λ»
δὲν ἀπώλεσε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξίαν.

Λέγομεν ἀπὸ τὴν ἀξίαν του, διότι μὴ νομίσητε πῶς καὶ ἡ λάσπη δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ἀξίαν της καὶ ὄχι ὀλίγην μάλιστα... Ναί, ἀγαπητέ· ἡ λάσπη εἶναι ὁ ἀκούραστος ζωγράφος εἰκόνων, τὰς ὁποίας οὐδενὸς πραγματιστοῦ ἀκόμη ὁ χρωστὴρ κατώρθωσε νὰ ἀποτυπώσῃ. Ἰδοὺ μία.

...Μὲ ἀνασηκωμένο τὸ μεταξωτὸ φόρεμα λίγο περὶ πάνω ἀπὸ τὴν στεφάνι τῆς ὑψηλῆς μπότας της, λίγο περὶ κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο ἐλαστικὸ δαχτυλίδι τοῦ χυτοῦ της ποδιοῦ σὲ τρόπο καὶ θέσι ποῦ νὰ φέρνῃ ρῖγος σὲ ὅποιον τὴν κυττᾷ,-σιγὰ σιγὰ πατῶντες στὶς μύτες περνᾷ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο.

Τί λάσπη, Θεέ μου!

Ὁ κόσμος ὅλος στέκεται σὰν χάχας—ὁ κόσμος εἶναι, πάντα χάχας—καὶ τὴν κυττᾷ μὲ τεντωμένα τὰ μάτια, μὲ τεντωμένα τὰ νεῦρα καὶ αἰσθάνεται νὰ ἐξεγείρωνται μέσα του ὅλα τὰ κτηνώδη ἔνστικτά του, καὶ καταλαμβάνει τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ μὲ ὁρμὴ μέσα ἀπὸ τὶς φλέβες στὴ καρδιὰ μὲ ὁρμὴ ἀκατάσχετη... σὰν νὰ ἤθελε νὰ βγῇ ἔξω.

Ὅλο περπατεῖ σιγὰ σιγά, γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ σεβρὸν τοῦ μποτινιοῦ καὶ τὴν μαύρη μεταξωτὴ κάλτσα καὶ τὴ μυστικὴ δαντέλλα...ἐπαπειλούμενα ὅλα ὑπὸ τοῦ βορβόρου.

Καὶ ἐν ᾧ περιπατεῖ ὑπερήφανος ἀκούει τὸν κόσμον νὰ ψιθυρίζει γύρω της. Καὶ ὁ ἥλιος ἀκόμη ποῦ τὴν θωρεῖ ἀπὸ κεῖ ψηλὰ καὶ τὴν λιγουρεύει καὶ τὴν λαχταρᾷ ἔχει καὶ αὐτὸς ἀφήσῃ τὴν δουλειά του καὶ κάθεται—τεμπέλης καλλιτέχνης—σὰν σαστισμένος ἀπὸ τὰ θέλγητρά της καὶ χαράζει μὲ συγκεχυμένες σκιὲς τὸ σκίτσο της ἐπάνω στὸν μουσκεμμένο δρόμο!

Καὶ ἐγὼ ποῦ στέκομαι ἐκεῖ στὸ πλάϊ καὶ κάμω πλατωνικὸ ἔρωτα μὲ μιὰ βιτρίνα ἐμπορικοῦ...ρίχτω δειλὰ δειλὰ τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸν κομψὸν ἀμφορέα, ποῦ ἀποκαλύπτεται ψαύων ἀκροθιγῶς τὴν λάσπη καὶ ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν μιὰ θαυμάζω τὴν καλαισθησίαν τοῦ δημιουργοῦ, ἀπὸ τὴν ἄλλη φουρκίζομαι μαζῆ του καὶ θυμόνω καὶ βλαστημῶ γιατὶ ἐκάθισε καὶ μ' ἔκαμε ἄνθρωπο καὶ δὲν μ' ἄφηνεν ὅπως ἤμουνα πρῶτα...*λάσπη*.

Ἡ Σκνῖπα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ τελευταία κατοικία.—Ἁπλῆ ἔκφρασις, τῆς ὁποίας γίνεται χρῆσις κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν, ἀφοῦ ὁ ὁδηγούμενος εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν μακαρίτης δὲν εἶναι μόνιμος ἐντὸς αὐτῆς, Κοινοποιήσεις τῶν σεβαστῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν, δημοσιεύόμεναι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰς ἐφημερίδας, προσκαλοῦν τοὺς ἔχοντας συγγενικοὺς τάφους νὰ σπεύσουν ὄχι εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν τοῦ μακαρίτου ἢ τῆς μακαρίτιδος, ἀλλ' εἰς τὰ πανσέβαστα ἐπιτροπικὰ ἢ τὰ σεπτὰ παγκάρια διὰ ν' ἀνανεώσωσι τὰ ἐνοικιαστήρια, πληρώνοντες, ὡς ἐγγυηταί, τὰ καθυστερούμενα καὶ τὰ τρέχοντα ἐνοίκια, ἐὰν θέλουν νὰ προλάβουν τὴν ἔξωσιν τοῦ μακαρίτου καὶ προσφιλοῦς πατρός, ἀδελφοῦ, θείου καὶ συγγενοῦς ἢ τῆς μακαρίτιδος καὶ προσφιλοῦς μητρός, ἀδελφῆς, θείας καὶ συγγενοῦς ἐκ τῆς τελευταίας κατοικίας καὶ νὰ μὴ ἴδουν ἐπὶ τῆς κατοικίας ταύτης τὴν ἐπιγραφήν: ***Ἐνοικιάζεται.***

—

Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ.— Εἶναι ἡ εὐχὴ τὴν ὁποίαν ἀκούουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἐπαιτοῦντες πτωχοί. Ὅλοι τοὺς παραπέμπουν εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ. Καὶ ὅμως ἡ Ἱερὰ Βίβλος λέγει: Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ. Ὥστε οἱ ἀποφεύγοντες νὰ ἐλεήσουν πτωχόν, ἀρνοῦνται νὰ δανείσουν εἰς τὸν Θεόν. Τόσον κακοπληρωτὴν τὸν νομίζουν;

—

Καλὴν ὄρεξιν.—Εὐχὴ στερεότυπος, ἡ ὁποία θὰ ἦτο καλόν, ἐὰν ἔπαυεν, ἀφοῦ διὰ πολλοὺς δὲν εἶναι ἢ σκληρὰ εἰρωνεία. Πόσοι φουκαράδες, ἀπὸ πολλοῦ νηστικοί, δὲν τὴν ἤκουσαν καὶ δὲν τὴν ἀκούουν!

—

Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν. — Καὶ αὐτὴ ἁπλῆ ἔκφρασις, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται χρῆσις κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν. Αἰσθάνονται ἆρά γε οἱ νεκροὶ ὥστε νὰ τοὺς βαρύνει ἢ μὴ ἡ «γαῖα;» Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Οἱ ἐρωτευμένοι φαίνονται ὅτι δὲν πιστεύουν ἢ τοὐλάχιστον ὅτι ἀμφιβάλλουν περὶ τούτου. Τί σημαίνει ἄλλως τε τὸ ἐρωτικὸν ἐκεῖνο δίστιχον:

ΜΕΤΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

— *Κι' ἄνοιξε τὰ μάτια σου, ἄνδρα, νὰ μὴ σοῦ δώσουν πάλι κάλπικες παράδες.... Πλήρωνε τοὐλάχιστον τὸν κάπελα πρὶν νὰ μεθύσῃς.*

Θὰ σ' ἀγαπῶ ἐνόσω ζῶ· καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα,
ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνωνται, θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ἐρωτευμένοι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν αἴσθησιν τῶν νεκρῶν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ βλέπομεν τοὺς νεκροὺς ἐκτὸς τῆς «γαίας» νὰ φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ βαρεῖαν πλάκα, ἄλλοι δὲ καὶ πελώρια μαυσωλεῖα, βάρους χιλιάδων ὀκάδων.

—

Cartes de visite.—Δὲν γνωρίζω πόθεν καὶ πότε ἔλαβον τὴν ἀρχήν των τὰ cartes de visite. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, χρησιμοποιούμενα ὡς συνήθως χρησιμοποιοῦνται, ἀποστελλόμενα εἰς πρόσωπα,

τὰ ὁποῖα δὲν θέλει ἢ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπισκεφθῇ διὰ διαφόρους λόγους, τὰ cartes de visite δὲν εἶναι πλέον ἢ cartes de non visite καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἁρμόζει μᾶλλον εἰς αὐτά.

—

Αἱ ἀρεταὶ τῶν μεταστάντων.—Δὲν ἀνέγνωσά ποτε νεκρολογίαν χωρὶς ν' ἀπαντήσω τὸ στερεότυπον: ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ δεῖνα ἢ ὁ τάδε, ἐξυμνήσας καταλλήλως τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος. Εἶναι πολὺ δύσκολον, σχεδὸν ἀδύνατον, νομίζω, νὰ εὕρῃ τις ἄνθρωπον μὲ ἀρετὰς μόνον καὶ χωρὶς κακίας, ἐκτὸς ἂν εἶναι οὐρανοκατέβατος. Ἐν τούτοις οἱ ἐπικήδειοι ρήτορες δὲν εὑρίσκουν εἰς τοὺς μεταστάντας παρὰ μόνον ἀρετάς. Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἀπερχόμενοι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀφίνουν ἐδῶ τὰς κακίας καὶ κουβαλοῦν μαζύ των μόνον τὰς ἀρετάς των.

—

Κρέμασμα ἀπὸ ρητορικῶν χειλέων.—Ἀνέγνωσα καὶ ἀναγινώσκω πολλάκις εἰς τὰς ἐφημερίδας, τοῦ λόγου ὄντος περὶ καμμιᾶς διαλέξεως: «ἐπὶ δύο ὥρας περίπου τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐκρέματο ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ρήτορος». Τί χείλη, θεέ μου, εἶναι αὐτά, ὥστε ὁλόκληρον ἀκροατήριον, καὶ μάλιστα πολυπληθές, νὰ κρέμηται ἐπὶ δύο ὥρας ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἀθλητισμὸς ἀδυνατεῖ, πράγματι, νὰ ἐπιδείξῃ τὸ κατόρθωμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον τὰ χρονικὰ τῶν ἐφημερίδων μᾶς παρουσιάζουν τόσον συχνά.

Ἀντ. Παπ.

ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΤΗ

Τὰ ρόδινα μάγουλα, χείλη
ἐκείνης, σὰν ρόδα τ' Ἀπρίλη
νὰ μοιάζουν θαρροῦσα. Τί τρέλλα!
Μὰ μοῦπε μιᾶς φίλης της στόμα:
«Γιὰ νἄχουν αὐτὰ τέτοιο χρῶμα,
δουλεύουν μπογιὰ καὶ πινέλα».

Ἡ Σκνῖπα

Ὁ χειροῦργος κ. Μισιρλόγλους.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΔΙΝ ΧΟΤΖΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΑΠ' ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΟΥ!...

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παυθέντος τοῦ νομάρχου Κόνιας διὰ καταχρήσεις, διωρίσθη ἀντ' αὐτοῦ ἄλλος, δίκαιος ἄνθρωπας, τίμιος καὶ χρηστός.

Οἱ κάτοικοι ἦσαν περιχαρεῖς. Κι' ὅλοι ἐνὶ στόματι ὁμολογοῦντες τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, προέβλεπον χρυσῆν διοικητικὴν περίοδον διὰ τὴν χώραν του.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ὄχι πολλοῦ χρόνου ἀπεκαλύφθη καὶ ἓν σπουδαιότατον ἐλάττωμα τοῦ νέου διοικητοῦ, ὅτι δηλαδὴ εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν πρὸς τὴν ὡραίαν του σύζυγον· ἤγετο καὶ ἐφέρετο ὑπ' αὐτῆς ἀκόμη καὶ εἰς τὰς παραμικροτέρας του ὑποθέσεις.

Οἱ ἐπιτήδειοι, διαγνώσαντες τὴν ἀδυναμίαν, κατώρθουν πάντοτε νὰ εὑρίσκουν τὸ πανσθενὲς μέσον τῆς γυναικός του καὶ δι' αὐτῆς νὰ τελειόνουν μιὰ χαρὰ τὰς δουλειές των, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶχον καθόλου δίκαιον, ἔστω κι' ἂν κατεπατοῦντο ὅλα τὰ νόμιμα καὶ τὰ θεμιτά.

Ὁ πολὺς κόσμος ἤρχισε νὰ γογγύζῃ καὶ νὰ διαμαρτύρεται. Ὅτε δὲ πλέον ἡ κατακραυγὴ ἀπέβη γενική, ὁ καλὸς καλὸς καλὸς Ναστραδδὶν Χότζας, βλέπων ὅτι ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς τῆς συζύγου τοῦ Βαλῆ θὰ κατέστρεφε τὴν χώραν, θὰ ἔφερε δὲ καὶ τὸν ἴδιον εἰς οἰκτρὸν ναυάγιον, σηκώθηκε μιὰ μέρα καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὸν νομάρχην τῷ παρέστησε τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχε.

— Πασᾶ μου, εἶσαι νέος ἀκόμη καὶ δὲν ξεύρεις ποῦ μπορεῖ νὰ φέρῃ ἕνα ἄνθρωπον δημόσιον ἡ ἀνάμιξις εἰς τὰς ὑποθέσεις του τῆς γυναικός του. Αὐτὸ κι' αὐτὸ κάνει κάθε μέρα ἡ γυναῖκά σου· αὐτὰ κι' αὐτὰ λέγει ἔξω ὁ κόσμος· καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια σου, γιατὶ ἂν ἀφήσῃς ἐτσι τὴν γυναῖκά σου νὰ σὲ καβαλλικεύῃ, θὰ σ' ἔρθῃ ξαφνικὰ καμμιὰ παῦσις ἀπ' ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν περιμένεις.

⁂

Ὁ Βαλῆς ἤξευρε τὸν Χότζαν ἐκ φήμης καὶ εἶχε πολλὴν ὑπόληψιν πρὸς τὴν σοφίαν του.

Τὸν ἤκουσε. Καλέσας μάλιστα τὴν σύζυγόν του τὴν ἐπετίμησεν αὐστηρῶς καὶ τῆς ἀπηγόρευσε νὰ ἀναμιγνύεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς διοικήσεως.

— Μοῦ εἶπε κι' ὁ Ναστραδδὶν Χότζας πῶς αὐτή σου ἡ ἀνάμιξις μπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ κανένα μεγάλον μπελᾶν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Βαλῆ ἐτρώθη εἰς τὰ καίρια. Ἐσημείωσεν ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ Ναστραδδὶν Χότζα· καὶ καθὼς ἦτο πολυμήχανη καὶ πονηρὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Πρὸς τοῦτο πιάνει φιλίες μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Χότζα. Καὶ ἐπειδὴ κι' αὐτὴ τὸν εἶχε στὸ στομάχι, καταστρώνουν ἀπὸ κοινοῦ ἀμφότεραι σχέδιον τρομερᾶς ἐκδικήσεως :

Μιὰ βραδειὰ καθ' ἣν ὁ Χότζας εἶχε κέφι καὶ ἐπεζήτει τὰς τρυφερὰς περιπτύξεις τῆς συμβίας του, αὕτη τοὐναντίον προσεποιεῖτο τὴν δύστροπον καὶ ἀπέκρουεν αὐτόν. Ἀλλ' ὅσον αὕτη τὸν ἀπέκρουε τόσον ἐκεῖνος καθίστατο διαχυτικώτερος, ἕως ποῦ κατήντησεν ὁ πτωχὸς νὰ καταφύγῃ καὶ εἰς ἱκεσίας.

Ἐπὶ ὥρας τὴν ἱκέτευεν ἐπὶ ματαίῳ. Τέλος συγκατένευσε μέν, ἀλλὰ τῷ ἐπέβαλε δρακοντείους ὅρους. Ἐν πρώτοις τῷ ἐπέβαλε νὰ φωνάξῃ σὰν πετεινός, κατόπιν σὰν γάδαρος, ἐπειτα νὰ περιέλθῃ ὅλην τὴν αὐθουσαν κούτσα κούτσα καὶ τέλος νὰ ἀρκουδίσῃ, φέρων εἰς τὴν ράχιν καὶ τὸ τρυφερόν του ἥμισυ.

Ὁ Χότζας τὰ ἐδέχθη καὶ τὰ ἐξετέλεσεν ὅλα πειθηνίως. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ βαίνων μὲ τὰ τέσσαρα περιήρχετο τὴν αὐθουσαν φέρων καβάλλα στὴν ράχι καὶ τὴν γυναῖκά του, προειδοποιηθεῖσα ἡ γυναῖκα τοῦ Βαλῆ καὶ ὁδηγήσασα αὐτὸν στὸ σπῆτι τοῦ Χότζα ἀνοίγει αἴφνης τὸ δωμάτιον καὶ ἐπιδεικνύει εἰς τὸν ἔκπληκτον Διοικητὴν τὰ χάλια τοῦ σοφοῦ του συμβούλου.

— Τί εἶναι αὐτά, Χότζα ἐφέντη ; Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἦλθες τὲς προάλλες στὸ Κονάκι καὶ μὲ συμβούλευσες νὰ μὴν ἐπιτρέπω τὴν γυναῖκά μου νὰ μὲ ἄγῃ καὶ νὰ μὲ φέρῃ γιατὶ μιὰ μέρα θὰ μὲ καβαλλικεύσῃ ;

— Μάλιστα πασᾶ μου, ἐγὼ εἶμαι, ἀπαντᾷ ὁ Χότζας κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη τῆς γυναικός του.

— Αἴ !.. πῶς τότε περιῆλθες εἰς αὐτὴν τώρα τὴν θέσιν;

— Ἤξευρα, πασᾶ μου, πῶς θὰ κάνῃς στὸ φτωχικό μου αὐτὴν τὴν αἰφνιδίαν ἔφοδον καὶ διὰ νὰ σ' ἀποδείξω καὶ ἐμπράκτως εἰς ποίαν ἐξευτελιστικὴν ταπείνωσιν μπορεῖ νὰ φέρῃ ἕναν ἄνδρα ἡ μεγάλη πρὸς τὴν γυναῖκά του ἀδυναμία, ἔβαλα ἔτσι τὴν γυναῖκά μου νὰ μὲ καβαλλικεύσῃ. Τὤκαμα πρὸς παραδειγματισμόν σου.

Ὁ Χότζας χάρις εἰς τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του ἐξῆλθε καὶ πάλιν νικητής.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Βαλῆ ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγήν, κατηισχυμένη καὶ μὴ ἀναμιχθεῖσα πλέον εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Βιλαετιοῦ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΕΡΩΣ, ΑΝΙΚΑΤΟΣ ΜΑΧΑ...

— Καὶ λὲν τὸν ἔρωτα ἀνίκητο! Ἀμ' δέ!... Μ' ἕνα μπουκάλι σοῦ τὸν κάμνω πτῶμα ὡς ποῦ νὰ πῇ τρία.

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΥΡΟΠΟΙΟΓΕΝΝΗΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΙΑΤΡΟΥ Κ. **Κ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ**

Γαλατᾷ, Ἀλεξιάδη χάν, ἀρ. 9.

(ὄπισθεν Κρεδί-Λυονναὶ)

ἀπὸ 12—5 μ.μ. καθ' ἑκάστην (ἐκτὸς Κυριακῆς).

Ταχεῖα θεραπεία συφιλίδος (ἐνέσεις 606 καὶ 914) βλεννορροίας (ὀξείας καὶ χρονίας) ὀρχίτιδος, κυστίτιδος, προστατίτιδος κτλ. διὰ τῶν τελευταίων μεθόδων.

Συμφωνίαι κατ' ἀποκοπήν. Πλήρης ἐφαρμογὴ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανικοῦ, φαραδικοῦ). Θεραπεία ἀνικανότητος.

Α. ΒΑΡΟΥΣΙΑΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἔχων πολυετῆ πεῖραν ἀναλαμβάνει διὰ νεωτάτων μεθόδων τὴν ταχεῖαν ἀνώδυνον ριζικὴν θεραπείαν τῶν παθήσεων τοῦ στόματος, τῶν οὐλῶν καὶ τῶν μᾶλλων κατεστραμμένων ὀδόντων μετὰ τελειοτάτων ἐμφράξεων διὰ χρυσοῦ, πορσελάνης καὶ τιλατίνης, τὴν κατασκευὴν κορωνῶν καὶ βιδωτῶν ὀδόντων (PIVOT) ἐκ χρυσοῦ, πλατίνης καὶ πορσελάνης, τὴν τοποθέτησιν χρυσῶν γεφυρῶν BRIDCE-WORK, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν κακῶς ἐκφυέντων ὀδόντων, πάντα κατὰ τὰ τελειότερα καὶ νεώτερα τῆς ἐπιστήμης συστήματα. Ἐξαγωγὴ ὀδόντων ἄνευ πόνου. Ἐργασίαι ἠγγυημέναι, ἄκρα καθαριότης δι' ἀντισηψίας καὶ τιμαὶ λογικαί. Τοὺς ἀπόρους δωρεὰν ἑκάστην Πέμπτην μ.μ. Ὧραι ἐπισκέψεως 8—12 καὶ 2—7 μ.μ.

Péra, 204, Appartements Azarian Ἀρ. 3

Ἀπέναντι τοῦ Λυκείου Γαλατᾶ Σεράϊ.

Ὁ κ. ΦΩΡ

Ἄλλοτε διευθυντὴς Λυκείου ἐνταῦθα καὶ νῦν καλντιρὴμ τσελεμπῆς στὸ Παρίσι.

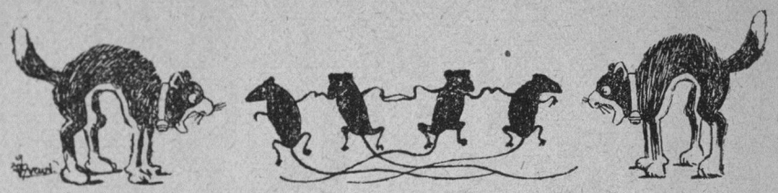

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Διδάσκαλός τις, μὲ ***δασεῖαν*** γενειάδαν καὶ ***ψιλὴν*** κόμην, κατορθώσας νὰ ἐξοικονομήσῃ ὀλίγα χρήματα καὶ μίαν ***μετοχὴν*** τῆς Τραπέζης, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ νυμφευθῇ, τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὸ ***κόμμα,*** τὸ ὁποῖον τὸν ὑπεστήριζε· διότι, ἂν τὰ πράγματα ἤλλασσον, ἦτο ἐπόμενον νὰ παυθῇ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ποῦ νὰ ***κλίνῃ*** τὴν κεφαλήν, ὡς μὴ ἔχων συμπεπληρωμένην τὴν ***σύνταξίν*** του.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐσκέπτετο ταῦτα, διῆλθε πρὸ αὐτοῦ μία νέα, ἥτις τῷ ἐφάνη καθ' ὅλα ***τελεία.***

— Ἄ ! ἀνεφώνησε θαυμαστικῶς.

Ἡ διερχομένη ἦτο ἡ ὡραία Ἀγγέλω, ἥτις, ἀκούσασα τὸ ***ἐπιφώνημα,*** τὸν παρετήρησε μὲ ***ἐρωτηματικὸν*** ὕφος.

Ἀλλ' οὗτος, ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη ***ὁριστικὴν*** ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν διεκρίνετο διὰ τὸ ***πνεῦμά*** του, ἐθεώρησε προτιμότερον νὰ λάβῃ στάσιν ***παθητικήν.***

Ἡμέραν τινὰ ὁ διδάσκαλος ἰδὼν τὴν νέαν σκεπτικήν, ἔκαμε πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκόλουθον ***ἀπόστροφον*** :

— Δεσποινὶς Ἀγγέλω· ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζον διατὶ ἡ σκέψις σας ***περισπᾶται ;*** τοῦτο εἶναι παρὰ τὸν κανόνα. Τί σκέπτεσθε ;

— Διδάσκαλε, κάτι θέλετε νὰ ἐκφρασθῆτε καὶ δυσκολεύεσθε· λέγει ἡ Ἀγγέλω μετὰ θάρρους. Πρὸς Θεοῦ ! ἀφήσατε πλέον τὰ ***ἀποσιωπητικά.*** Μήπως περιμένετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω ἐγὼ πρώτη ὅτι σεῖς καὶ μόνος εἶσθε τὸ ***ἀντικείμενον*** τῶν σκέψεών μου;

Ἔ ! λοιπὸν τὸ ὁμολογῶ. Ἀναγκάζομαι νὰ προσενεχθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρ' ὅλην τὴν ***συλλογὴν*** τὴν ὁποίαν ὀφείλει

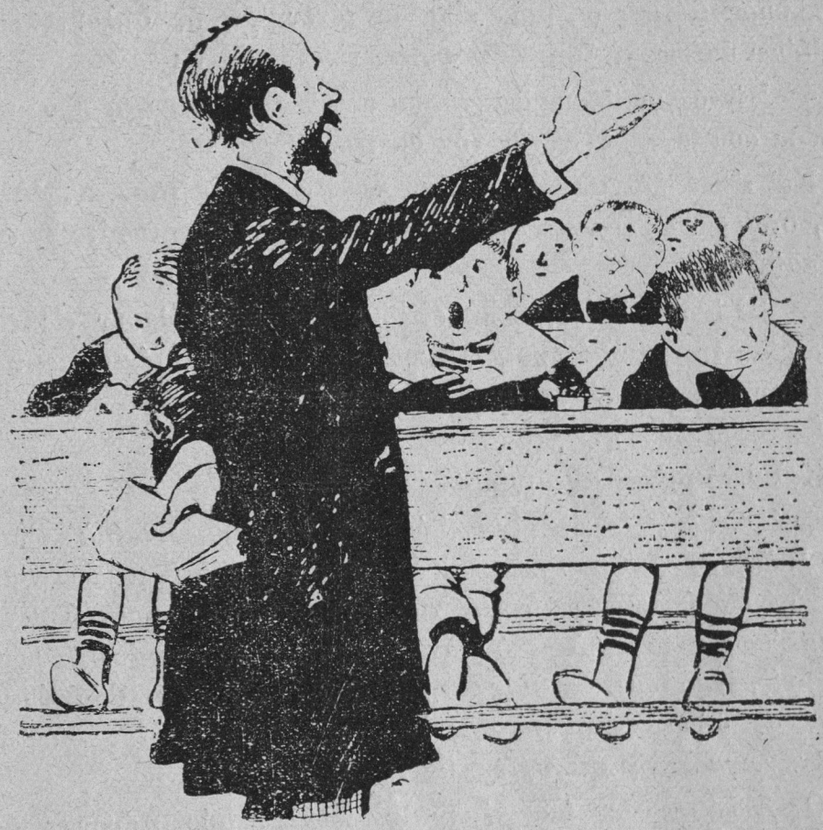

— Φαντασθῆτε, παιδιά μου, ὅτι ἂν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος δὲν ἐγεννᾶτο, δὲν θὰ πήγαινε εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τότε δὲν θὰ ξεύραμε ποῦ πέφτει ὁ ποταμὸς Γάγγης.

νὰ ἔχῃ μία κόρη· διότι εὑρίσκομαι εἰς πολὺ ***ἀνώμαλον*** κατάστασιν. Ὁ πατήρ μου μοὶ ἐπιβάλλει νὰ δεχθῶ τὴν ***συζυγίαν*** ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου πρώτην φορὰν ἤκουσα τὸ ***κύριον*** ὄνομα καὶ τὸ ***ἐπίθετον.***

— Καὶ σεῖς τί ἀπαντήσατε ;

SISMANOGLIO MEGARO

— Οὔτε ***συλλαβήν.*** Ἀλλ' ὁ πατήρ μου, ὅστις αἰσθάνεται τόσην ἀδυναμίαν εἰς αὐτὸ τὸ ***ὑποκείμενον,*** ὅσον ἀποκρούει τὴν πρὸς ὑμᾶς ***κλίσιν*** μου, μοὶ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς δηλοῦντα ὅτι ἐπεθύμει ἀμέσως νὰ ἴδῃ ***λήγουσαν*** τὴν ἐξέτασιν :

— Ἐννοῶ γιατὶ δὲν δεικνύεσαι πλέον ***ὑποτακτικὴ*** πρὸς τὸν πατέρα σου· ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν δάσκαλον.

Καὶ εἶπεν ἐναντίον σας μίαν φράσιν πολὺ ***βαρεῖαν.*** Ἀλλ' ἐγώ, ὅταν σᾶς ἀκούω ***κατηγορούμενον,*** τόσον περισσότερον σᾶς συμπαθῶ.

— Ὦ δεσποινὶς Ἀγγέλω, οἱ λόγοι σας μοῦ φέρουν εἰς τὴν ***κορωνίδα*** τῆς εὐτυχίας καὶ ἡ ***κρᾶσίς*** μου δὲν ἀντέχει εἰς τοιαύτας συγκινήσεις· δόσατέ μοι τὸν κατάλληλον ***χρόνον*** νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Καὶ μετὰ ***βραχεῖαν*** σιγὴν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ γάμος, βλέπετε εἶναι ζήτημα ***οὐσιαστικόν*** διὰ τοῦτο πρὶν ἢ ἔλθωμεν εἰς τὸ ***κύριον*** θέμα, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσωμεν μὴ μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ***διαίρεσίς*** τις, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακὸ ἀπὸ τὴν ***ρίζαν.*** Μόνη ***πρόθεσίς*** μου, δεσποινίς, εἶναι ὁ μεταξύ μας ***σύνδεσμος,*** ἀλλ' ἔχω ἀπαιτήσεις τινάς, ἃς θεωρῶ καλὸν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω· τότε αὗται θὰ ἦναι τὰ ***εἰσαγωγικὰ*** τῆς ***συζυγίας*** μας.

Ὡς γνωρίζετε εἰς τὸν γάμον ἀπαιτοῦνται δύο μόνον ***πρόσωπα :*** τὸ ***ἀρσενικὸν*** καὶ τὸ ***θηλυκόν,*** ἡ δὲ ***παρένθεσις*** τρίτου προσώπου δὲν εἶναι ἀνεκτή. Κατὰ συνέπειαν ἐμὲ μόνον πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε. Σᾶς τὰ λέγω αὐτά, δεσποινὶς Ἀγγέλω, καίπερ γνωρίζω ὅτι ἔχετε ***χαρακτῆρα ἀμετάβλητον,*** ὡς ὅλαι αἱ καταγόμεναι ὅπως σεῖς ἀπὸ μέγα ***γένος.***

Δεύτερον ***ἄρθρον*** τῶν καθηκόντων μιᾶς γυναικὸς εἶναι ἡ οἰκονομία. Ὡς γνωρίζετε, ὁ γάμος ἐπάγεται αὔξησιν δαπανῶν, ἡ δὲ σπατάλη ἔχει πάντοτε δυσάρεστον ***κατάληξιν,*** ἥτις ἐπιφέρει γενικὴν ***πτῶσιν*** εἰς τὰ τοῦ οἴκου.

Ἡ Ἀγγέλλω, λαβοῦσα στάσιν ***ἐνεργητικήν,*** εἶπε μὲ ***ὀξεῖαν*** φωνήν : Ὁ ***μέλλων*** βίος εἶναι ***ἀόριστος*** ἀποδιώξατε (προσθέτει μὲ φωνὴν ***προστακτικὴν***) τὰ ***διαλυτικὰ*** νέφη. Ἄτινα ἐπισκοτίζουσι τὸν νοῦν σας. Ἂς δώσωμεν τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ***ἑνώ-***

σεως καὶ ἂς παρουσιασθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἱερέως· θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ***συμπλεκτικὸς σύνδεσμος!***

X.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝ

Ἀντιπολιτευόμενος ὁ μακαρίτης ἦτο
εἶχ' εὐγενῆ αἰσθήματα, ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις
καὶ ὑπὸ τούτων πάντοτε ἀγνῶς ἐνεφορεῖτο
Ἀλλ' ὅμως...τὸν κατέλαβον στομαχικαὶ παθήσεις.

—

Ἀπέθανε φιλόπατρις καὶ ὁμιλῶν καὶ γράφων...
μὲ ἄλλους λόγους νηστικὸς κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον.

K.

Ἔξυπνα καὶ κουτά. ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἡ νευρικὴ γιαγιὰ στὸν ἀνεψιόν της.

— Γιὰ νά σου πῶ· δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω πρωῒ πρωῒ νὰ γρινιάζῃς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου.

— Μήπως θέλῃς, γιαγιά, νἄρθω μέσα ;

— Ἔχω ἕνα τρομερὸ πονόδοντο καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

— Κι' ἐγὼ χθὲς εἶχα· μὰ μόλις πῆγα σπίτι, μοῦ φίλησε ἡ γυναῖκά μου καὶ μοῦ πέρασε. Δὲν κάμνῃς τὸ ἴδιο καὶ σύ ;

— Καλὰ λές· σπίτι εἶναι αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ γυναῖκά σου ;

— ! ! !

— Ὦ διάβολε ! κι' ἐγὼ τὸν πῆρα γιὰ φασιανόν.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἐποχὴ παλαιοντολογική.

Ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐποχή.

Μεσαιωνικὴ ἐποχή.

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

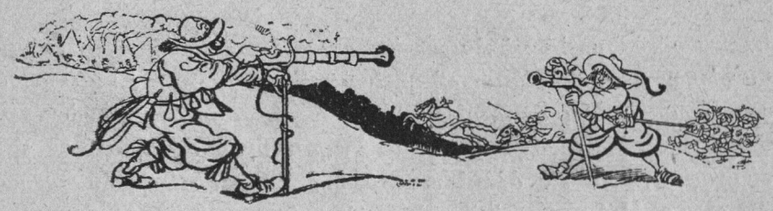

Ἐποχὴ τῶν Ἱππότων.

Ναπολεόντειος ἐποχή.

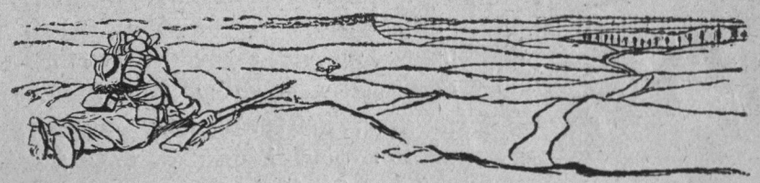

Σύγχρονος ἐποχή.

SISMANOGLIO MEGARO

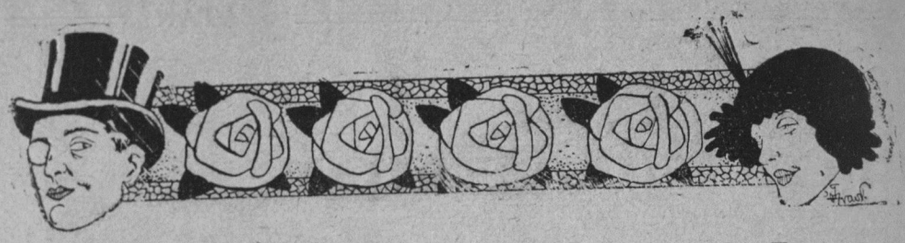

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ ΚΩΤΣΟΣ ΣΠΑΘΑΡΟΣ

«Διατάσσου αὐθουρεὶ κὴ ἀμιτατρέπτους, οὑόπως τὴν ἰσπέραν ταύτ'ν ἀ πόϊψ', ηὑρίσκουντι κατ' ἰνώπιόν μ' κὴ ἰντὸς τ' γραφείου τ'ς ἡμιτέρας διηυθύνσιους πιριφιρείας Παρακαμπυλίουν, οὗ ἰχτὲς νύκτουρ πιριϊλθὼν ἀνὰ τ' ἀλαθάνστους χιρσὶν τ'ς τυφλῆς δικῆουσύν'ς Ξηρουτάγαρους Ἰουάνν'ς τ' Κότσ'φα οὐ ἀνηψιός, μιτὰ τ'ς ἀλληλουαπαχθείσης ρουδουθιλγήτρου Ἀσπασίας τ' Χαράλαμπου τ' Μυλουνᾶ, πῶχ' τοὺ πηδὶ τοὺ κ'τσό. Ἄλλους ἰπιβληθήσουντι αὐτοῖς τὰ ἰκ τοῦ νόμου ΝΙΨ' πιρὶ κλεφταπουδουχῶν πηγάζουντα ἄρθρα 28 κὴ 29 οὑὼς κὴ τοὺ ἰκ τοῦ νόμ' ΑΠΟΥΦΑ' περὶ ἀπαγουγῆς ἄλλου τρίουν κτημάτουν ἄρθρουν 7,895,333.

Ταῦτα πρὸς γνῶσιν κὴ συμμόρφουσιν»

Οὐ διηυθύνουν ἐνουματάρχ'ς
Σπαθάρους Κώτσους

Υ. Γ.— Ἰδιαίτιρι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλῶσ'ν.
Οὐ ἴδιους

Ἡ διαταγὴ ἐκοινοποιήθη αὐστηρότατα εἰς ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας τοῦ χωριοῦ Μαρμαρᾶ τοῦ Δήμου Παρακαμπυλίων

Ὁ Ἐνωμοτάρχης Σπαθάρος τὴν ἐκοινοποίησε, ἐννοεῖται, καὶ προφορικῶς στεντορείᾳ τῇ φωνῇ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν τσολιάδες :

— Ἀκούσατι ρί ; τοὺ σούρ'πμα νὰ τ'ς καθουδηγήσ'τι οὐδ' ἰδῶ !

Οἱ κρατούμενοι ἀλληλοαπαχθέντες, ὁ Ξηροτάγαρος Ἰωάννης καὶ ἡ Ἀσπασία Μυλωνᾶ, τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἶχον συλληφθῆ ὑπὸ τῶν δραστηρίων ὀργάνων τοῦ Σπαθάρου τὴν στιγμήν, ποῦ ἔμπαιναν σὲ μιὰ σούστα γιὰ νὰ τὸ κόψουν λάσπη σ' ἄλλο χωριό.

Τώρα θὰ ὡδηγοῦντο ἐνώπιον τοῦ ἀμειλίκτου ἀντιπροσώπου τῆς δικαιοσύνης, τοῦ κραδαίνοντος τὴν σπάθην ἡρωϊκῶς καὶ γιὰ τὸ παραμικρότερο ψύλλου πήδημα.

Οἱ κρατούμενοι ἀλληλοαπαχθέντες

Μιὰ φορὰ ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς του, ὑπενωμοτάρχης Βόϊλας, ἐφταρνίσθηκε συνεπείᾳ νυκτερινοῦ συναχιοῦ.

— Σ' ἔφαγα, 'διαίτερι γραμματ'κέ !...

Ἂν ὁ ἀτυχὴς ὑπενωματάρχης δὲν ἐπρόφθανε νὰ βγῇ ἔξω θὰ κατεκρεουργεῖτο στὸ λεπτό...

⁂

Ἔφθασε καὶ ἡ προσδιωρισμένη ὥρα τῆς παρουσιάσεως τῶν ἐνόχων ἐνώπιόν του καὶ ὁ τρομερὸς ἐνωμοτάρχης, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔπαλλεν—αὐτὸ ἐννοεῖται—γιὰ τὰ κάλλη τῆς «ρουδουθιλγήτρου» Ἀσπασίας, ἔστριψεν ὅσῳ τοῦ ἦτο δυνατὸν ἀγριώτερα τὸν ἀρειμάνιον μύστακα καὶ ἐπερίμενε καθισμένος εἰς τὸν παληὸ καναπέ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ τριξίματά του, ὅταν ἐκάθητο ὁ Σπαθάρος, ἔδειχνεν ὅτι ἠρίθμει ἀρκετὰς δεκάδας ἐτῶν.

— Σ' ἔφαγα 'διαίτερι γραμματ'κε!...

— Νὰ προυσαχθοῦν τοὺ ἀλληλουαπαχθὲν ζεύγους παραχρῆμα πρὸς διαδικασίαν !

⁂

Τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Σπαθάρος ἡτοιμάζετο ν' ἀναλάβῃ τὰ ὑψηλὰ δικαιώματά του, μπαίνει λαχανιασμένος ἕνας χωροφύλακας κάμνων τὸ σχῆμα.

— Κὺρ νουματάρχα!...

— Τ'έν, μουρὲ ζαγαρόσκλου ;

— Πᾶν' !

— Ποιός, μουρέ ;

— Πᾶν' κι' ἀκόμα πᾶν'!...

— Ποιοί, μουρέ ;

— Οἱ ἀλληλουαπαχθέντες, κὺρ νουματάρχα μ', ξαναλληλουπαχθήκανι!..

Ὁ Σπαθάρος ἀνετινάχθη σᾶν φοὺτ—μπώλ.

— Μίλα καλά, ρί !

— Μὰ τοὺ Χρ'στὸ κὺρ νουματάρχ μ' !

— Κὴ ἀπουλέσατι, ρί, τὰ ἴχνη τ'ς οὐλεθρίας τ'ς ἀπουδράσιους ;

— Ἄφαντ' !...

— Φτοῦ!... νὰ σᾶς πάρ' οὐ διάλους τοὺν πατιρούλ', μυιγουχάφτις... Σήκουσ' οὐρὲ οὔλου τοὺ προυσουπ'κὸ στὰ ὅπλα ! Τώρανις, κὴ νὰ πάρουν μαζί τ'ς τοὺν ἄρτου τ'ς κὴ τὰ παούρια τ'ς, γιατὶ σᾶς σούβλισα ἓν προὺς ἕν !...

Κὴ τὰ φυσίγγια σας πλήρη !

— Ἀμέσους, κὺρ νουματάρχα μ' !...

Μετ' ὀλίγον στεντόρειαι διέσχιζον ὅλα τὰ ἀπαίσια δωμάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος φωναί :

— Στὰ ὅπλα, οὐρέεεεεεεε !...

SISMANOGLIO MEGARO

— Οὐρ' οὖλοι στὰ ὅπλαααααααααα !
— Μπρός, κὴ νὰ τραποῦμι εἰς πρὸς καταδίουξιν !

Κὴ τὰ φυσίγγιά σας πλήρη·

Ὡς διὰ μαγείας, πλέον τῶν δεκαπέντε τσολιάδων, ὁλόκληρος δηλαδὴ ἡ φρουρὰ τοῦ χωριοῦ Μαρμαρᾶ, εὑρέθησαν ἔνοπλοι εἰς τὸν πλατὺν δρόμον, ποῦ ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ Κριτσεκλῆ, ἡγουμένου τοῦ Σπαθάρου ξιφήρους κραυγάζοντος :

— Ἄχ κὴ ποῦ θὰ μ' πᾶνι ! θὰ τηγανίσου τοῦ σκότ !.. Γιουμίστι, ρί, οὖλοι τ'ς γκράδις κὴ ἰστὲ ἕτοιμ' !..

Καὶ δρομαῖοι ὅλοι ἔτρεχαν κατὰ μῆκος τοῦ ἀτελευτήτου δρόμου...

— Τριχᾶτι, ρὶ ζουντόβουλα, κὴ οὐσφραίνουμι τὰ ἴχν' τοὺν ἐπικαταράτουν... Δὲ θὰ μ' πέσ'νι στὰ χιράκια μ';...

Ἔτρεχαν ἀδιάκοπα πυροβολοῦντες ἐναντίον τοῦ...ἀέρος.

Φούσκωνε, ἐξεφούσκωνε ὁ δαιμόνιος Χόλμς τοῦ Μαρμαρᾶ, δὲν τὸν ἔνοιαζε.

— Κουράγιου κὴ τ'ς πιτύχαμι...

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι οἱ ἀτρόμητοι διῶκται τῶν δραπετῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμελάνιασαν ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ ἠραιοῦντο ἐξηντλημένοι.

Σὲ λιγάκι πέφτουν δύο μπρούμυτα μισοπεθαμένοι καὶ ἀσθμαίνοντες μέχρι ξεψιχίσματος.

— Ἄϊντι, μουρέ, κουτσουπόδ'δις, χαμέν'!... Κρίμα στ'ν ἰκτίμησιν κὴ στοὺ γόητρουν π' σᾶς εἶχα ! Φτοῦ σας, τσαπιρδῶνις τ' κιερατᾶ!...

Πάρα πέρα πέφτει ἄλλος.

— Οὺ νὰ χαθῇς, χαμάλ'!...

Σὲ δέκα βήματα ἄλλοι δύο !

— Τέρατα, ἄϊ τέρατα !

Ὀλίγο παραπέρα πέφτουν ἄλλοι.

— Παλῃουψουφίμια.... ἀνίκανα προὺς ἰξυπηρέτηοιν τοὺν ἰθνικῶν ἀναγκῶν· Στοῦ μπουδροῦμ' τοὺ βράδ' οὖλοι....

Ὁ δυστυχὴς Σπαθάρος ἔμεινε μόνον μ' ἕνα χωροφύλακα, κι' αὐτὸν μονοτσάρουχον κι' ἕτοιμον νὰ παραδώσῃ τὰ κῶλα.

— Κουράγιου, ρὶ Καράμπιλα, κὴ τ'ς πιάσαμι.

— Ποῦ νὰ τ'ς πιάσουμι, κὺρ νουματάρχα μ'; Οὐδὲ ἴχνους τοὺν ἴχνουν τ'ς δὰ μυριστήκαμι ἀκόμα.

Καὶ δός του δρόμο.....

Ἦρθε ὅμως καὶ ἡ στιγμὴ νὰ πέσῃ καὶ ὁ στρατηγικώτατος Σπαθάρος μαζὶ μὲ τὸν ἀνεξάντλητον εἰς τροχάδην Καράμπελαν.

— Καράμπιλα, τοῦ παοῦρ'ς, νιρό, νιράκ'!...

— Δὲν ἔχου, εἶνι τρούπιο !...

— Ἄχ ! ἄτιμον ζεύγους, μὶ πιτσόκουψις !... Ἰν τούτοις δὲν θ' ἀπιλπισθοῦ, ἔτσι π' νὰ μ' πάρ' οὐ δαίμουνας τοὺ γουνῆό !...

Ἔμειναν ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας ἐκεῖ ξαπλωμένοι ὁ Σπαθάρος μὲ τὸ ἀπομεινάρι τοῦ γενναιοτάτου ἀποσπάσματος Καράμπελα Μιχαήλ, καταβροχθίζοντες ἀπλήστως μέχρι ψύχας τὴν κουραμάναν τῶν σακκιδίων των καὶ μετὰ φειδοῦς καρβούνων ψημένα βουβαλίσια κομμάτια κρέας.

.....Καὶ δός του δρόμο.....

Μετὰ μίαν ἀκόμη ὥραν ὕπνου ὑπὸ ψιθυρίζοντα πλάτανον, ἐξύπνησαν...

— Οὐρ' νὰ μ' πάρ' οὐ διάλους τ' μάνα, Καράμπιλα Μιχαήλ, ἂν μ' ξιφύγουνι τοὺ ἀλληλουαπαχθέν. Σήκου κὴ προχουροῦμι στοὺ Κριτσικλῆ ! Μπρός !...

Εἶχε καλὰ σχεδὸν ξημερώσει ἅμα ἔφθασαν στὸ χωριὸ Κριτσεκλῆ. Παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι σπίτια δὲν ἀπετέλουν τὴν γείτονα τοῦ Μαρμαρᾶ

Γλέντι, μὲ ἀπηχήσεις ἐγχόρδων καὶ μή, ἐξῆψε τὸ γόητρον τοῦ ὑπερόχου Σπαθάρου.

— Οὐρ' Καράμπιλα, οὐρ' ζαγάρ'!

— Τ'έν, κὺρ νουματάρχα μ';

— Οὐρ' δὲν ἔπληξι τ'ς τρυφιρὰς ἀκουὰς σ' καραμουζακλιὸ κὴ τοὺν γουνέουν ;

— Ναί, κὺρ νουματάρχα μ'...

— Σὶ 'κεῖνο δὰ τοὺ ρ'μαδιακό ;

— Ἰπακριβῶς.

— Γιούργια τοὺ λ'πόν ! θὰ πέσν'ι κουρμάκια ὑπὸ τοὺ ξίφους μ' ! Θὰν τ'ς τὰ κάνου γῆς Μαδιάμ, οὐρέ, ἂν κατὰ σύμπτουσιν, γλιντάνι τοὺ ἀλληλουαπαχθέν. Τρέχα πέτ'ς νὰ μιταλάβ'νι !...

Ξιφουλκεῖ ὁ Κῶτσος καὶ ὁρμώμενος τόσον ὑπὸ τῶν πυριφλεγῶν στρατιωτικῶν του δικαιωμάτων, ὅσον καὶ ὑπὸ πυριφλεγεστέρου... καραϊσκάκη, μπαίνει στὸ σπίτι, ποῦ νταούλια καὶ ἡ καραμοῦζες τὸ εἶχαν κυριολεκτικῶς ξεθεμελιώσει.

Εὑρέθη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Καράμπελα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἕνα χέρι εἰς τὴν πρὸ ἐτῶν ὀξειδωθεῖσαν λαβὴν τοῦ ξίφους του καὶ τὸ ἄλλο στὰ λείψανα τῆς κουραμάνας τοῦ σάκκου του—πρὸ δεκαπεντάδος γλεν-

SISMANOGLIO MEGARO

τζέδων, οἱ ὁποῖοι εἶχον γείνει προφανῶς σκνίπες ὅλοι στὸ μεθῦσι ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν νεονύμφων.

Κι' ἕνας παπᾶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐτσούγγριζε μὲ τὴν νύμφην...'Ασπασίαν, πρώην δεσποινίδα Μυλωνᾶ καὶ νῦν—πρὸς σπαραγμὸν τῆς εὐαισθήτου ψυχῆς τοῦ Σπαθάρου—μαντὰμ Ξηροταγάρου!...

Καὶ τί παπᾶς! παπᾶς! ἡ κοιλιά του σὲ ἐτρομοκρατοῦσε!...

⁂

— Ἄλτ', ρὶσῖς, κὴ σούτ'.... κραυγάζει ὁ Σπαθάρος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀστυνομικὸν αὐστηρότατον βλέμμα ἤρχιζε μοιραίως νὰ καταπραΰνῃ ἡ ὀλεθρία θέα καλοψημένης πλάτης, μειδιώσης ἐπὶ τῆς τραπέζης.

...Ἡ κοιλία του σὲ ἐτρομοκρατοῦσε!...

— Πῶς, ρὶ ἀρσινικουθήλ'κα, κὴ διατὶ ἰν τοὺ πατριαρχικῷ οἴκου τ' παρέδρ, ἀξιουτίμ' κυρίου Νικουλοῦ Χαφταλιέβρα, πιτσουκόβινι τὰ γκιουβέτσα ἄνηυ ἀπουλύτου ἀδείας μ'; ἄϊ;...

— Βάλ' τὴ μαχαίρα στὸ θηκάρι, κὺρ νωματάρχα, καὶ κάτσε νὰ φᾷς, τοῦ εἶπαν οἱ γλεντοκοποῦντες Κριτσελικιῶτες.

— Ἐμεῖς ἀποφάγαμε, ἐτελειώσαμε καὶ τὸ γάμο.. καὶ στὰ δικά σου.

Καὶ ὁ ἐνωματάρχης στρέφων πρὸς τὸν καρφωμένα ἔχοντα τὰ βλέμματα εἰς ὑπερπλήρη ρετσινάτου μπουκάλαν Καράμπελαν, ἐψιθύρισε θέτων τὴν σπάθαν εἰς τὴν θήκην της καὶ καθήμενος.

— Ρὶ Καράμπελα, κατόπιν ἰουρτῆς, ρὶ σύ, φτάσαμι;

— Οὐὼς φαίνισθι, κὺρ νουματάρχα μ'ι..

— Ὥστε ὄντους κατὰ τοὺς νόμους ΝΙΨ' κὴ ΑΠΟΥΦΑΓ'-αμιν ἰνιργήσαμι; ἄϊ;

— Ὄντους, κὺρ-νουματάρχα μ'.

— Κὴ στὰ δ'κά μας τότινις....

— Μιρσὶ κὴ οὐσαύτους....

⁂

Προσεφέρθη εἰς τὸν Κῶτσον ἡ πρὸ πολλοῦ δεχομένη τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματά του πλήρης ψαχνοῦ πλάτη.

T' παρδέρ' ἀξιοτίμ' κυρίου N'κουλοῦ Χαφταλιέβρα.

Ὅταν τὴν ἐξοκοκκάλισε πολεμικώτατα ὁ Σπαθάρος, τὴν ἐπῆραν οἱ εἰδήμονες διὰ νὰ τὴν ἐξηγήσουν. Καὶ πρῶτος ὁ ἐν μελιτζανοειδεῖ καταστάσει κρασοκατανύξεως.

— Διακρίνω, τέκνα μου, δύο κεραίας ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης ταύτης.

— Ἤγουν κέρατα! ἐξήγησαν ὅλοι προσηλωμένοι εἰς τὴν ἐξέτασιν, πλὴν τοῦ ἀεννάως καταβροχθίζοντος τὴν κοιλίαν τῶν ψητῶν Καράμπελα.

— Κὴ πῶς ἰρμηνεύ'ς τὰ κιέρατα αὐτούνα ἠδισιμώτατι; ἠρώτησεν ὁ Σπαθάρος.

— Ὅτι δύο τέκνα θὰ γεννήσουν οἱ ἑορτάζοντες ἀπόψε τὴν χαρὰν τοῦ γάμου των.

Δύο τέκνα θὰ γεννήσουν οἱ ἑορτάζοντες

— Ἐγὼ τὸ ἐξηγῶ ἀλλοιῶς, παρετήρησεν ἄλλος.

— Ἀμ' πῶς, οὐρέ;

— Ὅτι ὁ κὺρ νωματάρχης θὰ γελασθῇ καὶ ἀπὸ μιὰ νύφη ἀκόμη.

— Πουλὺ ἔξυπνος πριέπ' νἄεισι ὑπουφηνόμινι! εἶπε κἄπως προσβεβλημένος ὁ ἐνωμοτάρχης.

Τὰ γέλοια ὅμως ὅλων κατεπράϋναν τὴν ἑτοίμην νὰ ξεσπάσῃ ὀργὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μαρμαρᾶ, ψαύσαντος ἀπαραιτήτως τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του.

— Ἐγὼ τὰ ἐξηγῶ καλήτερα, πετάχθηκεν ἄλλος.

— Πῶς, ρί;

— Ὁ κὺρ-νωματάρχης θὰ πάρῃ δυὸ ἄσπρα γαλόνια ἀκόμη διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῶν κοτετσιῶν φροντίδας του.

— Οὐχὶ ἀπίθανουν, εἶπεν ὁ Σπαθάρος, στρίβων λυσσωδῶς τὸν θεῖον μύστακα, ὡς πεπεισμένος εἰς τὴν ἀναμφισβήτητον ἱκανότητά του.

Τὸ γλέντι ἐξηκολούθησε μέχρι μεσημβρίας τῆς ἑπομένης, τῶν ἐκτάκτων προσκεκλημένων ροχαλιζόντων καὶ ξερνοβολούντων δι' ὅλης τῆς νυκτός, τοῦ παπᾶ—χωρὶς ράσα—φθάσαντος εἰς τὸ σπίτι του μετὰ τρίωρον μπουσούλισμα καὶ τσούγγρισμα μὲ τ' ἀγκωνάρια τοῦ χωριοῦ Κριτσεκλῆ, καὶ τοῦ Κώτσου ἐγκαταλείποντος τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ διήμερον καὶ ὀνειροπολοῦντος γαλόνια τοὐλάχιστον συνταγματάρχου τῆς χωροφυλακῆς.

Ὁποία ὅμως ζαλάδα τοῦρθε κατακέφαλα ὅταν ἔλαβεν ἔγγραφον ἐπιθεωρητοῦ, ἐνεργήσαντος τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα καὶ πληροφορηθέντος τὰ τοῦ ξεθεώματος τοῦ ἀποσπάσματος.

Τὸ ἔγγραφον περιεῖχε καὶ μίαν ἀβροτάτην φυλάκισιν δύο μηνῶν αὐστηρὰν τοῦ κ. Κώτσου Σπαθάρου!

Ὁ Σπαθάρος εἰς μάτην ἱκέτευσε μὲ πληθώραν ἀναφορῶν καὶ παραπόνων. Ἐξέτισε τὴν τιμωρίαν του στωϊκώτατα εἰς εὐήλιον μπουδροῦμι τοῦ καταστήματος.

— Ἄχ! μουρέ, . ἐμονολογοῦσεν εἰς στιγμὰς θλίψεως, αὐτὸ ἦταν τοῦ ἀξιουματιλίκ;.., Τόσα κὴ τόσα εἴπανι ἰξιτάζοντας 'κείνη τὴν ἔρμ' τὴν πλάτ' ποὖγλυψα, ἀμ' δὲν μ' λιέγανι πῶς θὰ ἰδιχόμην τ' φιλόφρουνα παρέα τοὺν ἰνθάθι πουντικῶν;... Φτοῦ!

Στ. Σταματίου.

Τύποις Καλλιτεχνικοῦ, ὁδὸς Πεμπτοπάζαρον ἀριθ. 37.

SISMANOGLIO MEGARO

ΟΙΝΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ

ΔΟΝΑ ΚΑΙ ΒΑΓΙΑΚΗ

Πέραν, Χαμάλ-μπασῆ 52, Καλλιοντζῆ-κουλούκ, 9.

Ἀριθμ. Τηλεφώνου 408 Péra.

ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΝ:

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗΣ

ΣΑΜΟΥ

ΚΥΠΡΟΥ

ΤΕΝΕΔΟΥ

ΟΙΝΟΙ ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΑΡΤΑΚΗΣ

ΜΑΡΜΑΡΑ

ΑΡΕΤΣΟΥΣ ΚΤΛ.

SISMANOGLIO MEGARO

ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΣ

ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

— Δὲν ἀρκεῖ ὑπόσχεσις γάμου· πρέπει νὰ μ' ὑποσχεθῇς πῶς θὰ μ' ἀγοράσῃς καὶ τὴν προῖκά μου ἀπ' τοῦ Τίριγγ.

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΣ Ο ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΙΚΩΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ